

Giọng Hát Của Một Ác Quỷ

Contents

Giọng Hát Của Một Ác Quỷ	1
1. 1	2
2. 2	2
3. 3	3
4. 4	3
5. 5	4
6. 6	4
7. 7	5
8. 8	6
9. 9	6
10. 10	7
11. 11	8
12. 12	9
13. 13	10
14. 14	11
15. 15	12
16. 16	13
17. 17	15
18. 18	16
19. 19	18
20. 20	19
21. 21	20
22. 22	22
23. 23	24
24. 24	27
25. 25	29
26. 26	31
27. 27	34
28. 28	36
29. 29	40
30. 30	42

Giọng Hát Của Một Ác Quỷ

Giới thiệu

Ba năm, nhỏ học chung với hấn ba năm cấp ba, vậy mà chưa từng nói với hấn quá mười câu. Nhỏ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-hat-cua-mot-ac-quy>

1. 1

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của nhỏ, Nguyễn Trần Văn Anh.

Tại một ngôi biệt thự rộng lớn, một đứa con gái với mái ngố, tóc đen xõa ngang eo, đôi mắt đen trong suốt thêm chút hoang mang cùng sợ sệt, rụt rè bấm chuông. Cánh cửa rộng lớn được bật mở tự động ngay khi nhỏ nói tên mình.

Bước vào trong, nhỏ không khỏi ngạc nhiên với sự sang trọng của nơi này. Nó đẹp và rộng còn hơn sự tưởng tượng của nhỏ. Phòng khách rất rộng, rộng còn hơn phòng ngủ của nhỏ hồi xưa nữa, gần đó là một cái bàn ăn to dùng bằng đá cẩm thạch đen, phòng bếp đằng sau đó cũng rộng thênh thang... Giờ đây, nhỏ là một nàng công chúa đang bước vào trong một lâu đài cổ tích, một lâu đài nhỏ luôn mong ước.

Bỗng nhỏ thấy hấn, bước đi chậm rãi đến gần nhỏ. Mở to mắt ngạc nhiên, nhỏ vội cúi gầm xuống, là hấn? Hóa ra hấn là người đã thuê nhỏ? Chưa bao giờ nhỏ nghĩ sẽ được gặp lại hấn, cũng đã gần năm năm rồi còn gì. Hấn thì vẫn đẹp trai như ngày nào, mái tóc nâu hạt dẻ bóng mượt, dáng hình cực chuẩn cùng IQ cao ngất trời, hiện đang là tổng giám đốc của tập đoàn thương mại đứng đầu Đông Nam Á, tập đoàn Cao Nguyên. Thấy hấn, trí óc nhỏ lại trôi dạt về nơi nào. Năm năm trước, ngôi trường với mái ngói đỏ cùng hàng cây xanh thẳng tắp chạy dài hai bên đường lại hiện về trước mắt nhỏ. Và hấn... hấn cũng đã ở đó.

2. 2

Nhỏ năm đó nổi tiếng nhờ giọng nói êm dịu như nước chảy, là học sinh gương mẫu và lớp trưởng tốt nhất trường. Nói về xinh đẹp, nhỏ cũng không hấn là người đẹp nhất; tài học, nhỏ giỏi, nhưng không thể nào giỏi bằng mấy đứa học chuyên được. Nhưng nụ cười của nhỏ thật sự rất hút hồn: ấm áp, cũng rất nhẹ nhàng và thân thiện. Tuy không phải là người giỏi nhất, nhưng cái sự cẩn mẫn chăm chỉ của nhỏ không phải học sinh nào cũng có. Và nói nhỏ là lớp trưởng tốt nhất thì là điều không cần phải bàn cãi. Tính nhỏ hiền lành, thân thiện, đặc biệt luôn là học trò cưng nhất của các thầy cô nên lúc nào cũng có thể cứu đám bạn quý sứ của nhỏ khỏi vô số rắc rối. Đặc biệt, nhỏ rất đam mê ca hát và sáng tác nhạc, giọng hát thánh thót của nhỏ cũng khiến vô số người ngất ngây.

Nhưng nếu nhỏ là một thiên sứ ở lớp mình thì bên lớp đối diện, hấn là hiện thân thứ thiệt của một ác quỷ. Hấn là một hotboy, cực đẹp trai nhưng cũng cực lạnh lùng. Hấn có mái tóc màu nâu, đôi mắt cũng nâu pha chút vàng trông thật độc đáo cùng khuôn mặt sắc cạnh, dễ dàng hấp hồn bất cứ đứa con gái nào nhìn quá lâu. Tuy vậy, hấn lại là một rắc rối. Thái độ thờ ơ cùng tính cách chẳng coi ai ra gì của hấn khiến thầy cô

giận tím mặt, sự lạnh lùng của hắn làm không một đứa con gái nào dám tiếp cận, những bức tường hắn tự tạo nên để cô lập đi chính mình cũng khiến hắn chẳng có một người bạn nào. Ngay cả tên hắn cũng là một ẩn số vì đến cả thầy cô cũng chỉ biết hắn qua một chữ “Vũ”, hoàn toàn không ai biết họ của hắn là gì.

Hai con người như hai cực của nam châm, hai hóa thân giữa thiên đường và địa ngục, hai mùa luân phiên thay đổi, hai thế giới tách biệt không thể chạm vào nhau...

3. 3

Nhỏ vẫn nhớ lần đầu nhìn thấy hắn.

Khi đó, nhỏ đi lấy sổ đầu bài giúp con bạn lớp trưởng lớp đối diện, tình cờ thấy hắn. Cả lớp đều vắng tanh trong giờ ra chơi, chỉ có hắn ngồi đó, đầu tựa vào tường, gấn tai nghe nằm ngủ ngon lành. Đã được nghe cái danh không mấy tốt đẹp của hắn từ lâu, nhưng đây là lần đầu nhỏ được thấy hắn.

Quả nhiên, hắn rất đẹp trai, cả người đều phát ra khí chất vương giả cùng sự nguy hiểm chết người. Ngay đến khi hắn ngủ cũng chẳng được bình yên, đôi mày hắn nhíu chặt, mí mắt vẫn hơi giật giật mỗi khi có tiếng ai đó đùa giỡn ngoài hành lang. Nhìn hắn một hồi nhỏ mới tự mình dứt ra khỏi khuôn mặt cuốn hút đó, cầm cuốn sổ rồi chạy đi.

Hắn đẹp trai hơn những gì nhỏ nghĩ, nhưng sao nhỏ lại thấy trong vẻ đẹp đó, đằng sau sự lạnh lùng của hắn là một nét u buồn? Điều đó làm nhỏ băn khoăn, liệu nhỏ có nhìn nhầm không, một hotboy lạnh lùng như hắn cũng biết buồn sao?

4. 4

Sau lần gặp đó, nhỏ cũng chẳng để ý gì nhiều đến hắn nữa, cố gắng gạt bỏ vẻ đẹp trai ma mị của hắn ra khỏi đầu. Tuy nhiên thật khó mà quên khi mỗi lần hắn xuất hiện, đám bạn nhỏ cứ rú rít hết lên, hết kéo áo đến nắm tóc nhau để tranh chỗ đứng gần hắn thêm một tí. Cũng có khi lơ đãng, ánh mắt nhỏ và hắn sẽ giao nhau ở đâu đó dọc hành lang, dưới sân trường. Hắn luôn là người quay đi trước, nhỏ thì vẫn tò mò ngoái theo. Cứ vài lần hữu ý vô tình như vậy, từng cử chỉ của hắn cho tới vẻ quý phái toát ra khi hắn giơ tay nhắc chân nhỏ đều quen cả. Nhưng nhỏ cũng chẳng để tâm nhiều, dẫu sao thì nhỏ cũng phải công nhận hắn thật sự rất đẹp trai và cuốn hút, nên việc nhỏ quan tâm đến hắn cũng bình thường thôi.

Cho tới một hôm, những bước chân vô định của nhỏ dẫn nhỏ ra một khoảnh vườn nhỏ sau trường - một khu vực bí mật rất ít người biết trừ các cán bộ lớp như nhỏ ra. Đó là nơi để họ tập họp để bàn chuyện bí mật giữa các lớp, thảo luận về các tiết mục văn nghệ dành tặng thầy cô nhân dịp cuối năm... nhưng bình thường sẽ chẳng ai ra đây cả. So với sân trước đầy nắng ấm, hoa thơm và bóng râm, nơi đây dường như khuất hẳn đi, im lặng dị thường. Hôm nay, sự im lặng đó bỗng chốc bị phá vỡ, thay bằng tiếng đàn. Tò mò, nhỏ tiến gần hơn, cẩn thận hết mức để không gây ra tiếng động. Rồi nhỏ thấy hắn ngồi đó, mái tóc nâu nhẹ bay trong gió chiều, những ánh nắng sắp tắt phản chiếu hình bóng hắn, lạnh lùng và cô độc. Tay ôm một chiếc guitar, ngón tay hắn nhẹ gảy một khúc đàn nghe sao da diết, đau khổ như vậy. Rồi hắn cất tiếng hát, một tiếng hát hay đến rung động lòng người. Nhỏ cứ như bị thôi miên, đứng ngẩn ngơ nghe hắn hát. Từng khúc hát, từng nốt nhạc rót vào tim khiến nhỏ xao xuyến. Nhỏ cố gắng nén những giọt nước mắt sắp trào, không thể hiểu nổi những giọt nước mắt đọng ở khóe mi này là vì ai, vì điều gì. Chỉ biết được là vào lúc này đây, nhỏ thật sự say trước giai điệu đầy đốn đau của hắn. Và điều làm nhỏ ngạc nhiên nhất là sau khi hát xong, hắn đã khóc. Không nhiều, chỉ đúng một giọt nước mắt, nhưng sao làm trái tim nhỏ chột nhói.

Rồi hắn đột nhiên đứng dậy, khuôn mặt hắn lúc này thật u ám. Cầm cây đàn, hắn bỏ đi, bước chân có chút loạng choạng, bàn tay hắn nắm chặt nỗi đầy gân xanh, khác hẳn vẻ cao cao tại thượng của hắn ngày thường. Trong lòng nhỏ bỗng nổi lên một nỗi sợ mơ hồ. Nhỏ sợ hắn nghĩ quẩn mà tự hại chính mình thì sao? Rùng mình trước ý nghĩ đó, nhỏ quyết định âm thầm bám theo hắn.

5. 5

Hắn đến phòng nhạc, cất cây đàn của mình trong một góc khuất, đằng sau một chiếc tủ to rồi bỏ đi. Sau khi hắn rời khỏi, nhỏ còn ngó vào trong để xem cây đàn hắn để chỗ nào và khi thấy sẽ chẳng ai nhận ra cây đàn ở nơi khuất như vậy, nhỏ mới an tâm bám theo hắn tiếp (chị lo chuyện không đâu không à :))). Nỗi lo của nhỏ càng tăng thêm khi hắn ra ngoài bắt taxi, trước khi tài xế chở hắn đi nhỏ còn nghe loáng thoáng được chữ “bar”. Vội vội vàng vàng, nhỏ bắt đại một chiếc taxi rồi bảo tài xế chậm chậm bám theo hắn. Quả thật hắn đến bar, mà lại là một bar lớn nhất thành phố nữa. Vậy mà hắn đi vào mà chẳng gặp vấn đề gì, kể cả những người bảo vệ đứng đó cũng chẳng cản hắn lại.

Nhỏ bắt giác cần môi đầy lo lắng, không biết phải làm sao để vào trong được. Nhìn quanh ngó quất, nhỏ càng rối hơn, bước chân rối loạn đi vòng quanh mà không biết làm gì. Vì không chú ý, nhỏ đâm sầm vào một người đang đi lại. Đứng vội lên, nhỏ vội rít xin lỗi người đó. Chỉ khi nhìn ngẩng đầu lên người mình đã đụng trúng, nhỏ mới ngẩn người ra. Anh chàng đang đứng trước mặt nhỏ lúc này thực sự rất giống hắn! Anh ta cũng có mái tóc màu nâu nhưng sậm hơn, đôi mắt màu đen và ẩm hơn rất nhiều, khác hoàn toàn với hắn, nhưng dáng người, cử chỉ của anh ta so với hắn thì chẳng khác gì cả. Điều này làm nhỏ hoàn toàn ngớ người luôn, nhỏ chưa từng nghĩ trên đời này sẽ có người giống hắn đến vậy!

Chàng trai kia thì có vẻ đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm, lịch sự hỏi thăm nhỏ. Nhỏ lúc này mới tỉnh lại, lắc đầu liên hồi. Anh ta hỏi nhỏ có cần giúp đỡ gì không, vì anh đã thấy nhỏ vòng qua vòng lại cửa quán bar nhiều lần rồi. Giờ nhìn gần nhỏ, anh có thể chắc chắn nhỏ có chuyện rắc rối, nếu không một cô gái có vẻ đơn thuần như nhỏ sao có thể vào nơi này?

Nhỏ giờ rất rối, nhưng cũng mạnh dạn nhờ anh ta giúp nhỏ vào quán bar, nói vắn tắt phải vào để an ủi một người bạn. Anh ta cũng không từ chối, ra hiệu cho nhỏ đi theo rồi dắt nhỏ vào sảnh bar. Thấy anh ta vào dễ dàng như vậy, nhỏ đoán chắc mười anh ta là một người có thân thế không hề đơn giản, cũng như hắn vậy. Sau khi đã vào trong, nhỏ cảm ơn anh, dặn anh về an toàn rồi vội bỏ đi tìm hắn, để lại anh đang nhìn theo với ánh mắt đầy thích thú.

Đây là lần đầu tiên anh gặp một cô gái đơn thuần như vậy, để cho anh dắt vào bar mà không lo sợ gì sao? Bỏ qua sự cuốn hút của anh dễ dàng vậy sao? Một hồi lâu, anh cũng quay bước rời khỏi đó, trong lòng có chút rối bời, tâm trí vẫn còn in đậm hình bóng của nhỏ.

6. 6

Nhỏ thì lại đang rối muốn chết, tự an ủi chính mình: đây là nhiệm vụ một lớp trưởng phải làm, cho dù hắn không học chung lớp với nhỏ. Sau khi tìm thấy hắn, nhỏ ngồi ở một góc khuất gần đó, cố gắng thu mình khỏi chốn xa hoa này. Suốt buổi tối nhỏ ngồi đó, nhìn hắn uống hết ly này đến ly khác mà lòng quặn đau. Đợi khi hắn đủ say, nhỏ mới bước tới gần, cầm tấm thẻ tín dụng VIP hắn để ngay đó, trả tiền rồi lôi hắn ra ngoài. Gọi vội cho chú tài xế, nhỏ thở phào nhẹ nhõm khi hắn không có gây sự hay động tay động chân gì khi chú tài xế giúp nhỏ đưa hắn lên xe cả. Hắn chỉ ngồi yên, khuôn mặt lúc này lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đưa hắn về tới nhà mình, nhỏ gọi người giúp việc ra giúp đưa hắn vào, tự tay pha nước chanh, nấu cháo cho hắn. Cha mẹ nhỏ lúc nào cũng đi công tác xa nhà, chị gái nhỏ, Nguyễn Trần Kim Dung, thì đã ngủ lại

nhà bạn nên nhỏ chẳng còn phải lo có ai biết được. Những người giúp việc trong nhà ai cũng thân với nhỏ, nhỏ cũng không sợ họ nói cho cha mẹ nghe. Nấu xong xuôi, nhỏ bưng cái mâm với chén cháo, vỉ thuốc và cốc nước lên.

Lúc nhỏ quay lại thì hấn vẫn nằm mê man, đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền. Tiến lại gần hơn, một lần nữa nhỏ lại bị hấn cuốn hút. Giơ tay, nhỏ bỗng chạm vào khuôn mặt điển trai, nóng ran vì rượu của hấn. Một nỗi rung động kịch liệt chạy từ những ngón tay đang run rẩy đến thẳng trái tim của nhỏ làm nó đập không ngừng. Hấn đang nằm yên, đột nhiên choàng dậy, đôi mắt mờ mịt nhìn chung quanh. Đó là lần đầu tiên mà nhỏ thấy nỗi đau, sự cô đơn, yếu đuối hấn rõ trong mắt hấn như vậy. Nhỏ rất muốn an ủi hấn, dù cho nhỏ hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra cả. Vậy là nhỏ nhẹ nhàng ôm hấn, tựa đầu vào hõm vai hấn, cánh tay mềm mại quấn quanh thắt lưng hấn.

Hấn lúc này hoàn toàn bất động, một lúc sau như sự tỉnh thì ôm chặt lấy nhỏ, rất chặt, như muốn truyền hết nỗi đau cho nhỏ vậy. Nhỏ tuy bị ôm chặt nhưng không hề thấy đau, có chăng chỉ là đau vì hấn thô, vì ở trong vòng tay hấn thật sự rất dễ chịu. Hấn mang theo hương bạc hà thơm mát, quyến với mùi oải hương trong dầu gội nhỏ hay dùng, tạo nên một vị thanh mát mà ngọt ngào lạ thường.

Xem chừng hấn không muốn bỏ ra, nhỏ đành gỡ nhẹ tay hấn ra, bắt hấn ngồi xuống để nhỏ lấy cháo dứt cho hấn, sau đó lại cho hấn uống thuốc. Hấn không gật cũng chẳng lắc, chỉ ngồi im lặng làm theo lời nhỏ nói. Để hấn ăn uống xong, định rời đi cho hấn ngủ thì cả người nhỏ bỗng bị kéo xuống. Hấn vòng tay qua vòng eo mảnh khảnh của nhỏ, ôm nhỏ rất chặt. Nhỏ đỏ mặt, nhưng cũng không thể làm gì ngoại trừ để yên cho hấn ôm, rồi cuộc đêm đó ngủ bên cạnh hấn luôn.

Sáng hôm sau, nhỏ dậy từ năm giờ sáng, giờ dậy thường ngày của nhỏ. Thấy hấn vẫn còn đang ngủ ngon lành bên cạnh, nhỏ quyết định để yên như vậy luôn.

Nhỏ gọi chú tài xế của nhỏ lái xe đưa nhỏ với hấn lại trường, để hấn lại sân sau cùng một vỉ thuốc nhét trong túi áo hấn. Trước khi đi, nhỏ bồi hồi hôn nhẹ lên trán hấn. Quay vội đi, nhỏ đặt tay lên trái tim đang đập dồn dập của mình, nơi một cảm xúc lạ lùng được nhóm lên. Phải chăng... nhỏ đã thích hấn rồi?

7. 7

Mấy ngày sau, hấn nghỉ học.

Nhỏ thì đang bận rộn, quyết tâm tìm cho được lý lịch của hấn. Do là một học sinh gương mẫu và là một học sinh giỏi, nhỏ dễ dàng có được sự tín nhiệm của thầy cô, cũng chẳng có khó khăn gì để tiếp cận với học bạ của lớp hấn (á, chị này được!).

Quả thật là nan giải hơn nhỏ tưởng, ngay cả trong học bạ cũng chẳng đề tên của hấn đầy đủ nữa, đủ để nhỏ biết thân thế hấn phức tạp đến mức nào. Không từ bỏ, nhỏ nhìn đọc qua đọc lại học bạ của hấn rất nhiều lần, cố gắng tìm cho bằng được chút manh mối. Chẳng mấy chốc sự kiên trì của nhỏ cũng đã được đền đáp: chỗ trống ở phần tên của hấn là dấu hấn, chứng tỏ cái họ của hấn đã bị xóa sạch. Lần mò một hồi, nhỏ cũng đã biết được tên hấn - Cao Nguyên Vũ. Giờ thì chẳng lạ gì khi hấn phải giấu tên, vì hấn là con trai độc nhất của ông chủ tập đoàn Cao Nguyên, tập đoàn thương mại đang ngày một phát triển và dần chiếm cứ những nước khác nhau ở Châu Á. Để lộ tên mình ra thì nhỏ cũng đủ hiểu hấn sẽ gặp rắc rối đến cỡ nào vì thân phận đặc biệt của mình.

Nhẹ nhàng sắp xếp lại mọi thứ, nhỏ nhanh nhẹn khóa phòng lại, trả chum chìa khóa về với chú bảo vệ. Với nụ cười tỏa nắng của nhỏ thì chẳng khó gì thuyết phục một bảo vệ đưa chìa khóa cho nó để lấy đồ nó “để quên” trong phòng hiệu trưởng, nơi mà ai cũng biết chiều nào nó cũng lên để nói chuyện phiếm với thầy (chị này rảnh dữ ><). mỗi=“” lần=“” nói=“” đối=“” hoặc=“” bịa=“” lý=“” do=“” như=“” vậy,=“” bàn=“” tay=“” nhỏ=“” luôn=“” giấu=“” sau=“” lưng,=“” nắm=“” chặt=“” vạt=“” áo,=“” ruột=“” gan=“” không=“” khỏi=“” lộn=“” tung=“” phèo=“” vì=“” sợ=“” hãi.=“” chột=“” nghĩ=“” lại=“” từng=“” đó=“” thời=“” gian=“” nhỏ=“” bỏ=“” ra=“” chỉ=“” để=“” biết=“” được=“” tên=“” hấn=“” thôi,=“” nhỏ=“” tự=“”

đánh=“” vào=“” trán=“” mình=“” một=“” cái=“” thật=“” đau.=“” nhỏ=“” có=“” điên=“” không=“” vậy?=“” ngoài=“” cảm=“” giác=“” bối=“” rồi,=“” trong=“” lòng=“” nhỏ=“” cũng=“” có=“” chút=“” gì=“” đó...=“” ngọt.=“”>

Chán nản nhìn xung quanh sân trường vắng tanh, nhỏ thấy mình quẫn chưa từng thấy. Ai đời thứ bảy lại nhờ chú tài xế chở đến trường chỉ để lục tung văn phòng hiệu trưởng, xong lại đi vòng quanh như một con ngó dưới cái nắng chang chang giữa trưa trong một ngày cuối tuần. Đi lung tung một hồi, nhỏ chọn một băng ghế được che dưới tán cây xanh mát, nằm xuống nghỉ ngơi. Chỉ một lúc sau, đôi mắt nhỏ đã khép chặt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. Trong mơ, mùi bạc hà của hân phẳng phát đâu đó, thật gần như ám ảnh nhỏ vậy...

8. 8

Một tuần sau, hân đi học lại, vẻ lạnh lùng của hân càng tăng thêm so với ngày thường. Đôi mắt nâu của hân dường như sẫm hơn, vẫn màu máu làm hân trông càng đáng sợ hơn. Không ai trong trường dám nhìn hân nữa, dù chỉ là liếc qua, sợ chọc hân nổi khùng thì hậu quả rất khó lường. Lúc này đây, hân đứng nghĩa là một ác quỷ thực sự, luôn trong tư thế sẵn sàng giết chết bất cứ ai dám lại gần. Nhỏ buồn lắm. Hân cứ vậy, cho nhỏ mười lá gan cũng không dám đến gần hân.

Mấy ngày sau, nhỏ tình cờ thấy tên hân trên tivi, cái tên Cao Nguyên Vũ của hân đập thẳng vào mắt nhỏ. Sau khi xem xong, nhỏ mới vỡ lẽ ra mọi chuyện. Hóa ra, mẹ hân đã qua đời, cha hân lập di chúc, trao quyền thừa kế tập đoàn Cao Nguyên, trao tất cả những tài sản ông có cho hân. Nhỏ chột vỡ lẽ, hiểu hết tất cả. Cái ngày hân đàn lên khúc nhạc tiễn biệt, cái ngày hân đã để chính mình được một lần yếu đuối, cái ngày mà tất cả những bức tường hân tự dựng lên để cô lập chính mình sụp đổ trước mặt nhỏ,... chính là ngày hân nhận được tin, rằng mẹ hân đã ra đi mãi mãi.

Điều này làm nhỏ mất ngủ suốt một đêm. Nhỏ thương hân lắm, chỉ muốn làm bất cứ gì mình có thể để giảm bớt nỗi đau trong tim hân thôi. Cuối cùng nhỏ cũng hiểu, nhỏ thật sự thích hân mất rồi, nhỏ phải làm sao với tình cảm của mình bây giờ? Làm sao để tiến lại gần hân hơn? Liệu nhỏ có đủ sức làm tan chảy trái tim băng giá của hân không? Nhắm chặt mắt lại, nhỏ cố gắng bắt mình phải ngủ. Tình yêu đầu tiên của nhỏ, tại sao lại khó khăn thế này cơ chứ?

9. 9

Từ đó, nhỏ dần quan tâm đến hân nhiều hơn. Nhỏ cũng không dám tiến đến gần hân, chỉ lén ngắm hân từ đằng xa.

Nhỏ để ý được hân sẽ thường đi đến phòng nhạc sau khi những học sinh khác đã về hết và giam mình trong đó suốt ba bốn tiếng đồng hồ, hát và đánh đàn như muốn trút hết nỗi buồn. Còn nhỏ sẽ ngồi bó gối bên ngoài, lặng lẽ nghe, ghi âm lại từng nốt nhạc, từng lời ca của hân rồi lẩm nhẩm hát theo. Các bài hát trong cái máy MP3 yêu quý của nhỏ cũng bắt giác được thay thế dần bằng những lời ca của hân. Nhỏ sẽ dành thời gian nghe giọng hát của hân, say mê hát theo. Giọng trầm hòa cao tạo thành những khúc nhạc thánh thót, trở thành một hạt giống, dần dà nảy mầm, đem theo mình một giấc mơ tưởng chừng đã bị vùi mất của nhỏ. Hân trở thành nguồn động lực của nhỏ, thúc đẩy nhỏ theo đuổi giấc mơ trở thành một ca sĩ của mình. Sau khi năn nỉ cha mẹ, mỗi cuối tuần của nhỏ đều dành vào việc luyện thanh, đánh đàn và vũ đạo - mỗi lần tập là một bước đi để nhỏ tới gần với ước mơ của mình hơn.

Còn hân bị áp lực của một người thừa kế tập đoàn Cao Nguyên tương lai đè nặng, trách nhiệm chồng chất cao như núi. Đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ của hân hân những tơ máu, thái độ bất cần đời và sự khó

chịu của hắn càng ngày càng tăng thêm khiến hắn chẳng đối xử với ai ra gì, kể cả thầy cô. Nghe con bạn lớp trưởng than thở, kể lể, rằng hắn luôn ngủ gật trong lớp, không chép bài, cũng chẳng coi lời thầy cô ra gì.

Nhỏ xót lắm, bí mật tìm thầy cô xin lỗi cho hắn, nói rằng do tình cảnh gia đình hắn mà ra. Thầy cô thấy nhỏ không học cùng lớp với hắn mà quan tâm đến hắn như vậy cũng xuôi xuôi, không bắt bẻ hắn trong giờ học nữa. Nếu nhỏ mà không nhảy vào can, không biết lớp hắn sẽ còn bị tra tấn bởi những trận cãi nhau giữa hắn và thầy cô đến bao giờ nữa. Con bạn nhỏ thì đương nhiên mừng phải biết, rồi rít cảm ơn nhỏ không thôi. Nhỏ cũng chỉ cười trừ, nhẹ nhõm vì hắn đã tránh được rắc rối một lần nữa.

10. 10

Lại là một ngày học dài đằng đẵng như bao ngày khác, tiếng chuông ra chơi vang lên cứu thoát đám học sinh khỏi đồng công thức toán học, hóa học đang bay vòng vòng quay lớp. Ai cũng ủa ra ngoài như bầy kiến vỡ tổ, tiếng nói chuyện nhanh chóng làm rộn ràng từng góc ngách của ngôi trường này.

Nhỏ đang ngồi trong lớp, chẳng có tí gì là háo hức khi đến giờ ra chơi như ngày thường nữa. Nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, lén ngó qua lớp hắn lần thứ... 101, nhỏ đang hồi hộp vô cùng. Nhìn hộp cơm mình đang cầm trên tay mà run bần bật, nhỏ thật sự muốn từ bỏ ý định của mình ngay tức khắc. Không được, nhỏ không cho phép mình bỏ chạy! Vậy là với nỗ lực “phi thường”, nhỏ nhẹ nhàng vào lớp hắn, tiến đến chỗ hắn ngồi và đặt hộp cơm vào ngăn bàn của hắn. Trở về lớp, nhỏ nấp ngay cửa ra vào, len lén ngó qua lớp hắn.

Vừa hay, hắn xuất hiện. Mái tóc nâu còn dính nước, khuôn mặt ướt nhẹp, đôi mắt ngái ngủ vẫn chưa tỉnh thêm được, vừa đi vừa giũ nước khỏi tóc. Nhìn hắn, xem chút nữa nhỏ muốn rút con đề yêu của mình ra chụp hình để ngồi ngắm luôn rồi. Tuy đầu óc đang la ó nhỏ vì cái tội mê trai, nhưng tay nhỏ cứ tự hoạt động theo bản năng, chụp hình hắn lia lịa. Hắn thì như nhận thấy chuyện gì, ngẩng đầu lên, nhìn ngay chỗ nhỏ đang nấp. May mà nhỏ đã nấp lại ngay sau khi chụp hình hắn nên hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt hắn, vậy mà tim nhỏ muốn vọt luôn ra khỏi lồng ngực. Hắn nhìn chung quanh được một hồi rồi lại quay về lớp. Trái tim nhỏ như thoát khỏi một tảng đá to, nhẹ nhõm hẳn. Nhỏ tự hứa không bao giờ dám chụp trộm hắn nữa, không thì có ngày nhỏ sẽ chết vì đau tim mất thôi! Hít một hơi sâu, nhỏ cố gắng trấn tĩnh chính mình lại rồi bước ra ngoài, “vô tình” đi ngang qua lớp hắn. Qua khoe mắt, nhỏ có thể thấy hắn đang nằm gục xuống bàn ngủ, chẳng đoái hoài gì đến hộp cơm đang nằm trong ngăn bàn làm nhỏ buồn quá đi. Nhưng nhỏ nhanh chóng lấy lại tinh thần ngay lập tức. Chiều, đảm bảo hắn phải dọn ngăn bàn trước khi về, thế nào cũng thấy hộp cơm thôi. Nhỏ lại dùng hộp giữ nhiệt, sợ gì chứ. Vậy là nhỏ vui vẻ xuống nhà ăn ăn trưa cùng mấy đứa bạn, định bụng chiều nay sẽ quan sát hắn tiếp.

Thật ra, cũng chẳng phải nhỏ hứng lên làm cái trò rảnh đời này hay có máu lãng mạn gì. Nhưng hắn thì chẳng bao giờ ăn trưa, lúc nào cũng chỉ ra ngoài rửa mặt rồi mua một lon café, sau đó sẽ về lớp ngủ cho đến hết giờ ra chơi. Tan học, hắn lại xuống nhà ăn mua mấy lốc mì, tống vào chiếc xe Maserati sang trọng hay đưa đón hắn mỗi ngày. Nhỏ nhìn theo, có chút buồn cười cùng xót xa. Đường đường là đại thiếu gia, người thừa kế tập đoàn thương mại Cao Nguyên mà lại đi tích trữ mì gói, nhỏ thật không thể không cười được.

Cũng vì vậy mà nhỏ mới quyết tâm làm cơm cho hắn tuy với nhỏ học nấu ăn chẳng dễ dàng gì. Cha mẹ thấy nhỏ làm loạn trong bếp thì sợ xanh mặt, tưởng nhỏ rảnh rồi sinh nông nổi đi đốt nhà mình, cấm nhỏ bén mảng tới bếp luôn. Nhỏ đành phải năn nỉ chị giúp việc dạy nó nấu. Sau mấy lần trầy lên trật xuống, nhỏ mới làm ra những món có thể nói là tạm ăn được. Để cho chắc, nhỏ thử làm một bữa cho nhà mình ăn, đương nhiên là món nào nhỏ cũng đã nhờ chị giúp việc ném trước rồi mới dám dọn lên. Cha mẹ nó ngạc nhiên lắm, đầu nghĩ cô con gái mình mấy ngày trước tính đốt nguyên cái nhà bếp lại có thể làm ra những món ăn như thế này - tuy vẫn không phải là ngon nhất nhưng cũng đã là một sự tiến bộ vượt bậc rồi. Khảo nghiệm thành công, nhỏ mới dám nấu cơm, làm thức ăn rồi cho vào một hộp cơm, xách lên trường cho hắn.

Không tin tưởng về tài nấu ăn của mình cho lắm nên nhỏ lo lo, ngồi học mà cứ nhấp nhồm không thôi. Ngay khi tan học, nhỏ lấy cớ đi nộp bài, đi gặp giáo viên để cắt đuôi lũ bạn như thường lệ. Khi cả lớp về

hết, nhỏ mới dám quay lại để dọn dẹp đồ đạc của mình.

Biết hẳn luôn là người về cuối cùng, nhỏ vừa dọn đồ vừa nghe ngóng động tĩnh của hẳn, đồng thời cũng tránh cho hẳn nhìn thấy. Nhỏ dọn đồ mà vừa mừng vừa run, trái tim đập loạn hết cả lên. Bỗng, một tiếng choang chất chứa đập thẳng vào tai làm nhỏ ngớ ngàng. Dồn nén nỗi sợ hãi, nhỏ đợi hẳn đi rồi mới từ từ qua lớp hẳn. Hộp cơm mà nhỏ cất công làm giờ nằm trên đất, cơm rơi vãi tung tóe, đồ ăn nhỏ làm cũng rơi đầy dưới đất.

Nhỏ bàng hoàng, cảm nhận một cái tát vô hình trên má. Cắn chặt môi, nhỏ cố đè nén những dòng nước mắt đang chực trào, cúi xuống dọn dẹp đồ ăn vương vãi. Sau đó, nhỏ lấy giẻ lau sạch sàn nhà, đổ hết đồ ăn đi rồi về nhà như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tối đó, nhỏ bỏ bữa, chẳng nói chẳng rằng với ai. Cha mẹ, chị gái hỏi, nhỏ chỉ nói rằng hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút. Chị giúp việc lo lắng, bưng một bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo nhỏ thích nhất cùng một ly nước ấm lên phòng cho nhỏ. Nhỏ chỉ ậm ừ, không nói được câu nào hoàn chỉnh cả. Nhưng sự im lặng của nhỏ cũng chỉ giữ được cho tới khi mọi người đã ra khỏi phòng nhỏ hết.

Tiếng nước nở khe khẽ cùng những giọt nước mắt của nhỏ rơi ngày càng nhiều. Hẳn đang xát muối vào lòng nhỏ với hành động vô tâm của mình! Nhỏ khóc một hồi lâu đến khi cạn kiệt cả sức lực mới bò xuống giường, cầm bát cháo lên ăn; hương vị cùng độ ấm vừa phải của bát cháo cũng an ủi nhỏ phần nào.

Với tay lấy chiếc MP3, nhỏ bật đại một bài hát nào đó. Không ngờ, giọng hát trầm ấm của hẳn truyền thẳng đến nhỏ làm nhỏ sực tỉnh một chút. Nhìn chiếc MP3 với vẻ bất đắc dĩ, nhỏ quên bém mắt toàn bộ số nhạc trong đó đều là do hẳn hát. Đưa tay lên, nhỏ định gỡ tai nghe xuống thì từng lời hát của hẳn đánh thẳng vào lòng nhỏ, khiến cho bàn tay của nhỏ tự động hạ xuống một cách vô thức. Nhắm mắt lại, một lần nữa nhỏ lại chìm đắm trong giọng hát mê hoặc của hẳn, trong đầu nhớ lại cảnh tượng cái ngày hẳn đã khóc, nhớ lại vòng tay mạnh mẽ của hẳn đã ôm nhỏ thật chặt, bao bọc nhỏ bởi mùi bạc hà đầy nam tính của hẳn. Trái tim nhỏ lặng đi, bất giác lại chìm đắm trong tình cảm đơn phương của chính mình. Bất giác, nhỏ muốn thử lại một lần nữa. Thêm một lần để nhỏ có thể bước vào tim hẳn.

11. 11

Nhỏ ngồi bó gối trên sàn, cố gắng suy nghĩ vì sao hẳn lại không chịu nhận hộp cơm của mình. Với số lượng mì gói hẳn mua hàng ngày, chẳng lẽ hẳn không thấy chán sao? Nhỏ nghĩ mãi, nghĩ mãi mà chẳng ra.

Rồi nhỏ chợt bật ra một ý kiến, có khi nào những bài hát của hẳn sẽ chứa lời giải đáp cho nhỏ chăng? Vậy là nhỏ ngó quanh quất tìm cái máy MP3 của mình, nhưng sau 15 phút vẫn chẳng thấy gì. Vừa nản vừa sợ, nhỏ rồi hoàn toàn. Đó là cái máy nhỏ yêu thích nhất, cũng chứa những bài hát của hẳn, sao nhỏ có thể đánh mất được như vậy? Vén mái tóc dài, nhỏ mới vô ý cảm nhận được cái tai nghe đang nằm gọn trong tai. Chợt đờ người, nhìn xuống áo mình, nhỏ mới thấy mình là đứa ngu ngốc nhất trên đời. Cái MP3... nhỏ gắn ở túi áo chứ đâu!!! Sau đó, chẳng thèm nghĩ ngợi gì nhiều, nhỏ trèo lên giường ngủ ngay, vẻ mặt ảm ức không tả. Nhỏ bị những suy nghĩ về hẳn thôi miên tới mức nào teo lại rồi à???

Vì tới qua lo nghĩ quần quơ vớ vẩn nên sáng nay nhỏ cũng chẳng làm cơm cho hẳn kịp nữa. Đến trưa, thấy hẳn vẫn điềm nhiên gục xuống bàn ngủ, nhỏ ức chế muốn chết! Có làm không vậy, hẳn còn không thèm quan tâm xem ai là người đã đưa hẳn hộp cơm hả? Vẫn còn ngủ được nữa chứ! Nhỏ tức, tức muốn chết. Con lớp trưởng bên kia thấy nhỏ mặt chủ ụ, bay sang hỏi thăm tới tấp, nhỏ cũng chỉ cười cười cho qua chuyện.

Nhưng điên nhất vẫn là khi tan học về! Chị gái thấy nhỏ sáng hôm qua dậy làm một hộp cơm rất đẹp dù chưa bao giờ đem cơm đi học, tối về lại bỏ bữa, cười cười hỏi nhỏ có phải bị thất tình không. Lại còn tiến tới gần vuốt ve nhỏ, khuyên nhỏ này kia. Nhỏ thấy được sự cười cợt trong ánh mắt chị gái, biết rõ ràng là chị đang thương hại mình thì điên tiết, thoát khỏi vòng tay giả vờ an ủi đó rồi chạy thẳng về phòng.

Nhỏ bực lắm! Chưa bao giờ mà nhỏ, một Nguyễn Trần Văn Anh hiền lành, điềm đạm lại tức giận thế này! Nhỏ ghét cái cảm giác đó, cái cảm giác bị người khác thương hại. Chị gái đôi khi chọc nhỏ vì cái tính này, lần nào cũng làm nhỏ như phát hỏa. Nhỏ cũng đã từng nói thẳng trước mặt chị nhỏ, mấy đứa bạn thân, rằng nếu không hiểu được cảm giác của nhỏ cũng đừng có thương hại nhỏ. Nhỏ hoàn toàn không cần người khác nhìn mình với ánh mắt tội nghiệp đó, thương nhỏ vì tin rằng nhỏ không bằng những người khác! Rất khó chịu, nhỏ rất ghét cái cảm giác bị coi thường như vậy. Cầm điện thoại định lướt net cho đỡ buồn, nhỏ bật nguồn, và hình ảnh hấn đập thẳng vào mắt nhỏ. Nhìn hình nền là bức hình chụp trộm hấn lần trước, nhỏ không biết liệu hấn có ghét bị người khác thương hại hay không.

Nhỏ chợt nhận ra lý do hấn đánh đổ hộp cơm của mình rồi: hấn nghĩ nhỏ đang thương hại hấn! Lý trí chợt chen vào, hỏi nhỏ nếu nhỏ không đang thương hại hấn thì là gì? Thật ra nhỏ cũng đâu có hiểu cảm giác của hấn lúc này đâu. “Nhưng mà...”, nhỏ tự trấn an mình, “mình thích hấn.” Đúng vậy, vì thích hấn nên nhỏ mới quan tâm hấn đến vậy, hoàn toàn không vì nhỏ thương hại hấn. Nhưng hấn thì lại hiểu lầm mất rồi. Nhỏ thở dài, làm sao cho hấn hiểu bây giờ? Nghĩ một hồi, nhỏ cũng nảy ra một ý kiến. Cầm cây bút máy trên tay, dồn hết sự giận dữ này giờ vào chữ viết của mình, nhỏ viết vài dòng tiêu vẹo cho hấn. Hết giận rồi, nhỏ lại phân chấn xuống bếp giúp chị giúp việc làm bữa tối, “nâng cao tay nghề” để mai còn nấu cho hấn nữa chứ!

Rút kinh nghiệm từ cái lần thót tim trước, nhỏ chẳng dám đặt hộp cơm trong lớp hấn nữa. Ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ một hồi, nhỏ vẫn không biết phải làm sao nữa.

Bỗng có người tiến đến trước mặt làm nhỏ hết cả hồn, nhìn lại hóa ra là chị gái. Chị hỏi nhỏ vì sao về trễ như vậy, để chị xuống dưới lấy xe thấy xe nhỏ còn đó nên mới lên lớp tìm. Nhỏ bối rối, kéo chị ra sau lớp, luống cuống hỏi ngược lại sao chị chưa về. Chị gái phì cười, nói hôm nay họp câu lạc bộ nên về trễ rồi hỏi vặn lại nhỏ một lần nữa. Nhỏ ập a ập ứng mãi, cúi gầm mặt, lí nhí nói đại khái rằng muốn đưa hộp cơm cho hấn lớp đối diện mà không biết phải làm sao. Chị gái nhìn qua, ánh mắt khẽ dao động khi thấy hấn. Cúi xuống cô em gái, chị cười, nói sẽ giúp. Chưa để nhỏ kịp từ chối thì chị gái đã chạy biến đi, lúc lâu nghe thấy một tiếng động mạnh từ phía chị. Tiếng động này thu hút cả hấn khiến hấn choàng tỉnh, đứng dậy đi về phía tiếng động. Nhỏ chớp thời cơ, đặt hộp cơm trên bàn hấn rồi nhón chân núp thật kĩ trong lớp mình. Khi hấn về lại lớp, chỉ còn lại một khoảng lặng lúc hấn bước vào trong.

Một giây, hai giây, nhỏ thậm chí phào khi vẫn không có tiếng động đánh tai nào. Một lúc sau, hấn về, sắc mặt không hề đổi. Đợi hấn khuất hấn, nhỏ rón rén vào lớp hấn, lòng như nở hoa khi thấy cái hộp đã biến mất trên bàn hấn, cũng không có bất kì dấu hiệu là hấn đã hất đổ đồ ăn. Chưa an tâm, nhỏ nhìn vào thùng rác, cũng chẳng thấy gì. Vậy là hấn đã nhận rồi! Mừng lắm, nhỏ phi như bay xuống sân trường, lấy xe rồi đạp về. Liếc nhìn bên cạnh thấy trống trơn, nhỏ nghĩ chắc chị gái đã về trước rồi. Nở nụ cười thật tươi, nhấn mạnh bàn đạp, nhỏ muốn về để kể cho chị gái ngay lập tức!

12. 12

Về đến nhà, nhỏ lao ngay vào phòng chị gái thì thấy một đồng chăn to lù lù giữ giường. Nhỏ cố giật chăn ra nhưng không được, chọc lét cũng không si nhê, nhỏ bắt đầu lay mạnh cái đồng đó. Chị gái lúc này chịu hết nổi mới xua xua tay đuổi nhỏ ra ngoài, nói rằng lúc này bị trúng gió. Nhỏ cuống hết cả lên, muốn lấy dầu gió này nọ nhưng chỉ bị chị thẳng tay đuổi ra ngoài. Sáng ra, nhỏ tíu tít kể lại chuyện chiều hôm qua, khen ngợi chị gái không tiếc lời. Chị chỉ cười cười, nói rằng không giúp nhỏ được nữa. Khuôn mặt đang vui vẻ của nhỏ lập tức chùng xuống ngay, hỏi mãi mà chị gái chẳng chịu giải thích. Chị nói là không thể nhúng tay vào chuyện tình cảm của em gái mình như vậy, rất vô duyên. Nhỏ cũng chẳng nói lại được, vừa làm thức ăn vừa suy nghĩ làm sao để đưa hộp cơm cho hấn đây. Từng nghĩ nấu ăn đã là công đoạn khó nhất rồi, ai ngờ đưa được hộp cơm cho hấn mà không bị lộ lại là cả một vấn đề. Khóc thầm trong lòng, nhỏ tự rủa, sao mà chăm sóc cho “ai đó” khó thế hả trời!!!

Vậy là hôm sau, nhỏ ngồi nghĩ. Nghĩ đến hết giờ vẫn chưa ra, chị gái không chịu giúp, nhỏ đặt đại hộp cơm trước cửa lớp hấn, thậm chí mong hấn nhận ra. Lúc hấn ra thì có vẻ do dự, rốt cuộc cũng cầm hộp cơm lên.

Đợi hẩn đi, nhỏ lại qua lớp hẩn, mong tìm thấy hộp cơm hôm qua. Nhỏ đoán trúng phóc, hộp cơm hôm qua giờ đã trống không nằm trên bàn hẩn. Cầm hộp cơm về, nhỏ rửa sạch sẽ để hôm sau làm cơm cho hẩn. May mà hẩn đem hộp cơm trả lại, nếu không có ngày nhỏ sạt nghiệp vì mua hộp đựng quá!

Và ngày nào cũng như thế, mỗi khi tan học sẽ có một hộp cơm được đặt trước cửa lớp cho hẩn, không thiếu một buổi nào. Hẩn thì “tiền bộ” hơn, ăn xong sẽ rửa hộp cơm rồi đặt đó cho nhỏ làm nhỏ mừng muốn khóc thét luôn. Dần dần, việc nhỏ đưa cơm và việc hẩn nhận cơm rồi để lại hộp không trở thành thói quen khó bỏ. Nấu ăn mỗi buổi sáng để đưa đến trường cũng dần là niềm vui của nhỏ. Vì dậy sớm nấu cho hẩn, nhỏ cũng tiện thể làm bữa sáng cho cả nhà luôn. Vào thời gian rảnh, ngoại trừ việc luyện thanh, tập đàn thì nhỏ còn mua thêm vài cuốn sách nấu ăn về nhà nghiền ngẫm. Nhờ vậy mà tay nghề của nhỏ cũng được nâng cao không kém. Từ “phá bếp, đốt nhà” đến “tạm được”, nhỏ giờ đã trở thành đầu bếp chính trong nhà. Từ “sáng sớm dậy nấu ăn cho hẩn” đến “làm bữa sáng”, nhỏ giờ lo luôn hai bữa sáng tối, coi nấu ăn là niềm vui thứ hai sau ca hát. Cả nhà ai cũng tấm tắc khen nhỏ, chị giúp việc cũng tự nhận giờ nhỏ nấu còn ngon hơn cả chị làm nhỏ ngại quá chừng. Nhưng có một việc mà ngoại trừ chị gái thì không ai biết được - đó là mục đích học nấu ăn của nhỏ là gì. (Ai biết hông ai biết hông???)

Lặng lẽ, âm thầm như vậy, nhỏ không bao giờ để hẩn biết được. Tình cảm của nhỏ được chôn chặt trong lòng, chẳng bao giờ dám nói ra. Nhỏ muốn lắm, rất muốn... Nhưng dường như, khoảng cách giữa nhỏ và hẩn vẫn xa quá. Nhỏ chưa bao giờ là một đứa con gái nhút nhát, cho đến khi gặp hẩn - đến cả hộp cơm nhỏ cũng chẳng tự mình đưa hẩn được thì làm sao nhỏ nói cho hẩn biết tình cảm thật sự của mình đây?

13. 13

31/10 - Halloween

Một ngày học thật náo nhiệt, đi đâu cũng thấy toàn là xương người, thần chết, phù thủy... lượn lờ khắp nơi, đôi khi lại có tiếng hét, tiếng la dọc hành lang - một khung cảnh náo loạn, cũng không kém phần... dị. Nếu nói về các ngày lễ, tết, cái ngày mà trường nhỏ hưởng ứng ghê nhất là Halloween. Đến ngày này, bọn nó đẹp hết luôn đồng phục cùng cặp sách, mặc toàn những thứ đồ trên trời dưới đất đi dọa thầy cô. Bọn nó biến thành thiên thần, ác quỷ, bộ xương... rồi trang điểm máu me đầy mặt; thay vì xách cặp thì bọn nó lại vác vali, túi xách... trông cực đều. Mới vừa nãy nhỏ còn đi ngang qua một “con ma” trắng dã nhưng lại khoác ví hồng, hài không thể tả. Học sinh cực thích Halloween, mà đó lại là ngày ác mộng của thầy cô. Những cánh tay giơ lên để trả bài thì dính đầy máu, có đứa còn cầm quả tim hay con mắt hươu hươu không ngừng; thầy cô nào không cẩn thận thì rất dễ lên cơn đau tim khi đang đi trên hành lang thì ma sói cùng ma cà rồng nhảy ra dọa. Cái Halloween của trường nhỏ điên vậy đấy!

Thế nhưng năm nay, nhỏ quyết định nhập bọn với đám bạn của mình. Thấy bộ váy trắng mình mua đã lâu mà chưa có dịp mặc, nhỏ quyết định làm một thiên thần. Mượn chị gái hộp kính áp tròng, đôi mắt đen của nhỏ giờ đã mang màu vàng hổ phách ảm áp. Chải lại mái tóc đen mượt mà, nhỏ cài lên đó một bông hoa hồng trắng, mặc bộ váy và đi một đôi giày búp bê đính nơ trắng - trông nhỏ lúc này cũng chẳng khác một thiên thần là mấy, mang một nét đẹp dịu dàng và thánh thiện. Không chỉ vậy, nhỏ đem theo một chiếc mặt nạ[1] màu vàng, che nửa mặt trông rất độc đáo. Hít một hơi thật sâu, nhỏ bảo chính mình phải cố gắng lên, nhất định sẽ thành công.

Tới trường, hàng trăm cặp mắt đều đổ dồn lên người nhỏ. Nhắm chặt mắt, nhỏ đi mà gần như chạy, muốn tránh khỏi những ánh mắt đó quá. Vào đến lớp, lớp nhỏ được một dịp “hết” hồn khi thấy nhỏ. Tránh vò dũa gập vò dũa, nhỏ vừa tránh được mấy cặp mắt ngoài hành lang, giờ lại phải hứng mấy cặp mắt khác từ mấy đứa bạn cùng lớp. Nhỏ ngồi đó, mặt đỏ hết cả lên dưới các ánh nhìn từ bốn phương tám hướng. Nhỏ sao mà biết được, bộ dạng của mình lúc này làm người ta hoàn toàn không thể rời mắt được, đẹp như một thiên thần hạ thế.

Một ngày kì quái qua đi, tiếng chuông hết giờ như một vị cứu tinh của nhỏ. Dọn dẹp tập vở bằng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi mấy ánh mắt đã nhìn chằm chằm từ sáng đến giờ, nhỏ chạy vọt ra khỏi lớp, khóa

mình trong toilet rồi đứng chờ. Cho đến khi tiếng nói chuyện ngừng hẳn, trả lại sự tĩnh lặng cho ngôi trường nhỏ mới dám đi ra. Đeo chiếc mặt nạ, tay cầm hộp cơm, nhỏ đi thẳng vào lớp hẳn.

Thấy hẳn, trái tim nhỏ nhảy loạn xạ không ngừng. Hẳn hôm nay không hóa trang, cũng không mặc đồng phục mà khoác lên mình một màu đen chết chóc. Áo sơ mi đen, quần tây đen, đôi giày thể thao cũng màu đen; chung quanh hẳn như tỏa ra hơi lạnh, đóng băng cả không khí lại làm nhỏ bất giác thấy lạnh. Nuốt một ngụm khí lạnh, nhỏ bước tới gần hẳn hơn, hai tay đưa hộp cơm đến trước mặt hẳn. Lâu thật lâu hẳn vẫn chưa nhận lấy, nhỏ căng thẳng muốn chết, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra, đôi tay run run. Do đang cúi đầu nên nhỏ không nhìn được biểu hiện của hẳn, chỉ thấy tay mình bỗng nhẹ bẫng - hẳn cầm hộp cơm rồi! Ngay sau đó, nhỏ quay lưng bỏ chạy, cảm thấy mặt mình vừa đỏ vừa nóng đến mức có thể chiền trùng. Mới quay người đi, một lực thật mạnh từ đằng sau kéo giật nhỏ lại, cổ tay nhỏ đã bị hẳn nắm chặt.

Bị bắt quay lại đối diện hẳn, nhỏ chỉ biết tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt đất dưới chân mình, hoàn toàn chẳng dám ngẩng đầu lên nữa. Một lúc lâu sau, hẳn nâng cằm nhỏ lên, đôi mắt hổ phách của nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt nâu lạnh lùng của hẳn. Người nhỏ run lên, trái tim đập như trống dồn khi bàn tay hẳn di chuyển trên khuôn mặt nhỏ, cảm nhận từng đường nét trên đó. Bàn tay ngăm đen của hẳn ấm đến không ngờ, đối ngược với làn da trắng ngần nhưng lạnh như tuyết đầu mùa của nhỏ, tạo nên sự tương phản với nhau nhưng dễ chịu đến không ngờ. Rồi hẳn đặt tay lên chiếc mặt nạ, nhấc nó ra từ từ. Nhỏ giật mình, phản xạ ngay tức khắc. Nhân lúc hẳn thất thần, nhỏ giật tay mình ra rồi bỏ chạy. Xuống lấy xe, nhỏ nhấn bàn đạp, đạp xe điên cuồng về nhà, khuôn mặt đỏ bừng vẫn còn lưu lại hơi ấm của hẳn. Mà hẳn sao có thể tự nhiên đến mức đó, hại nhỏ giờ lại rơi vào trạng thái thất thần.

Cả tối đó, đầu óc nhỏ lăng vãng trên mây trên gió, hồn như lìa luôn khỏi xác rồi. Ai hỏi gì cũng chỉ ừ hử máy móc, rồi thay vì làm bài tập thì cứ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Hẳn... ám ảnh nhỏ thật rồi. Ngục mặt xuống bàn, mặt nhỏ đỏ bừng, gặt bỏ luôn cái ý định tỏ tình với hẳn. Giờ, nhỏ chỉ mong là hẳn sẽ không nhận ra nhỏ là ai, chỉ mong được làm cơm cho hẳn như bình thường thôi, vậy là quá đủ rồi. Dẫu sao, cái tình cảm này của nhỏ cũng đâu có giữ được lâu. Rồi sẽ có lúc, nhỏ cũng phải buông tay với mối tình đơn phương này thôi.

[1] Ai xem ‘Vô Tắc Thiên truyền kì’ 2014 thì sẽ biết cái này. Đây là mặt nạ của Văn Đức hoàng hậu thời vua Lý Thế Dân (trong phim nha, lịch sử thì mình không biết có cái mặt nạ này không nữa)

14. 14

Ra trường

Thời gian cứ thế lạnh lùng trôi, cuốn đi mất khoảng thời gian đẹp nhất của thời học sinh. Mới đó mà nhỏ đã học lớp 12, đã là học sinh cuối cấp rồi. Kỳ thi tốt nghiệp cũng đã qua, đây cũng là lần cuối cùng nhỏ được ngồi trong lớp học thân quen này, lần cuối cùng nhỏ được giữ chức vụ của một lớp trưởng... Thả bộ trên hành lang vắng vẻ, tiếng cười đùa vui vẻ của những bạn “quỷ sứ” đã cùng gắn bó với nhỏ qua ba năm cấp ba giờ cũng chỉ vang vọng trong ký ức, hoàn toàn không còn gì cả. Đi ngang qua lớp học cũ, nhỏ vào trong, đứng nhìn qua lớp hẳn như năm lớp 10 vậy. Nhỏ thường núp núp trốn trốn ở đây đưa cơm cho hẳn, cảm nhận được vị ngọt và đắng của mối tình đầu tiên. Nhanh quá! Quảng đời học sinh đã bỏ đi từ lúc nào, để lại một thế giới lạnh lùng, khô khốc trước mặt. Nhìn hàng phượng đỏ rực một khoảng trời, lắng nghe tiếng ve đâu đó dưới sân trường vắng bóng người, nhìn cột cờ tung bay rực rỡ màu đỏ cùng ngôi sao vàng chói lọi... Bất giác, ba năm mà chỉ như một giấc mơ, ba năm để kết thúc thời gian ngồi “mài mòn” trên ghế nhà trường, để giờ lại có chút hoài niệm, chút tiếc nuối. Bao nhiêu tiếc nuối oán giận với nhau, dù có chửi nhau, đánh nhau, giờ cũng chẳng đứa nào kịp nói lời xin lỗi. Tình cảm dành cho nhau, dù thích hay ghét, cũng không biết trong cuộc đời bấp bênh này có khi nào gặp lại? Tình cảm dành cho hẳn cũng vậy, nhỏ không nói ra được, mãi mãi chỉ là một sự nuối tiếc mà thôi.

Một ngày trước – Lễ tốt nghiệp

Sau những ngày thi cử vất vả, sau ba năm học cấp ba với bao niềm vui và nỗi buồn, cuối cùng nhỏ cũng cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp. Cả lớp nhỏ cùng ôm nhau, chụp vài tấm ảnh, truyền tay nhau quyển lưu bút, viết vài dòng nhắn gửi nhau. Một hồi sau, nhỏ lúi vào toilet, hắt một ít nước lên đôi mắt sưng đỏ vì khóc. Cái lớp nhỏ là vậy, ghét thì ghét, thích thì thích, đoàn kết hay chia rẽ gì đều có cả - rất cuộc, chỉ có tình cảm dành cho nhau mới thực đáng quý hơn cả. Rửa mặt xong xuôi, nhỏ hít một hơi thật dài, tự cổ vũ chính mình rồi đi tìm hân.

Qua ba năm cấp ba, những lần chạm mặt, nói chuyện với hân cũng chưa bao giờ vượt quá mười lần cả. Vậy mà cái tình cảm cố chấp của nhỏ mãi không chịu đi. Kể cả năm lớp 10, nhỏ đeo mặt nạ rồi đi thẳng đến trước hân, sau đó lại bỏ chạy; những ngày sau tiếp tục đưa cơm cho hân như bình thường, mãi cũng chẳng tiến về phía hân được dù chỉ là nửa bước. Hết năm lớp 10, đến 11, 12, thói quen đưa cơm của nhỏ cũng chẳng bao giờ bỏ. Những ngày cuối cấp này, nhỏ dừng đưa cơm cho hân, trong lòng trống rỗng lạ thường. Để bỏ một thói quen nhỏ đã tập quen trong ba năm thật khó. Ngay đến sáng nay, nhỏ cũng chuẩn bị cơm, để rồi lại dẹp tất cả, tự thức tỉnh chính mình khỏi cuộc sống của một cô bé Lọ Lem ngu ngốc. Nhưng đến lúc này, nhỏ sẽ không bỏ chạy nữa. Cho dù hân có từ chối nhỏ, nhỏ cũng không muốn hối tiếc vì tình cảm dành cho hân. Hân phải biết được: nhỏ thích hân, nhiều lắm.

Đi lòng vòng một hồi, nhỏ cũng thấy hân. Bước chân vội vàng của nhỏ cũng chậm lại, hốc mắt bỗng cay xè khi thấy một đứa con gái đang ôm hân! Lùi lại thật nhanh, nhỏ vội núp sau bức tường, cố gắng bắt lại nhịp thở bình thường. Cẩn môi thật chặt để ngăn những giọt nước mắt đang chực trào, ánh mắt nhỏ không thể rời khỏi đôi nam nữ trước mặt. Người con gái đó có mái tóc đen bóng mượt, thân hình thon thả áp sát vào người hân. Hân quay lưng về phía nhỏ, vẫn im lặng, nhẹ nhàng đẩy người con gái đó ra. Nhỏ bàng hoàng, là chị gái! Đôi chân mềm nhũn, nhỏ khụy người xuống, mọi sức sống như bị rút hết. Từng lời nói của chị đập thẳng vào tai nhỏ, rằng hân là một người vô tình, nói rằng rất yêu hân, hỏi hân vì sao đã quên những hộp cơm được đều đặn gửi đến trong ba năm nay. Lòng nhỏ tê tái, đôi mắt mờ đi, vẫn không thể tin được chị gái có thể đối xử với nhỏ như vậy. Vì hân sao? Vì hân mà người chị ruột nhấm tâm lợi dụng nhỏ, chà đạp lên tình cảm của nhỏ như vậy, đau đớn quá.

Cố gắng tìm lại sức mạnh cho đôi chân của mình, nhỏ bước đi. Mỗi bước là một con dao vô hình găm vào lòng bàn chân nhỏ, nín nhỏ quay lại để tách cả hai ra, đứng trước hân và vạch trần lời nói dối của chị gái. Lý trí thét gào, nhưng nhỏ không làm được. Dẫu sao, đó cũng là chị gái nhỏ, nhỏ thật sự không nỡ. Còn nhỏ, nhỏ sẽ cố quên đi đoạn tình cảm đơn phương này, cố quên đi mối tình sẽ chẳng bao giờ đi đến hồi kết giữa nhỏ và hân. Từ giờ trở đi, nhỏ với hân, mãi mãi chỉ là hai người xa lạ.

15. 15

Sau rất nhiều đêm đắn đo, nhỏ quyết định sẽ theo đuổi con đường nghệ thuật, thực hiện ước mơ được truyền lời ca tiếng hát của mình đến thật nhiều người. Cha mẹ nhỏ lúc đầu cũng ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được nhỏ. Còn chị gái nhỏ chẳng nói gì, không phản đối cũng chẳng ngăn cản. Từ khi biết chị gái đã đâm sau lưng mình một nhát sâu như vậy, sự yêu thương và kính trọng của nhỏ với chị cũng dần tan biến. Chị gái thì hoàn toàn lơ nhỏ, đôi khi lại ném ánh mắt thù hằn về phía nhỏ. Không gian hạnh phúc, hòa hợp giữa cả hai giờ chỉ còn lại một bầu không khí nặng nề, xa cách. Vì vậy, nhỏ cố tình chọn một trường thật xa nhà rồi ở trọ gần đó, tuy có khổ hơn nhưng ít nhất lánh mặt được chị gái. Đã biết nấu ăn nên từng bữa cơm đều do nhỏ nấu, ngoài việc học thì nhỏ còn đi hát ở những quán cà phê gần đó, luyện tập sự tự tin của chính mình.

Cứ nghĩ mọi chuyện sẽ cứ ổn thỏa như vậy, ai ngờ một năm sau, cả gia đình nhỏ gặp rắc rối. Công ty bỗng phá sản khiến cha nhỏ phải chật vật khi tìm việc làm, mẹ nhỏ thì ở nhà đan lát kiếm thêm tiền. Chị nhỏ thì bỗng nhiên bỏ nhà đi biệt tăm biệt tích, không ai tìm thấy. Nhỏ đau lòng lắm, muốn phụ giúp cha mẹ nhưng cũng bất lực. Do tiền học đã trả hết, nhỏ không lo phải bỏ dở việc học. Có thời gian rảnh, nhỏ lại đi làm phục vụ tại một nhà hàng, kiếm tiền tự chi trả cho sinh hoạt hằng ngày, đồng thời cũng học thêm mấy món khéo chế biến thức ăn từ các chú đầu bếp nữa. Cứ vậy, ba năm đại học của nhỏ trôi qua nhẹ nhàng.

Việc học và việc làm thêm khiến nhỏ bận tối mắt, ít có thời gian rảnh nên cũng không có mấy người có thể gọi là bạn. Tuy vậy, nhỏ cũng không buồn. Nỗi cô đơn của nhỏ được dọn dẹp sạch sẽ bởi những lời hát, bài nhạc nhỏ tự sáng tác – chứa đựng tất cả những cay, đắng, mặn, ngọt mà nhỏ từng nếm trải.

Ba năm sau

Ba năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ. Cha nhỏ cũng đã kiếm được việc làm trong một công ty lớn với lương cao, cuộc sống cũng trở nên dư dả hơn rất nhiều. Còn nhỏ, năm nay cũng đã tốt nghiệp rồi. Cầm trong tay tấm bằng đại học, cuộc đời nhỏ giờ đã lật sang trang mới. Về nhà thăm cha mẹ được một tuần, nhỏ lại về căn nhà trọ nhỏ bé của mình, quyết định sống tự lập, tự chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Rồi một cơ hội đến với nhỏ: nhỏ được mời tham gia một cuộc thi tài năng để giành cơ hội được thu âm một bài hát của chính mình. Nhỏ mừng lắm, ngày đêm luyện tập để chuẩn bị cho cuộc thi. Đêm trước khi cuộc thi diễn ra, nhỏ dọn dẹp đồ vào một vali nhỏ để chuyển ra một khách sạn mà tất cả các thí sinh sẽ ở trong thời gian diễn ra cuộc thi. Trong lúc dọn, nhỏ chợt thấy một vật gì đó đang nằm lặng lẽ dưới gầm giường. Tò mò, nhỏ lấy một cái cây dài rồi khều khều vật đó ra. Nhỏ ngạc nhiên lắm, đó là cái MP3 ngày xưa mà nhỏ tưởng đã mất từ lâu rồi. Cầm nó trên tay, những dòng ký ức của ba năm trước dội về như thủy triều, đem nhỏ trở về với ngôi trường cấp ba hồi ấy. Bóng dáng hằn lại hiện lên, giọng hát hằn lại vọng về như một làn gió mơn man, thổi bùng lên tình cảm của nhỏ, cái tình cảm mà nhỏ nghĩ mình đã lãng quên từ lâu. Không nghĩ ngợi gì nhiều, nhỏ nhét luôn cái MP3 vào túi, kiên quyết sẽ không làm mất nó một lần nữa đâu.

Ngồi trên xe buýt đến khách sạn, nhỏ hồi hộp lắm. Ước mơ đó đã theo nhỏ từ hồi nhỏ học cấp hai đến bây giờ sắp trở thành hiện thực rồi. Đeo tai nghe, nhỏ đắm chìm trong giọng hát mê hồn của hân. Hơn hai mươi bài hân hát qua ba năm học cấp ba nhỏ đều ghi âm hết, đem về chỉnh cho rõ tiếng rồi lưu vào MP3, giờ đây trở thành động lực tốt nhất của nhỏ. ‘Không sao đâu’, nhỏ tự an ủi chính mình, ‘mày làm được mà Vân Anh’.

Khi tất cả các thí sinh được đọc tên, nhỏ ngẩn người khi nghe thấy tên chị gái. Nhìn qua, chị gái nhỏ trông khác đi nhiều lắm. Mái tóc đen giờ đã bị nhuộm thành một màu vàng chói, khuôn mặt mộc ngày nào giờ đã được trét phấn, đánh son nhều tới mức nhỏ gần như không nhận ra. Nhiều cảm xúc hỗn độn ập về, tại sao chị lại ở đây? Nhỏ rất muốn hỏi chị, tại sao lại phản bội nhỏ, tại sao lại bỏ đi khi cha mẹ đang gặp khó khăn? Không nghĩ nhiều, nhỏ tới thẳng chỗ chị, nhỏ muốn nói rõ chuyện này. Chị gái thấy nhỏ, ánh mắt trở nên lạnh băng, quay người đi, coi như cả hai là người xa lạ. Nhỏ hụt hẫng, chưa bao giờ nghĩ chị gái có thể đối xử vô tình như thế này.

Phần thi của chị nhỏ bắt đầu, hoàn toàn làm mọi người ngất ngây với chất giọng mạnh mẽ, lời cuốn của chị. Nhỏ ngạc nhiên lắm, chưa bao giờ biết chị gái có giọng hát hay như vậy, tay bắt giắc run lên. Nhưng dù sao, nhỏ cũng quyết tâm sẽ giành chiến thắng, dù phải đối đầu với chị đi chăng nữa. Bước lên sân khấu, nhỏ gạt bỏ đi mọi âu lo, suy nghĩ. Nhỏ cất tiếng hát, khúc nhạc ballad buồn vang vọng khắp khán đài. Giọng nhỏ rất ngọt ngào, thánh thót, thật dễ dàng làm mê đắm lòng người nghe. Quả thật, cả khán đài đều chìm trong giọng hát của nhỏ. Còn nhỏ chỉ biết hát hết mình, trút hết những tâm tư tình cảm của mình vào trong bài hát đã cho nhỏ biết hân ngày ấy, gắn kết tình cảm của nhỏ bằng từng nốt nhạc điệu kì. Và khi phần thi kết thúc, cả khán đài bùng lên tiếng vỗ tay dữ dội. Ngay cả giám khảo, các thí sinh khác cũng đang vỗ tay cho nhỏ. Bài hát của nhỏ, giọng ca của nhỏ cũng đã chạm đến trái tim của thật nhiều người như nhỏ mong muốn rồi.

16. 16

Và kết quả chắc mọi người ai cũng có thể đoán ra, nhỏ giành giải nhất cuộc thi. Bài hát thu âm do nhỏ tự sáng tác ngay lập tức thu hút được rất nhiều người nghe, ngay lập tức có bao nhiêu phòng thu muốn kí hợp đồng với nhỏ. Từ đó, con đường nghệ thuật của nhỏ cũng bắt đầu.

Với giọng hát và tài năng chơi được bốn loại nhạc cụ khác nhau, tên tuổi nhỏ bắt đầu nổi như cồn. Số lượng fan của nhỏ tăng nhanh đến mức chóng mặt, rồi thì gấu bông, hoa hồng, thư tình cứ vậy mà ủa vào trong

nhà trọ của nhỏ khiến không gian vốn nhỏ lại càng chật hẹp hơn. Nhưng được nổi tiếng như vậy, nhỏ cũng phải đối mặt với không ít áp lực. Các ca sĩ lâu năm thì luôn tỏ ra ghen ghét, dèm pha nói xấu sau lưng nhỏ, số lượng công việc cũng chất đống, lại còn phải sáng tác nhạc cho chính mình... nhiều việc như vậy đổ dồn lên đầu khiến nhỏ có chút chịu không nổi. Vậy mà nhỏ vẫn tự mình thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Những bức thư (“tình” hay không “tình”) nhỏ đều giữ lại, cuối tuần kiên nhẫn ngồi đọc từng lá, viết thư đáp trả lại một vài lá, quà tặng của các fan đôi khi nhỏ sẽ giữ lại một vài món nào đó, còn lại thì luôn được nhỏ chia sẻ với những người hàng xóm của mình. Về việc bị ghét bỏ, nhỏ luôn biết điều, cư xử đúng mực với đàn chị trong nghề, khiến cho họ dù ghét cũng chẳng tìm được lý do gì để hạch sách nhỏ cả. Dù cho nhỏ đã nổi tiếng nhưng vẫn đối với mọi người xung quanh mình tôn trọng, biết nhường trên nhường dưới. Chính nhờ vậy mà những người làm chung với nhỏ ai cũng yêu mến nhỏ vì tính tình mộc mạc, chân thật đó. Vào cuối tuần, thay vì đi shopping hay tiệc tùng, nhỏ lại ra một quán cà phê nhỏ ngồi nhâm nhi một tách latte nóng, vừa đọc thư vừa tìm cảm hứng viết bài hát mới. Lâu lâu có thời gian rảnh, nhỏ lại về thăm gia đình mình, trả lại sự ấm áp cho căn nhà như trước khi chị nhỏ bỏ đi. Bây giờ, cuộc sống của nhỏ thật bình yên, hạnh phúc. Dẫu vậy, trong tim có chút gì đó mất mát khi nhỏ tình cờ nhìn thấy tên một ai đó trên tivi, trên một tờ báo kinh doanh. Dù rất muốn biết hắn giờ đã ra sao, đang làm gì, lập gia đình chưa, nhưng nhỏ hoàn toàn không có chút dũng khí nào để tìm hiểu. Không phải hắn đã bước chân ra khỏi cuộc đời nhỏ từ lâu rồi sao?

Một năm sau

Cuộc sống cứ thế êm đềm trôi, cho tới một ngày, mọi công sức của nhỏ đều tan biến như bọt bong bóng xà phòng. Tự dưng, scandal của nhỏ không biết từ đâu ra, đầy rẫy trên mạng, nào là dùng thuốc, sử dụng “quy tắc ngầm” để nhanh nổi tiếng, phẫu thuật thẩm mỹ để có thân hình đẹp hơn... Nhỏ tái mặt khi thấy mấy tin này, không dám tin vào mắt mình nữa. Nhỏ làm gì nên tội? Tại sao lại có người vu oan giá họa cho nhỏ như vậy? Rồi mọi thứ bắt đầu vỡ vụn khi nhỏ tình cờ bắt gặp chị gái cùng quản lý của mình đang ở cùng nhau. Nhỏ hoảng sợ, bỏ chạy thực mạng về nhà. Đóng sầm cửa lại, tiếng nấc nghẹn của nhỏ cũng không thể kiềm chế được nữa. Chị nó đây ư, làm ơn, có ai đó nói cho nhỏ rằng nhỏ đang nằm mơ đi. Nhỏ muốn tin rằng chị gái không phải là người như vậy, làm sao có thể tự hạ thấp mình như vậy, tại sao lại muốn hại nhỏ. Tiếng nức nở cứ vậy vang lên, xuyên qua màn đêm tĩnh mịch cho tới khi nhỏ mệt nhoài, ngủ thiếp đi, những giọt nước mắt chưa rơi vẫn còn đọng nơi khóe mi.

Ngày hôm sau, vừa đặt chân đến phòng thu là nhỏ đã gặp phải một đồng rắc rối. Cánh phóng viên vây chặt lấy nhỏ, liên tiếp chụp hình và đặt những câu hỏi sắc bén về đồng tin đồn thất thiệt kia. Nhỏ nói đến lạc cả giọng, giải thích hết sức, rốt cuộc cũng chẳng ai thêm tin nhỏ. Số lượng fan của nhỏ sau khi nghe được những tin như vậy cũng đã giảm một cách đáng kể, các đồng nghiệp cũng nhìn nhỏ bằng con mắt khác. Tuy rất buồn, nhỏ vẫn không muốn từ bỏ ước mơ của mình, quyết định tự sắp xếp một cuộc họp báo để giải thích rõ mọi chuyện. Sau khi đã chọn lịch và chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, nhỏ vui vẻ dọn dẹp đồ mình rồi đi về. Vừa hay, quản lý của nhỏ bước vào, bản mặt lộ rõ vẻ tà ác. Nhỏ bủn rủn hết tay chân, cố gắng tìm cách thoát thân. Còn tên đó tiến càng gần nhỏ hơn, nhìn nhỏ bằng đôi mắt nhấn chìm trong dục vọng của mình. Nhỏ thì điên cuồng tìm trong túi xách của mình một cái gì đó để tự vệ, bỗng dưng tay đụng phải chai nước hoa yêu thích. Tìm lại được chút can đảm, nhỏ dọi tên đó tiến đến thật gần rồi xịt nước hoa thẳng vào mắt đối phương. Mặc cho tên đó la lối, nhỏ chạy thực mạng xuống lầu, bắt vội một chiếc taxi về nhà. Trong xe, nhỏ cắn chặt môi, lòng như có ai đó xát muối vào vết thương. Ước mơ của nhỏ, bây giờ lại trở về với con số không.

Những ngày sau, nhỏ sống mai danh ẩn tích, hoàn toàn rút khỏi giới showbiz. Một ca sĩ như nhỏ chỉ là một hạt cát trong thế giới này, sớm nở tối tàn dưới miệng lưỡi người đời. Cha mẹ nhỏ vậy mà lại tin những tin tức ấy, thẳng tay đuổi nhỏ ra khỏi nhà, còn nói nhỏ phải làm theo chị gái. Nhỏ bàng hoàng, cha mẹ thật sự không tin nhỏ mà tin rằng chị nhỏ bỏ nhà đi đột ngột là do muốn kiếm việc làm phụ giúp gia đình, giờ mới dám về nhà. Hóa ra, chỉ có mình nhỏ còn đủ tỉnh táo để thấy tất cả chỉ là một vở kịch, mà trong đó nhỏ là con rối để chị gái điều khiển, không hơn không kém. Bây giờ, còn lại một mình, nhỏ mới biết rằng mình chẳng còn một ai để tin tưởng, dựa dẫm cả. Đôi chân tuy muốn ngã gục nhưng lý trí nhỏ còn mạnh hơn nhiều, thúc đẩy nhỏ đi tìm việc làm. Đang đi, một tờ quảng cáo đập vào mắt nhỏ, nói rằng đang tuyển dụng một người giúp việc, bao ăn bao ở cùng mức lương rất hấp dẫn. Không chần chừ, nhỏ bắt taxi đến ngay địa chỉ được viết trên tờ quảng cáo. Tới nơi, nhỏ rất bất ngờ khi biết đó là một căn bếp rất rộng, có mấy chục người đang bận bịu nấu nướng. Hỏi thăm một hồi, nhỏ mới biết rằng để có được công việc này, họ

phải nấu một món sao cho hợp khẩu vị ông chủ. Tuy nhiên, ông chủ khá khó tính, từ nãy đến giờ đã có rất nhiều người bị loại rồi. Nhỏ thấy vậy cũng bắt tay vào làm. Gom những thứ mình cần từ một bàn nguyên liệu gần đó, nhỏ quyết định làm món sủi trường của mình: sườn xào chua ngọt. Một lúc sau, đĩa sườn thơm phức của nhỏ được bưng lên cho ông chủ, nhỏ chỉ việc ngồi chờ. Chưa đầy năm phút sau, trợ lý của ông chủ ra thông báo đã có người được tuyển, và người đó không ai khác là... nhỏ!

Hồn nhỏ vẫn đang trên mây khi bị tổng vào một chiếc xe đen thui, dẫn thẳng tới một căn biệt thự rộng kinh khủng để bắt đầu công việc của mình. Nhìn cái cổng cao quá đầu người, nhỏ vẫn không khỏi ngạc nhiên, chỉ cần xào một đĩa sườn là được công việc tốt như thế này sao? Ông chủ này... không phải bị bệnh gì đó chứ? (Au: Chì chứ anh ý vậy là chết chắc rồi chì ơi!!!)

17. 17

Hóa ra, ông chủ đó lại là hần sao? Bao cảm xúc hỗn độn trộn lẫn, vui có, buồn có, khiến nhỏ nhất thời luống cuống.

“Tên?”

Nhỏ giật mình khi giọng nói trầm ấm của hần cất lên, hần không nhớ tên nhỏ? Cũng đúng thôi, nhỏ không nộp đơn xin việc gì cả, cũng đâu là gì đối với hần đâu, làm sao hần có thể nhớ? Nhỏ nhất thời dờ ra, nếu nhỏ nói tên thật của mình, liệu hần có nhớ, liệu hần có khinh nhỏ không?

“Này!” Hần quát lớn.

Tiếng quát của hần lôi hồn nhỏ về lại với trái đất. Nhỏ lắp bắp:

“V... Vân.”

Nhỏ cắn chặt môi, chịu đựng ánh mắt tò mò từ hần. Cũng phải thôi, nhỏ còn không thèm nói tên họ đầy đủ cho hần mà. May cho nhỏ, hần chịu bỏ qua. Chỉ tự giới thiệu tên mình, hần lãnh đạm giải thích nhanh những gì nhỏ phải làm – đơn giản là lo việc nấu nướng ngày ba bữa, trưa thì đem cơm lên công ty cho hần, còn việc nhà thì đã có những người khác làm. Hần chỉ cho nhỏ một căn phòng cạnh phòng hần, bảo rằng hần hay ăn khuya, có gì gọi, nhỏ chạy qua sẽ tiện hơn. Nhỏ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Trước khi rời nhà, hần còn dặn nhỏ hôm nay hần sẽ ăn ngoài, không cần phải nấu, sau đó bỏ đi ngay.

Nhỏ đứng tần ngần hồi lâu trong căn phòng rộng lớn, cuối cùng cũng bắt tay xếp dọn hành lí. Sau đó, nhỏ tỏ mò đi lòng vòng quanh nhà xem xét chung quanh. Nhà hần thật là rộng kinh khủng luôn, có hồ bơi, sân gôn mini, một nhà kính trồng đầy những loại hoa đẹp và hiếm nhất làm nhỏ thích mê. Đi chán chê, nhỏ đi chào từng người trong nhà, từ bảo vệ, người giúp việc đến người làm vườn, v.v. Ai cũng thấy mắt lòng vì sự lễ phép của nhỏ, không ngại nói hết những gì họ biết về hần cho nhỏ nghe. Nhỏ vui lắm, cười mãi không dứt. Mà cũng lâu rồi nhỏ mới cười ấy nhỉ, cảm giác mới... xa xỉ làm sao.

Sau khi đi đến mức mỏi rã rời, nhỏ về phòng, tắm gội rồi ngủ thiếp đi, lấy lại sức lực sau một ngày đầy mệt. Lúc nhỏ mở mắt ra, trời cũng đã sụp tối. Nhìn đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ từ lúc nào. Nhỏ rói hét lên, sao nhỏ có thể ngủ từ 5 giờ chiều đến 12 giờ đêm chứ? Nhỏ tự buông thả chính mình rồi, hèn chi mới mệt mỏi như vậy. Mấy ngày gần đây, nhỏ mất ngủ liên hồi, lại bị áp lực đè nặng, giờ có một cái giường êm ái như vậy, hồi làm sao nhỏ cưỡng lại được.

Đi rửa mặt một chút cho tỉnh táo, nhỏ gõ cửa phòng hần thử, không trả lời. Mím môi, nhỏ thử đẩy cửa bước vào; hần vẫn chưa về? Quả thật làm tổng giám đốc của một tập đoàn lớn như vậy làm hần bạn ngập đầu, còn bạn hơn nhỏ hồi đó nhiều.

Tạm gạt hết suy nghĩ về hần ra khỏi đầu, nhỏ tập trung vào việc thỏa mãn cái bụng đói meo của mình. Tìm quanh quất một hồi, nhỏ thấy một “kho” đầy các loại... “gói”: mì gói, bún gói, phở gói, cháo gói... Đổ mở hôi – hóa ra từ đó đến giờ hần vẫn sống sót bằng mì gói sao? Trong tủ lạnh, ngoại trừ trứng, cà chua và rau sống, hoàn toàn không còn gì khác. Hần sống thế này, quả thật rất thảm nha!

Vì mì là thứ duy nhất hần có, nhỏ bắc một cái nồi nhỏ, chuẩn bị nấu mì. Từ nhỏ đến giờ, nhỏ là một đứa kĩ tính, ngay cả việc ăn mì cũng không ngoại lệ. Thay vì nấu nước sôi rồi ngồi đợi, nhỏ thích làm cho món mì của mình hấp dẫn thêm chút. Khi nước trong nồi đã sôi, nhỏ cắt hai quả cà chua, đun nhỏ lửa chút cho chín nhừ. Sau đó, nhỏ cho hai vắt mì cùng mấy gói gia vị, đập thêm quả trứng và cho rau thơm vào. Một lúc sau, mùi mì thơm lừng bay khắp nhà, đánh thức bất kì cái bụng đói nào. Ngồi xuống, nhỏ ăn ngon lành. Dù chỉ là mì, nhưng sau mấy ngày uống nước lọc cầm hơi, mì gói cũng trở thành món ăn hảo hạng nhất với nhỏ rồi.

Mới ăn được có nửa bát, nhỏ đã nghe thấy tiếng mở cửa. Bỏ dở chén mì, nhỏ vội vàng vàng chạy ra cửa đón hần. Hần bước vào, thấy nhỏ đứng cúi đầu, nhỏ giọng chào hần thì ngạc nhiên lắm, chẳng phải hần đã bảo nhỏ không cần phải đợi rồi sao. Nhưng lia mắt một vòng, thấy bát mì nằm dang dở trên bàn, hần hiểu ngay ra nhỏ đang làm gì. Bỗng nhiên, bụng hần cũng réo lên dữ dội. Cả đêm ở quán bar tiếp đối tác, bụng rỗng mà uống toàn rượu làm hần cực kì chán ghét. Nhỏ có vẻ cũng nhận ra hần đang đói, kéo kéo ống tay áo hần vào bếp. Để hần ngồi đó, nhỏ lấy ra ba gói mì, bắt đầu nấu cho hần ăn. Nhớ tới hành động “to gan lớn mật” (là kéo tay ảnh vào bếp ý!) lúc nãy, mặt mày nhỏ đỏ ửng kéo gì quả cà chua trong nồi làm cho một người nào đó ngồi đằng sau nhếch mép cười, vẻ mặt rất chi là hưởng thụ sự bối rối của nhỏ.

Mì chín, nhỏ cùng hần ngồi ăn. Nhỏ bỗng thấy thật mắc cười: nửa đêm nửa hôm, một người từng là ca sĩ nổi tiếng, một người là tổng giám đốc lại ngồi húp mì sùm sụp như hai kẻ chết đói vậy, quả thật mất sạch sẽ hết hình tượng rồi. Xong xuôi, nhỏ dọn dẹp, rửa chén. Hần ngồi đằng sau, ánh mắt như thợ săn nhìn một con mồi, tỉ mỉ quan sát làm nhỏ lạnh sống lưng. Cố gắng làm cho thật nhanh, nhỏ chào hần rồi chạy vội về phòng. Hần vẫn nhìn theo hướng nhỏ mới chạy qua, khuôn mặt lộ rõ vẻ thích thú. Xem ra, thuê cô gái này làm “đầu bếp” cho hần cũng là một lựa chọn đúng đắn.

18. 18

“Oa, thoải mái quá đi!!!” Nhỏ vươn vai, hít thở khi trời, đón chào một ngày trong lành mới đến.

Vì chiều qua ngủ rũ quá, sau khi nấu mì cho hần tối qua nhỏ cũng có ngủ thêm được miếng nào đâu, cỡ năm giờ sáng đã bật hần dậy rồi. Sau khi đi bộ một vòng quanh nhà, nhỏ thấy những người làm vườn đang lúi húi cắt cỏ, tưới hoa, chăm sóc cho mấy bồn hoa ở sân sau. Nhỏ thích mê, cũng thuyết phục được mọi người cho nhỏ tự tay chăm hoa. Dù sao, chăm sóc hoa cỏ cũng là sở thích của nhỏ, cũng là lý do nhỏ học cực giỏi môn sinh hồi đó, giờ có cơ hội tốt như vậy để thỏa mãn sở thích của mình thì tại sao nhỏ lại không nắm lấy chứ? Vậy là nhỏ chăm chú tưới hoa, thưởng thức vẻ đẹp cùng hương thơm của những bông hoa đủ màu sắc vẫn còn đọng vài giọt sương của sớm mai. Mãi mê tới mức nhỏ quên luôn công việc chính của mình là nấu ăn cho một ai đó.

Hần thức dậy, gõ cửa phòng nhỏ – không ai trả lời. Hần xuống bếp tìm, cũng chẳng thấy nhỏ đâu. Quái lạ, nhỏ có thể đi đâu được chứ nhỉ? Hần gọi đại một người làm lên hỏi thì mới biết nhỏ đã bỏ ra sau vườn tưới hoa. Hần hừ lạnh một tiếng, lại lết xác ra vườn sau tìm nhỏ với vẻ bất mãn vô cùng. Đường đường là một đại thiếu gia, mới mở mắt đã phải phải lết xác đi tìm con nhỏ giúp việc, thật mất hết mặt mũi mà. Vác khuôn mặt hầm hầm đi, hần định bụng sẽ phải mắng cho nhỏ một trận ra hồn.

Ấy vậy mà khi thấy nhỏ rồi, hần lại thất thần hoàn toàn. Hôm nay nhỏ mặc đồ khác hần, chiếc áo phông cùng quần jeans được thay bằng một bộ váy trắng dài đến đầu gối có nhún bèo ở cổ, mái tóc óng mượt giờ cũng được thả ra bỗng trở nên óng ánh lạ thường dưới ánh mặt trời đang hé sáng. Vẻ đẹp của nhỏ khiến hần sững sờ, cứ ngây ngốc đứng ngắm nhỏ không hề chớp mắt.

Nhỏ vô tư, đâu có biết có người đang si mê dáng vẻ của nhỏ bây giờ. Chỉ sau khi đã tưới xong tất cả các bồn hoa nhỏ mới quay lại và chạm vào ánh mắt của hần. Trong mắt hần hình như ánh lên một cảm xúc gì đó rất khó đọc tên, liệu nhỏ có nhìn lầm không vậy? Tiến lại gần hơn, ánh sáng đó chìm sâu trong đôi mắt nâu nhạt của hần, biến mất không một dấu vết, trả lại vẻ lạnh lùng, xa cách của hần như bình thường. Quả nhiên, nhỏ nhìn lầm mất rồi.

“Chào buổi sáng, Cao thiếu gia.” Nhỏ cúi đầu chào hần như cách quản gia đã chỉ nhỏ.

Hần chỉ liếc nhỏ một cái, lạnh lùng hỏi một câu:

“Mấy giờ rồi?”

Nhỏ nhìn đồng hồ, bây giờ đã là bảy giờ hơn. Chợt nhớ hần từng dặn rằng bảy giờ sáng là phải có đồ ăn sẵn sàng cho hần rồi, nhỏ chăm chăm nhìn xuống mũi giày của mình. Mới ngày đầu tiên đi làm mà nhỏ đã mắc sai lầm rồi, thiệt tình luôn đó.

Nhìn cô gái đang cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi trước mặt mình, hần cố gắng nín cười trước hành động trẻ con của nhỏ. Hăng giọng một cái, hần hắt đầu vào trong nhà. Nhỏ thì như được ân xá, chạy ù vào nhà bếp làm ngay bữa sáng cho hần.

Trong khi nhỏ làm bếp, hần đứng dựa tường ngắm nhỏ làm trứng rất thuần thực, đáy mắt lộ rõ vẻ dịu dàng chưa từng thấy. Nhìn nhỏ tất bật vì hần, tâm trạng hần tốt hơn nhiều. Nhỏ thì sau khi dọn đồ ăn ra xong cũng chỉ đứng bên cạnh hần, chờ hần ăn xong rồi dọn dẹp. Hần thấy vậy thì nhíu mày, ra hiệu cho nhỏ ngồi xuống. Nhỏ lắc đầu, dù sao hần cũng là ông chủ của nhỏ, sao nhỏ có thể ngồi ăn cùng hần chứ. Hần chẳng thèm tốn nước bọt, nhìn nhỏ một cái; người nhỏ phản ứng ngay tức thì, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cùng hần.

Bữa ăn kết thúc, nhỏ dọn dẹp bàn ăn, hần thì đi làm, trước khi đi còn nhìn nhỏ một cái đầy ẩn ý, môi mấp máy như muốn nói gì rồi lại thôi. Hần đi rồi, nhỏ ở nhà hoài cũng kì. Nhớ tới cái tủ lạnh rỗng không hôm qua, nhỏ hỏi quản gia xem siêu thị gần đây nhất là ở đâu. Quản gia nói nhỏ không cần phải lo, sẽ có người đưa nhỏ đi.

Theo lời quản gia, nhỏ xuống nhà. Đạp vào mắt nhỏ là một chiếc xe Maserati đen láng coóng, y hệt chiếc xe hay đưa đón hần hồi đó, bên cạnh là một người phụ nữ với mái tóc hung đỏ, mặc bộ đồ công sở màu đen, che kính râm kín mặt đang cung kính cúi chào nhỏ. Chưa hết ngạc nhiên, quản gia đã đẩy nhỏ lên xe, dặn dò người phụ nữ kia gì đó rồi nhắc nhỏ nhớ làm bữa trưa cho thiếu gia. Sau khi chiếc xe đã lăn bánh, nhỏ mới biết người phụ nữ sang trọng như thế này lại là tài xế cho nhỏ. Tại nhỏ ù đi, chẳng lẽ hình tượng của hần với mọi người, đặc biệt với hần đã rớt thảm hại thế này rồi ư? Chỉ quên bữa sáng cho hần mà bị quản gia nhắc “khéo” đến mức nhỏ thật muốn đập đầu tự sát vì cái sự tắc trách của mình. Và từ bao giờ thì đi siêu thị nhỏ cần có tài xế kiêm bảo vệ đi theo thế này???

May là sau một hồi năn nỉ bồng cả hòng, rất cả lười thì người phụ nữ kia mới không theo nhỏ vào siêu thị. Chọn đây một xe hàng, nhỏ cẩn răng vét những tờ tiền cuối cùng để trả cho đồng đồ kia, chính thức sạt nghiệp hoàn toàn. Đang loay hoay không biết làm sao có thể bưng hết đồng này ra xe, người phụ nữ kia lại xuất hiện và mang phần lớn giúp nhỏ. Nhỏ không khỏi công nhận: những người làm cho hần cũng xuất quỷ nhập thần như hần vậy.

Về lại đến biệt thự cũng đã gần giữa trưa, nhỏ lôi vói một số thứ từ đồng đồ mới mua ra, làm cho hần mấy cái sandwich rồi gửi quản gia để ông đưa lên công ty cho hần. Còn nhỏ ở nhà, kịch liệt sắp xếp lại nhà bếp, vứt những gói mì hết hạn đi, rồi lại lau dọn tủ lạnh. Làm quần quật mấy tiếng liền, thoát cái đã gần tới giờ hần đi làm về. Mới nghỉ được năm phút, nhỏ lại lao vào “chiến đấu” hăng say với bữa tối của hần.

Đến khi hần về, cơm canh nóng hổi đã được dọn ra đàng hoàng. Hần hơi sững người, nhỏ thì giục hần đi thay đồ, rửa tay rồi xuống ăn. Ngồi trước một bàn đầy thức ăn thế này, hần có chút lúng túng. Nhỏ để ý thấy, lấy cho hần bát cơm rồi chỉ mấy món thức ăn cho hần gấp. Khi hần nếm thử, nhỏ hồi hộp nhìn hần, mong là mình đã nấu đúng khẩu vị của hần. Sau khi ăn một miếng xong, hần có vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trở về bình thường. Ăn được nửa bát cơm, thấy nhỏ còn đứng đó, hần liền bắt nhỏ ngồi xuống ăn chung. Nhỏ từ chối, nhưng hần đâu có cho. Ăn xong, vẫn như ngày hôm qua, nhỏ dọn dẹp bàn ăn, hần đứng im nhìn nhỏ. Lúc nhỏ chuẩn bị chuẩn liền bị hần nắm tay lại, đưa cho nhỏ một chiếc thẻ màu đen. Nhỏ trố mắt, hần đang đưa nhỏ thẻ ngân hàng của hần? Nhỏ bối rối lắc đầu, hoàn toàn không dám nhận. Hần trừng mắt nhìn nhỏ, bảo đây sẽ là tiền sinh hoạt cùng tiền mua sắm của nhỏ trong thời gian ở đây, có thể dùng thoải mái. Tuy không thoải mái khi cầm tiền hần như vậy, nhỏ cũng bắt buộc đi phải nhận nhưng tự hạ quyết tâm sẽ không dùng. Hần như nhìn thấu nhỏ, lạnh nhạt nói rằng đó cũng là tiền lương, cái thẻ của hần cũng chỉ là hình thức thôi. Bây giờ nhỏ mới nhẹ nhõm được chút ít, ít ra cũng không phải dùng ké tiền của hần. Đúng là đại thiếu gia như hần có khác, một tấm thẻ như vậy thì đáng gì đâu chứ.

Và cứ như vậy, nhỏ đã quen dần với việc sống chung với hấn, nhưng vẫn không chịu nổi đôi mắt sáng rực của hấn khi nhìn nhỏ. Việc cả hai ăn chung cũng chẳng còn gì lạ nữa. Đôi khi, hấn sẽ lái xe chở nhỏ đi đây đi đó dạo phố phường, hoặc khi đi công tác xa đều lôi nhỏ theo, giải thích đơn giản là hấn cần người lo bữa ăn. Nhỏ cũng vui vẻ chấp nhận hết, dần dần mối quan hệ chủ – tớ của nhỏ và hấn đã biến mất từ lúc nào. Hấn không cho nhỏ gọi là Cao thiếu gia, bắt nói thẳng tên hấn; nhỏ cũng bớt sợ hãi, lo cho hấn dần nhiều hơn là bữa ăn, dần bước chân vào với thế giới của hấn lúc nào mà chẳng hay. Hấn cũng vậy, thay đổi đến chóng mặt. Nhỏ đâu có biết, chuyện hấn về nhà sớm gần như là không có, việc hấn đem người giúp việc của mình đi công tác cùng lại càng không thể. Họ cứ vậy, dần cảm hóa lẫn nhau như một lẽ đương nhiên, lặng lẽ kết nối hai thế giới của một thiên thần và một ác quỷ với nhau.

19. 19

Ngồi trên sô-pha, nhỏ vùi đầu nghiền ngẫm chồng tiểu thuyết mới mua. Hết cuốn này đến cuốn khác, hết giờ này đến giờ khác, cánh cửa vẫn lặng im. Nhỏ lo lắng nhìn đồng hồ, sao giờ này hấn vẫn chưa về? Đồ ăn trên bàn nhỏ làm từ nãy đến giờ cũng đã nguội ngắt rồi. Bồn chồn, nhỏ cầm điện thoại lên, rồi lại đặt xuống, đắn đo cực kì. Chiếc điện thoại này giờ cũng chỉ còn một số duy nhất của hấn thôi, nhỏ thì không biết có nên gọi cho hấn không nữa. Từ khi nhỏ làm người giúp việc trong nhà hấn, ngoại trừ ngày đầu tiên, chưa bao giờ hấn về trễ cả. Ngồi trên đệm mà giờ nhỏ như ngồi trên đồng than, nhấp nha nhấp nhồm đợi hấn về.

Hôm nay có phải là ngày đặc biệt gì đối với hấn không nhỉ? Vì sao, nhỏ có cảm giác mình đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng nhỉ? Cầm điện thoại lên, nhỏ vội xem lịch. Hôm nay là...? Một dòng kí ức cuộn trào trong đầu nhỏ, đem lại giọng hát chất chứa đầy tâm tư của hấn, bộ dạng yếu đuối của hấn, vòng ôm đầy ấm áp ấy... Vậy ra, hôm nay là ngày giỗ của mẹ hấn.

Biết được rồi, nhỏ không hề bớt sợ mà còn lo thêm. Cầm điện thoại, nhỏ bấm số hấn, nhất quyết phải biết được hấn đang ở đâu. Bỗng dưng, tiếng mở cửa quen thuộc lại vang lên, đập tắt luôn ý định của nhỏ. Hấn bước vào, đi thẳng vào phòng. Nhỏ hoảng sợ, muốn đuổi theo nhưng chân vẫn bất động. Cố trấn tĩnh lại chính mình, nhỏ bước vào bếp hâm vài món ăn lại rồi đem lên cho hấn. Đứng trước cửa phòng hấn, nhỏ tần ngần mãi rồi lại thôi. Giờ nếu nhỏ vào cũng chẳng thể giúp gì được hấn cả. Vậy là nhỏ cứ ngồi trước cửa phòng hấn, lòng đau nhói, chỉ mong lúc hấn cần nhỏ có thể ở bên.

Trời dần về đêm, nhỏ đang lơ mơ ngủ gà ngủ gật thì nghe tiếng đồ vỡ phát ra từ phòng hấn. Nhỏ bật dậy, đẩy mạnh cửa đi vào. Đau quá, tại sao nhỏ lại đau thế này? Hấn ngồi bệt dưới đất, đôi mắt đỏ ngầu hấn tia máu, dữ tợn không thể tả; chiếc áo sơ-mi trắng tinh giờ nhúm nhó, hàng nút nửa mở nửa đóng, có cái còn cài lệch khuy, mái tóc vốn rất gọn gàng của hấn giờ rối tung lên. Trên sàn là chiếc ly thủy tinh giờ đã vỡ tan tành, có mảnh còn dính máu từ bàn tay đã bị cửa đứt của hấn. Không nghĩ ngợi gì nhiều, nhỏ vớ lấy đôi dép đi trong nhà gần đó, vào phòng tắm lấy thêm đôi nữa cho hấn rồi tới thẳng chỗ hấn, bắt hấn đi dép vào rồi dìu hấn ra khỏi phòng.

Đưa hấn ra sô-pha, nhỏ lấy hộp y tế rồi cẩn thận gấp từng mảnh thủy tinh vụn ra khỏi tay hấn, sát trùng rồi băng bó cẩn thận. Khuôn mặt nhỏ không khỏi toát lên vẻ đau lòng khi nhìn thấy vết thương của hấn. Nhẹ nắm lấy bàn tay quần đầy băng, nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đang hấn vệt đỏ của hấn. Trong khoảnh khắc mắt chạm mắt ấy, trái tim nhỏ chột rung lên một nhịp. Đáy mắt hấn cũng khẽ lay động khi chạm vào đôi mắt trong veo, đen láy như muốn bao bọc hết cả nỗi đau hấn đang phải hứng chịu của nhỏ. Cứ vậy, khoảnh khắc đó dường như là vô tận, thời gian như ngừng trôi, tất cả để họ được lắng đọng lại trong từng phút giây này.

Rồi bàn tay lạnh lạnh của hấn không tự chủ được mà đưa lên, vuốt ve gò má hồng của nhỏ, bắt giác kéo nhỏ lại gần hơn. Hấn đặt lên môi nhỏ một nụ hôn làm tim nhỏ đập điên cuồng. Hấn... hấn đang làm gì vậy?? Hấn hôn nhỏ sao? Bộ não của nhỏ đang vận hành hết công sức thì đột nhiên, hấn hôn nhỏ thật mạnh, tức khí vì nhỏ dám nghĩ ngợi lung tung. Bao nhiêu sự rối bời của nhỏ cũng theo hành động này của hấn mà bị ném ra ngoài chín tầng mây ngay lập tức. Từ nhẹ nhàng, nụ hôn của hấn mạnh mẽ hơn, chiếm hữu hơn

khiến nhỏ không tài nào thở nổi. Khi hân buông nhỏ ra, nhỏ mất đà mà dựa hân vào lồng ngực vững chãi của hân, cố gắng lấy lại hơi thở gấp gáp của mình. Hân cũng đang thở dốc trên đầu nhỏ, cánh tay mạnh mẽ của hân vây nhỏ chặt trong lòng khiến nhỏ chẳng thể tựa mình nổi. Cứ vậy một hồi, hân bỗng nhiên ngã âm ra ghế, lúi nhúi theo khiến cả hai đều nằm trong một tư thế rất chi là “mờ ám”. Nhỏ lấp bắp:

“Ng..Nguyên...Vũ?”

Hân vẫn im lặng. Một phút sau, nhỏ có thể cảm nhận được hơi thở hân nhẹ dần, theo một nhịp đều đều trên đầu nhỏ. Chẳng lẽ... hân ngủ mất rồi!! Nhỏ luống ca luống cuống, cố gắng ngồi dậy nhưng làm sao có thể. Vòng tay hân như sắt thép, quấn chặt quay người nhỏ thành một sợi xiềng xích chắc chắn nhất, không thể nào phá vỡ. Bất lực, nhỏ mệt mỏi quá, rốt cuộc cũng chịu an phận nằm lại như bình thường.

Khoảnh khắc này... có chút không thật tí nào. Người nhỏ thích, thậm chí cũng có thể là... yêu, đang ôm chặt nhỏ, gần tới mức nhỏ có thể vùi mình vào hương bạc hà ấm áp ấy của hân, và chỉ cần vươn tay là nhỏ có thể chạm vào mái tóc nâu ấy. Hân tựa mình một cái, lập tức dập tắt tất cả các ý định của nhỏ. Mặt nhỏ đã đỏ, lại càng đỏ hơn với những suy nghĩ của chính mình, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, cố gắng đánh tan sự bối rối. Một lúc sau, nhỏ cũng chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Thấy người mình đang ôm cuối cùng cũng chịu ngủ yên, hân mới mở mắt ra. Bàn tay bị thương tuy có hơi đau sau cú ngã đột ngột xuống ghế nhưng hân làm ngơ, cố chấp ôm chặt nhỏ. Lúc này, trông nhỏ thật bình yên làm sao, hàng mi dài rủ xuống, trên môi còn đọng nụ cười, mái tóc đen xõa dài thơm mùi oải hương... tất cả những thứ thuộc về nhỏ đều làm hân ngất ngây. Nhất là đôi môi đỏ mọng của nhỏ, trông thật quyến rũ, đủ để mời gọi bất cứ ai. Kim lòng không đậu, hân cúi xuống, thưởng thức hương vị ngọt ngào từ nhỏ một lần nữa. Sau khi đã thỏa mãn, hân mới buông tha cho nhỏ, ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ trong lồng ngực, trên môi nở nụ cười đắc thắng rồi chìm vào giấc ngủ.

20. 20

“Chào buổi sáng.”

Nhỏ cúi đầu chào hân, mặt nóng ran. Hân cũng rất phối hợp với nhỏ, gật đầu thân thiện như không có gì, ngồi ung dung chờ bữa sáng.

Trong bếp đang vang ra rất nhiều tạp âm hỗn độn, khác hẳn với ngày thường. Hân ngồi ngoài, nghi ngại không biết nhỏ có đang muốn đập hết đồ đạc trong ấy để trút giận không nữa. Thì đúng là tối qua hân có “lợi dụng” nhỏ một tí, nhưng dường như nhỏ đâu có ngại. Thôi kệ, hân cũng nên vào xem cho chắc ăn, dù sao nhìn nhỏ cũng đỡ hơn nhìn tờ báo kinh doanh mà. (Anh là đồ lưu manh a!!!)

Nghe thấy tiếng bước chân, sống lưng nhỏ cứng đờ. Như một cái máy, nhỏ dọn dẹp lại phòng bếp trong nháy mắt, tiếp tục chuẩn bị bữa sáng mà không hề quay lại. Hân thấy hành động này của nhỏ thì rất muốn cười nhưng cũng dần lại, không tiếp tục làm khó nhỏ nữa mà tự giác đi ra ngoài. Đến lúc này, cả người nhỏ mới thả lỏng được một chút. Đến khi nhỏ đem đồ ăn sáng ra, hân ăn xong thì đi làm, không hề dả động gì đến chuyện tối qua.

Sau khi bóng hân đã khuất, trái tim nãy giờ bị buộc chặt của nhỏ mới thả lỏng được đôi chút. Sờ tay lên gò má nóng ran của mình, trí óc nhỏ đồng thời cũng chạy đua điên cuồng, đem kí ức từ tối qua trở lại. Đến giờ, nhỏ vẫn không thể xua tan được hơi ấm của hân, vòng tay rắn chắc của hân... tất cả những gì về hân đều lưu lại thật sâu đậm trong tâm trí nhỏ, không cách nào phai nhòa. Nhỏ không hiểu nổi, hân nghĩ gì lúc ấy, tại sao lại hôn nhỏ? Sáng nay khi thức dậy, hân vẫn còn ôm nhỏ, may mắn thay là vòng tay có hơi lỏng hơn tối hôm qua nên nhỏ có thể dễ dàng chạy thoát. Cách xưng hô của nhỏ với hân vì vậy cũng loạn hết cả lên. Hân thì không cho nhỏ gọi mình là thiếu gia, nhỏ thì không dám xưng thẳng tên với hân, vì vậy nhỏ toàn xưng hô... cộc lốc với hân, chẳng gọi tên cũng không gọi là thiếu gia. Giờ nghĩ lại, nhỏ là gì với hân nhỉ? Hân đối xử với nhỏ không giống một người giúp việc bình thường, họ cũng không phải là vợ chồng hay người yêu, vậy thì... nhỏ với hân là gì với nhau?

Đến tối hần về, vẫn tìm thấy nhỏ còn đang thất thần, lướt qua lướt lại như một hồn ma bóng quế trong nhà, khuôn mặt đờ đẫn đến tội nghiệp. Hần thầm cười khổ, biết vậy lúc tối hần cứ giả vờ say rượu cho rồi, ít nhất đối mặt với nhỏ cũng sẽ dễ dàng hơn bây giờ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần cũng không hối hận với hành động của mình tối qua. Cảm giác ở bên nhỏ thật dễ chịu, hần lại là người có tính độc tài bẩm sinh, đương nhiên sẽ không để nhỏ đi rồi.

Sau bữa tối cùng bầu không khí cực kì quý dị, nhỏ vọt nhanh về phòng. Tạm thời gạt bỏ tất cả những suy nghĩ về hần sang một bên, nhỏ tự mình thả lỏng một chút. Xem đi xem lại mấy bộ phim cũ đến phát ngán, cuối cùng nhỏ cũng chịu đi tắm. Vừa tắm ra, mái tóc còn ướt chèm nhẹp thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Nhất thời quên bém, nhỏ tự nhiên ra mở cửa, một tay còn cầm khăn lau tóc. Cửa bật mở, nhỏ gần như đứng hình trước bóng dáng cao lớn của hần. Chưa kịp phản ứng gì, cả người nhỏ đã bị lôi vào phòng hần rồi. Trong chớp mắt, hần đặt nhỏ lên giường, sau đó lại quay lưng đi lấy một cái máy sấy tóc, nhẹ nhàng sấy khô tóc cho nhỏ.

... Nhỏ đứng hình! Hần lôi nhỏ qua là để sấy tóc cho nhỏ? Không biết nhỏ nên cảm động hay hoảng sợ đây!? Lúc này, phòng hần vẫn tối om, chỉ có ánh trăng đang rọi qua khung cửa sổ khép hờ cùng nhiệt độ của máy sấy tóc trên tay hần để nhỏ cảm nhận được hần vẫn còn đang ở đây. Từng ngón tay của hần khẽ lướt qua từng lọn tóc ẩm ướt của nhỏ, đem theo độ ẩm đến không ngờ, lan thẳng đến trái tim đang đập điên cuồng của nhỏ. Máy sấy đột ngột tắt, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng. Mọi vật đều chìm trong tĩnh lặng, im ắng đến mức nhỏ có thể nghe thấy nhịp thở đều của cả hai, nghe thấy tiếng đập của hai con tim giờ đang hòa chung thành một. Hần ở sau lưng nhỏ, hơi thở mỗi lúc một nặng nề, vòm ngực rắn chắc của hần cũng ngày càng áp sát nhỏ hơn. Hần... hần muốn làm gì?

Như cho nhỏ câu trả lời, vòng tay hần quấn quanh người nhỏ, kéo nhỏ nằm xuống bên cạnh hần. Và như đoán trước được nhỏ sẽ giãy giụa, hần không ngăn ngại gì mà lấy cả nửa thân mình đè nghiêng nhỏ xuống, không cho nhỏ cơ hội nhúc nhích gì luôn. Nằm im một hồi lâu, thấy hần không có dấu hiệu gì là sẽ thả nhỏ ra, khuôn mặt nhỏ lại bắt đầu hồng hồng. Mấp máy môi, nhỏ muốn bảo hần thả nhỏ ra, vậy mà mọi âm thanh đều nghẹn lại ở cổ họng. Tại sao vậy... nhỏ đang quyến luyến vòng tay hần sao? Nhưng mà... trái tim nhỏ, sao lại đau đến thế. Mọi mối quan hệ với hần, không phải nhỏ đã quyết định cắt đứt từ năm năm trước rồi sao? Bây giờ, sự chênh lệch của cả hai còn nhiều hơn nữa. Hần là chủ tịch của cả một tập đoàn, nhỏ giờ là người giúp việc của hần, trước đây lại là một nữ ca sĩ với hàng trăm scandal. Thử hỏi, hần với nhỏ sẽ duy trì được bao lâu? Lòng quặn lại, một giọt nước mắt của nhỏ bất thần rơi xuống. Đè nén sự đau đớn, nhỏ cố gắng dỗ giấc ngủ cho chính mình, khép chặt hai mắt lại và nhốt luôn chính tình cảm của mình đi.

21. 21

Nhỏ đang ở đâu đây? Bốn bề tối mịt, chỉ có những cụm mây thật mềm và mịn như những cây kẹo bông gòn đang bao vây nhỏ tứ phía. Nằm trên một đám mây, nhỏ cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết, thật ấm làm sao. Lạ nhỉ, khi nhỏ ôm lấy đám mây này vào lòng lại có thể ngửi thấy mùi bạc hà, bông gòn vị bạc hà à, vui nhỉ? Nhỏ liếm môi, thềm thềm lại liếm lấy đám mây bông gòn, có khi lại gặm cắn lấy miếng nữa. Cũng lâu lâu lắm rồi nhỏ chưa được tí vị ngọt nào ấy chứ! Bỗng nhiên các đám mây ấy tiến lại thật gần, thổi ra một luồng khí nóng vào cổ nhỏ, nhột quá đi mất thôi! Nhỏ cự quạ, cố gắng né nhưng đám mây ấy đã vây nhỏ thật chặt, tiếp tục thi nhau thổi làm nhỏ phá lên cười không thôi. Rồi, chúng lại tụ tập lại thành một đám mây... chứa, to hơn rất nhiều. Đám mây ấy ghé sát tai nhỏ, cất giọng trầm ấm:

“Giờ em có chịu dậy hay không?”

Nhỏ đơ mắt mấy giây, cái giọng này... sao..sao mà giống giọng hần đến thế? Cả người nhỏ bất thành linh bị rơi mạnh xuống, đám mây cũng biết mất... Mở choàng mắt ra, nhỏ nhất thời bối rối. Cả người nhỏ muốn nhúc nhích mà cũng chẳng được, trước mặt lại là một vòm ngực rắn chắc của... ai đó. Hơi thở nóng rực của người đó vờn trên tóc, lướt qua mang tai, mang theo chút dịu dàng mà thâm thì:

“Dậy rồi?”

“AAAAAAAAA....”

Nhỏ hét toáng lên, đôi mắt đen mở to thật to, thu hết khuôn mặt của hắn vào tầm mắt. Rốt cuộc là thế nào, tối qua nhỏ lại ngủ với hắn lần nữa sao, làm sao có thể?? Mất vài giây để kiểm tra chắc chắn rằng quần áo còn trên người mình, nhỏ mới dám quay lại đối mặt hắn. Hoàn toàn ngược lại với nhỏ, hắn chẳng hề có vẻ gì là ngại ngủ cả. Khuôn mặt điển trai cùng mái tóc nâu của hắn được tô đậm thêm bằng nắng sớm, lại càng có vẻ quyến rũ chết người hơn. Nhất thời quên sạch tình trạng của mình hiện nay, nhỏ cứ vậy mà ngây người ngắm hắn không chớp mắt. Ai đó cũng rất đặc ý với vẻ mặt mê muội của nhỏ, cứ tự nhiên lợi dụng sức hút của mình mà cuốn nhỏ vào một nụ hôn buổi sáng sớm.

Một lúc lâu sau, hắn mới chịu rời ra một chút, đầu lưỡi vẫn nhẹ nhàng lướt qua bờ môi ngọt ngào của nhỏ, lưu luyến như không muốn tách rời. Hắn thì trán mình lên trán nhỏ, cố gắng thoát khỏi sự cám dỗ từ nhỏ. Trước đây, dù cũng đã qua lại cùng nhiều người con gái khác, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy mình mất sự khống chế bản thân như lúc này. Bao nhiêu tự chủ của hắn, lời răn dạy của cha không được gần nữ sắc trừ vợ, cũng đã bay xa từ lúc nào. Nhìn qua khuôn mặt đang thất thần của nhỏ, hắn lại càng muốn “bắt nạt” nhỏ thêm tí nữa để được ngắm biểu hiện hết sức dễ thương này. Hắn có thể không định nghĩa được “yêu” là gì, nhưng chắc chắn cũng không ngờ đến mức phớt lờ hoàn toàn những cảm giác lạ lùng khi ở bên nhỏ. Những cảm xúc này của hắn, những hành động của hắn... tất cả cũng là vì nhỏ thôi.

Nhỏ thì vẫn ngồi yên trên giường, nhìn theo hắn không chớp mắt đến khi hắn đi mất. Bóng hắn vừa khuất thì đã có tiếng gõ cửa vang lên, ngoài hành lang là một khay thức ăn sáng đầy ắp. Trên khay còn có một tờ giấy với những nét chữ rắn rỏi ghi lại mệnh lệnh của hắn. Mặt nhỏ bắt đầu nóng lên, rồi từ phơn phớt hồng chuyển sang màu cánh sen, đậm dần đến khi cả khuôn mặt nhỏ như đang bị nung trên lửa, đỏ rực như nụ hồng mới nở. Hắn... hắn sao lại có cái loại yêu cầu nhắm nhí như thế này chứ?? Từ một nồi nước sôi 100oC, một ít ngọt ngào cùng thẹn thùng rơi vào làm nước sôi bỗng trở nên nguội ngắt, y như tâm trạng của nhỏ bây giờ. Tại sao cứ khi nhỏ quyết định sẽ không quan tâm đến hắn nữa, hắn lại làm trái tim nhỏ loạn nhịp hơn nữa chứ?

Ngồi ăn sáng, bất cứ thứ gì trên khay được đưa vào miệng nhỏ đều ngọt lịm như mật ong - nhỏ có chút váng vất rồi đây! Không được, nhỏ sao có thể để hắn mê hoặc dễ dàng như vậy chứ?? Bằng bất cứ giá nào cũng không thể làm theo lời hắn được, không thì mặt mũi nhỏ ở trong nhà này vứt đâu bây giờ? Không phải nhỏ sẽ bị coi là yêu nữ đi mê hoặc trai đẹp đó chứ?? Vậy là cái trí tưởng tượng của bạn ca sĩ nhà ta cứ bay cao, bay hoài luôn... Cao đến mức, bạn ấy quyết định có chết cũng phải dập tắt ngay cái ý định này của đại thiếu gia nhà ta.

~

Hắn về nhà vẫn đúng giờ, tâm trạng có chút khấn trương giờ lại thấy có gì khang khác... Trên bàn bếp là một bàn đầy thức ăn ngon như thường lệ, vậy mà không có nhỏ ngồi chờ hắn, thế chỗ lại là một tờ giấy với nét chữ hết sức ngay ngắn. Hắn đọc xong thì nhếch mép cười thầm, dám phản kháng hắn sao? Vậy nhỏ không biết tự lượng sức mình rồi. Vẫn điềm nhiên như không, hắn về phòng mình tắm rửa, sau đó cố ý đóng cửa thật mạnh rồi lại xuống nhà ăn tối.

Ngồi co ro trong phòng gặm mấy nắm cơm muối vừng còn nóng hôi hổi, nhỏ đếm từng khắc, từng giây. Suốt một lúc lâu vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì, các dây thần kinh đang cong như dây đàn của nhỏ rốt cuộc cũng đã được thả lỏng đáng kể. Nhảy cẫng lên mừng chiến thắng, cái bụng hấu đói của nhỏ cũng “nhảy cẫng” lên phản đối luôn. Hic, tuy đói thì có đói thật, nhưng nhỏ cũng không đủ dũng khí để bước ra ngoài đâu. Nếu hắn mà bắt được, đời nhỏ tàn chắc! Cố gắng vờ về cái bụng khó ưa, nhỏ quyết định rồi: đi ngủ vẫn là số một! Sáng mai hắn đi, nhất định phải trữ thêm chút “lương thực tiếp tế” mới được!

Nửa đêm, lúc đang mơ mơ màng màng, người nhỏ bỗng trở nên nhẹ hẫng, sau đó lại được đặt xuống thứ gì mềm mại, nửa giây sau lại có một hơi ấm phủ lên. Theo bản năng, nhỏ nhích gần lại hơi ấm đó, thỏa mãn thở ra một hơi rồi lại tiếp tục vui mình trong mộng đẹp.

Sáng hôm sau

“Dậy rồi?”

“AAAAA... Sao... sao... lại ở đây??”

Vừa mở mắt ra, khuôn mặt hắn lại đập vào mắt nhỏ một lần nữa. Kiểm tra xung quanh, đây chắc chắn không phải là phòng nhỏ rồi. Vậy thì tại sao...? Chẳng lẽ hôm qua nhỏ mộng du, qua phá cửa phòng hắn? Hay hắn qua phòng nhỏ...? Không thể nào! Nhỏ có bao giờ bị mộng du đâu, cũng đã khóa cửa rồi mà?!

Hắn lười trả lời, chỉ cười cười mà giơ ra một tờ giấy. Mặt nhỏ nhanh chóng đỏ bừng. Tên đáng ghét này, hắn dám uy hiếp nhỏ như vậy? Có biết nhỏ sẽ không thể khống chế được mà tiếp tục yêu hắn hay không?

Đột nhiên, cảm nhỏ bị một lực mạnh giữ lấy. Hắn hôn nhỏ, một lần nữa! Tại sao vậy? Lý trí nhắc nhở phải vùng ra, vậy mà trái tim lại không hề nghe theo, tiếp tục chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào của hắn. Đến khi hắn dừng lại, nhỏ vẫn chưa thể nói nên lời, cứ tiếp tục nhìn hắn trân trân. Hắn đột nhiên tiến gần hơn, nhìn thẳng vào mắt nhỏ và ra lệnh:

“Không được gọi tôi trông không như vậy nữa!”

“V..vậy... tôi phải gọi thế nào?” Phải, đây cũng là điều nhỏ thắc mắc cực kì. Nhỏ bằng tuổi hắn, nhưng lại là người giúp việc của hắn. Không thể gọi cậu tớ như ngày xưa, cũng không được gọi hắn là thiếu gia hay kêu tên hắn, vậy rốt cuộc nhỏ phải gọi hắn là cái gì chứ!?

“Gọi tôi bằng anh!”

“Nhưng..nhưng tôi... cũng bằng tuổi...” Chẳng những thế, đây không phải là cách gọi thân mật quá hay sao? Hắn đâu có lớn tuổi hơn nhỏ?

Mắt hắn liền nheo lại đầy nguy hiểm, tiếp tục áp sát vào người nhỏ. Nhỏ hoảng hốt, đẩy hắn ra nhưng làm sao có thể bằng sức của một tên vạm vỡ như hắn chứ. Bất lực, nhỏ cứ vậy phản kháng một cách vô hiệu, trong khi hắn thì đã đè hắn lên người nhỏ.

“Em không muốn gọi? Nên nhớ phải nghe lời tôi, nếu không...” Hắn cố tình nói lấp lửng làm nhỏ sợ gần chết. Trong cái tư thế mờ ám này, không phải là hắn muốn....

“Nguyên Vũ, thả em ra!” Nhỏ rốt cuộc cũng phải tháo giáp đầu hàng.

Hắn cười cười, thản nhiên đứng lên rồi chuẩn bị đi làm. Nhỏ cũng chớp thời cơ mà bỏ chạy thực mạng, khuôn mặt giờ đã đỏ như cà chua chín! Vậy là mọi kế hoạch chạy trốn hắn đều tan tành thành mây khói rồi. Kể từ hôm đó, tối nào nhỏ cũng bị hắn “bắt cóc” về phòng mình. Dần dà, bao nhiêu quần áo, đồ đạc gì của nhỏ cũng không cánh mà bay qua phòng hắn một cách rất tự nhiên. Quản gia cùng những người khác trong nhà đối xử với nhỏ cũng khác hẳn, nói là vợ tương lai của hắn cũng chẳng sai. Mối quan hệ của nhỏ với hắn cũng vì vậy mà khác hẳn. Nhỏ sẽ vẫn nấu ăn cho hắn, nhưng luôn luôn được ngồi ăn chung với hắn một cách thoải mái, những câu chuyện họ nói với nhau cũng đã được phá tan khỏi giới hạn công việc cùng công ty. Cũng chẳng biết từ khi nào, nhỏ đã quen với việc thức dậy trong vòng tay hắn, được hắn hôn và được hôn hắn.

Hạnh phúc ập đến quá bất chợt làm nhỏ cứ ngỡ mình đang mơ. Bàn tay nhỏ bé, yếu đuối này liệu có thể nắm chặt được niềm hạnh phúc hay không? Liệu một ngày, nhỏ chợt nhận ra tất cả chỉ là một giấc mơ và cũng đến lúc nhỏ tỉnh lại, có đau đớn lắm hay không? Nhỏ ước gì mình có câu trả lời, nhưng không, tất cả những gì nhỏ thật sự muốn là tận hưởng những khoảnh khắc này khi chúng vẫn còn là hiện thực.

22. 22

Rồi một hôm, tiếng chuông cửa vang lên. Nhỏ ngạc nhiên lắm, hắn đang ở trên lầu, là ai có thể biết được nơi này cơ chứ? Mở cửa chậm rãi, nhỏ sửng sốt khi thấy chị gái nhỏ đang đứng đó. Tiếng “chị” cũng bị nuốt ngược trở lại, một sự khó chịu trào lên tận cổ họng nhỏ. Chị gái làm gì ở đây? Làm sao chị biết được chỗ ở của hắn? Quan hệ của chị và hắn là gì? Hàng trăm câu hỏi cứ thế chạy qua, rồi lên thành một cái nút thắt không thể tháo bỏ trong lòng nhỏ. Hai người cứ đứng đó, nhìn nhau trân trân, ánh mắt lộ rõ vẻ phức tạp. Miệng nhỏ trở nên đắng ngắt, vì lý do gì cả hai từ chị em ruột thịt, gần bó như keo sơn bỗng chốc trở thành tình địch của nhau... Nhỏ cũng không hiểu nổi. Tình yêu của nhỏ đã bị đánh đổi bằng tình

thân, có đáng không? Nếu không có hấn, mối quan hệ giữa chị và nhỏ cũng không thể nào bế tắc như vậy. Một chút gì đó gợn lên trong lòng nhỏ, không rõ là yêu hay... ghét. Nhỏ cũng không trách hấn, có trách là trách bản thân, bỗng nhiên cảm thấy thật hận chính mình.

Hấn lúc ấy đi xuống lầu, cũng vừa kịp bắt gặp cảnh nhỏ và chị gái đứng đó. Tiếng bước chân của hấn đánh động không gian ngọt ngào, cả hai đều quay lại nhìn hấn, hai ánh mắt như hai cực nam châm trái chiều nhau. Một là lửa - ẩn chứa sự bùng hoàng, sôi sục, thêm chút ghen tỵ cùng trách móc, nhìn hấn chăm chăm với sự bi thương. Nếu chị gái là lửa, nhỏ lại êm ái như dòng chảy của một con suối trong. Đôi mắt đen láy, tràn đầy đau đớn như muốn ăn sâu vào trong tâm trí hấn khiến hấn thật nhứt nhối. Hấn đứng im như phỗng, cố gắng nắm bắt những cảm xúc đang không ngừng thay đổi trong mắt nhỏ lúc này. Hai người cứ thất thần nhìn nhau, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của người chị đứng bên.

“Anh Vũ...” Chị gái kêu một tiếng thật thân mật, ồm ồm nhìn người hấn.

Nhỏ giật mình, hoàn hồn trước, chạy về phòng cũ của mình và sập cửa thật mạnh. Cả người nhỏ cứ thế vô lực mà trượt dần, trượt dần xuống cánh cửa. Rồi từng giọt nước mắt của nhỏ cứ vậy mà tuôn rơi. Cứ khi nhỏ nghĩ sự yên bình này là vô tận, tất cả lại bị cuốn trôi một lần nữa. Mối quan hệ giữa chị và hấn là gì? Chẳng lẽ...

Hình ảnh của ngày tốt nghiệp năm ấy được quay lại thật chậm chạp trong đầu nhỏ, một người con gái hao hao giống nhỏ đang ôm hấn. Ngày ấy, hấn và chị đã thành một đôi rồi sao? Nếu vậy, tại sao hấn lại hôn nhỏ, còn cho nhỏ hy vọng làm gì? Còn nhỏ cứ như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, lại cố chấp mà yêu hấn giống con ngốc vậy. Tiếng nhỏ khóc ngày một lớn hơn, nhưng nhỏ cũng chẳng quan tâm chị gái hay hấn có thể nghe hay không. Bởi vì tất cả các căn phòng trong nhà này đều cách âm hết, tiếng nhỏ sẽ mãi mãi không thể với tới hấn được.

Khóc đến mức cả người bải hoải, mệt nhòa, nhỏ thiếp đi lúc nào không biết. Thả mình trên sàn nhà, lúc này nhỏ không thấy ê lưng hay gì cả, cứ vậy mà ngủ ngon lành, để mặc cho tiếng đập cửa nặng nề của ai kia vang lên không dứt, vang vọng trong không gian tịch mịch của căn nhà. Tiếng đập đó cứ nhẹ dần theo thời gian, bàn tay hấn cũng vô thức mà ngừng lại. Hấn ngồi bệt dưới đất, dựa lưng vào cánh cửa lạnh lẽo ấy, bắt lực hoàn toàn. Vô tung mái tóc của mình, hấn tự rửa sạch. Có trời mới biết hấn thật sự có thể phá tung cánh cửa kia ngay lập tức, nhưng rồi cuộc lại chỉ ngầy ngốc ngồi ngoài, đôi tai nhạy cảm bắt từng nhịp thở đều đều của người con gái ở bên kia.

~

Tỉnh dậy với cái lưng mỏi nhừ, đôi mắt sưng húp vì khóc, nhỏ còn có vẻ mệt mỏi hơn trước lúc đi ngủ nữa. Ghé sát tai vào cửa, nhỏ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, vẫn im lặng như bình thường. Nhỏ nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, thận trọng bước ra ngoài. Hấn đang dựa lưng vào cửa nên cũng bị đánh động, liền đứng dậy né sang một bên rồi thừa cơ kéo tuột nhỏ vào phòng hấn luôn. Đóng sầm cửa lại, hấn nhốt nhỏ giữa hai cánh tay mình, đồng thời áp sát người mình vào thân thể mềm mại đó. Nhỏ không cự cựa gì được, chỉ tỏ vẻ cam chịu mà cúi gằm đầu không dám nhìn hấn. Sau một hồi lâu, cuối cùng hấn cũng mở miệng:

“Anh và cô ta không có quan hệ gì hết.”

Nhỏ ngược mắt lên, rõ ràng là không tin lời hấn.

Hấn cũng thở dài một cách cam chịu, đành giải thích rõ ngọn ngành cho nhỏ, là chị bám theo hấn, mè nheo than khóc này nọ nhưng đều bị hấn cự tuyệt. Đến khi thấy gia đình chị lâm vào thời điểm khó khăn, hấn mới thực miễn cưỡng mà giúp đỡ một chút. Chị cứ nghĩ là hấn quan tâm, kiên quyết theo đuổi hấn đến cùng. Hấn hết cách, nên mới cho người cho chị đi công tác nước ngoài, bất ngờ trùng hợp với ngày đầu tiên nhỏ bước chân vào nhà hấn. Giờ chị về, thấy nhỏ thì lại mắng hấn bắt cá hai tay, khóc om sòm. Hấn giờ đã điên tiết, không chút lưu tình mà đuổi chị đi, cấm tiết không được bén mảng tới gần hấn hay nhỏ một lần nữa.

Nhỏ nghe thấy vậy thì cũng nửa tin nửa ngờ, máy móc gật đầu mấy cái. Hấn thấy biểu hiện của nhỏ thì buồn cười, áp sát nhỏ hơn nữa, gần đến mức hơi thở nam tính của hấn đang làm mặt nhỏ nóng ran. Giở một giọng hết sức là mờ ám, hấn thì thầm vào tai nhỏ:

“Em ghen?”

Nỗi đau của nhỏ bay biến đâu hết bởi câu hỏi của hấn, nhỏ đang ghen với chị thật sao? Nhất thời luống cuống, nhỏ chẳng thể nói gì để phản bác cả. Kì thật nhỏ đang rất tự ti, cũng có chút ghen tỵ với chị như lời hấn nói. Nếu nói ra, chẳng khác nào nhỏ đang tự nhận tình cảm của mình với hấn hay sao? Cho đến tận lúc này, nhỏ vẫn không chắc hấn có thật sự thích mình hay không. Khi hấn trả lời là không sao, chẳng phải nhỏ sẽ đau lòng chết đi thôi. Tốt nhất là cứ giữ im lặng trước hấn đi, trái tim nhỏ bé này của nhỏ không muốn chịu thêm thương tổn nữa đâu.

Thấy nhỏ mím chặt môi không chịu nói, khuôn mặt dần đỏ lên, hấn cũng không muốn làm khó nhỏ nữa. Đưa tay, hấn khẽ lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt nhỏ. Giọng hấn trầm xuống, nói thật rõ ràng:

“Vân Anh, anh yêu em.”

Câu nói của hấn làm nhỏ dờ ra, hấn.. hấn vừa nói cái gì?

“Anh... Anh...”

Nhỏ không tin vào tai mình nữa. Hấn, một người cao cao tại thượng như hấn lại nói yêu nhỏ! Có phải nhỏ đang nằm mơ không? Chưa kịp tiêu hóa hết câu nói của hấn, một thứ gì mềm mềm đã được đặt lên môi nhỏ. Lần này, nụ hôn của hấn thật ngọt ngào, chứa đựng đầy tình cảm của hấn. Tất cả đến thật quá đột ngột khiến nhỏ không kịp trở tay, cứ vậy mà hấn nói yêu nhỏ sao? Có chút gì đó cảm thấy... không thật tí nào. Hấn cứ như đọc được hết được suy nghĩ của nhỏ, tạm thời buông tha đôi môi nhỏ ra.

“Vân Anh, em nghĩ rằng anh không biết? Hửm?”

Hấn... nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ... hấn biết? Biết được nhỏ từng học chung với hấn, từng là người đưa cơm cho hấn mỗi ngày, từng đứng ngoài lắng nghe hấn hát... Hấn thật sự có biết là nhỏ sao? Vậy mà hấn cứ im im suốt làm trái tim nhỏ chịu bao thương tổn. Thật sự rất muốn giận hấn, nhưng nhỏ biết mình không đủ tư cách. Chính nhỏ là người động tâm trước, vậy mà không thể thổ lộ trước hấn, không phải như vậy là không công bằng với cả hai hay sao? Dù sao, tất cả đều đã không quan trọng nữa rồi, quan trọng là tình yêu của hấn là thật, họ đang ở bên nhau cũng là sự thật tốt, và nhỏ nhất định sẽ trân trọng đoạn tình cảm này.

Trong lúc nhỏ còn đang mơ màng, hấn đã bế nhỏ đặt lên giường từ lúc nào. Từ trên cao nhìn xuống, nhỏ thật giống một miếng mồi đang chờ hấn thưởng thức. Lòng hấn rung động, kìm không được liền cúi đầu gặm cắn vành tai nhỏ xinh ấy. Nhỏ khẽ rùng mình trước sự trêu chọc như có như không của hấn, xấu hổ muốn đẩy hấn ra. Hấn không thêm nhúc nhích, nhìn nhỏ chăm chú như muốn tìm câu trả lời. Nhỏ cựa quậy, muốn tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hấn nhưng không thể, cả người đã bị hấn ghim chặt xuống giường từ lâu. Sau một hồi lâu, đôi tay run rẩy choàng qua vai hấn, khuôn mặt nóng bừng của người nào đó giờ vui thật sâu trong lồng ngực hấn. Trong lòng hấn giờ đây ngập tràn một niềm vui khó tả, cúi đầu hôn nhỏ, sự ngọt ngào lan rộng căn phòng. Đêm đó, trước khi thiếp đi, nhỏ ghé sát tai hấn, nhẹ nhàng thổ lộ lòng mình:

“Nguyên Vũ, em cũng yêu anh.”

Môi nhếch lên vui vẻ, hấn ôm người con gái trong lòng chặt hơn, tự nhủ sẽ không bao giờ để nhỏ rời đi một lần nữa.

23. 23

Cuộc đời đúng là thay đổi đến chóng mặt; chỉ mới hôm qua nhỏ vẫn còn là người giúp việc, vậy mà bây giờ đã trở thành bạn gái hấn, còn gì chóng mặt hơn?! Sáng nay trước lúc đi làm, mặt hấn có vẻ rất vui, còn huyết sáo nữa chứ. Những người làm trong nhà đều hết hồn trước khuôn mặt đang cười tủm tỉm của hấn, đây chính là đại thiếu gia lạnh lùng trong truyền thuyết sao??? Cho đến khi có người đem đồ ăn sáng vào phòng theo lệnh hấn mới vỡ lẽ, đặt khay xuống rồi kín đáo rời đi. “Tiếng lành” đồn xa, nhỏ bị công việc

nhà “tẩy chay”, tất cả những gì nhỏ phải làm là nấu ăn và dạo chơi. Tuy rất ngại khi được đối xử đặc biệt như vậy, sự nhiệt tình của mọi người cũng đã hoàn toàn làm nhỏ không dám động tay động chân gì nữa. Bất ngờ hơn, buổi trưa quản gia lại dúm hộp cơm vào tay nhỏ, đồng thời ra lệnh tài xế chở nhỏ lên công ty của hắn. Không cho nhỏ kịp trở tay, cửa xe đã khóa chặt và chiếc xe đã phóng như bay trên đường. Chẳng mấy chốc mà đến công ty của hắn, nhỏ không thể nào không ra, chỉ còn có một suy nghĩ duy nhất trong đầu: ‘Có phải mình vừa bị bắt cóc đến đây không vậy??’

Đây là lần đầu đến chỗ làm việc của hắn, nhỏ không khỏi có chút hồi hộp. Công ty của hắn lớn thật, tòa nhà cao tầng vươn thẳng tắp lên cao, chễm chệ trên đó là hai chữ “CN” màu vàng sáng chói, càng làm tăng thêm sự uy nghiêm cho tòa nhà. Bước vào trong sảnh, nhỏ rụt rè hỏi lễ tân xem phòng của tổng giám đốc ở đâu. Đứng ở lễ tân là một cô gái có vẻ rất trẻ, quần áo công sở ôm sát làm tăng thêm dáng người “bóc lửa” của cô ta, nhưng đáng tiếc là khuôn mặt trét đầy son phấn lại làm cô ta trông có vẻ thực diêm dúa.

“Cô tìm giám đốc làm gì?” Giọng cô ta rất hống hách, lại còn nhìn lên nhìn xuống như đánh giá đáng vóc cùng quần áo của nhỏ. Người như cô ta quả thật làm nhỏ rất khó chịu.

“Tôi đến đưa cơm cho anh ấy.” Nhỏ trả lời, giọng lạnh như băng. Thái độ của cô gái đối diện làm nhỏ không tài nào vui cho nổi.

Cô ta tuy biết ngày nào cũng có quản gia đến đưa cơm cho giám đốc, nhưng cô gái này là lần đầu tiên cô ta thấy. Chẳng lẽ lại là một con nhỏ giả mạo đem cơm để đến tán tỉnh giám đốc sao? Nghĩ vậy, cô hừ lạnh. Giám đốc tuy không phải là của cô ta, nhưng cô ta chắc chắn sẽ diệt trừ mọi vật cản đường giữa họ.

“Giám đốc rất bận, không có thời gian tiếp cô đâu. Còn hộp cơm thì cô cứ đưa đây, tôi sẽ đưa lên cho giám đốc.”

Nhỏ lập tức lắc đầu, đồng thời lùi lại để tránh bàn tay đang duỗi ra của cô gái. Thấy nhỏ sống chết không chịu đưa, máu nóng của cô ta sôi lên. Đùa sao, một vận may tốt như vậy để gặp được giám đốc, chẳng lẽ cô ta chịu bỏ qua? Nhỏ hoảng hốt cực kì khi cô ta nắm được hộp cơm, cố sống cố chết giật đi. Nhưng mà nhỏ cũng không phải dạng vừa đâu (^o^), nhất quyết không buông hộp cơm ra. Chát một tiếng, nhỏ ngã xuống, hộp cơm cũng vì vậy mà đổ hết ra đất. Tay run run, nhỏ ôm bên má nóng ran của mình, đau xót nhìn những món mình đã vất công làm cho hắn giờ đã vương vãi ra sàn. Hốc mắt nhỏ bắt đầu nóng lên, nhưng vẫn kiên quyết mà kìm lại. Nhất định không thể đem chút tôn nghiêm còn sót lại của nhỏ vứt đi được!

Nhiều nhân viên cũng nghe thấy ẩu đả mà chạy ra xem, bảo vệ cũng lập tức đến để giải quyết rõ sự tình. Cô gái tát nhỏ nãy hùng hùng hổ hổ là thế, giờ lại bưng mặt khóc sụt sùi ra chiều khổ sở lắm, kể lẽ rằng nhỏ tự mình đánh rơi hộp cơm cho giám đốc rồi lại đổ lỗi cho cô, sau đó lại quỳ sụp xuống ngồi ăn vạ ở đây. Nhỏ từ đầu đến cuối chỉ ngồi im lặng, tay ôm khuôn mặt sưng đỏ, càng lúc càng cảm thấy khổ sở cùng bối rối khi nghe những lời nói dối trắng trợn của cô gái kia.

“Có chuyện gì?”

Một giọng nói danh thép vang lên, không gian im bật đi. Mọi người lập tức tách ra, để lại hai cô gái, một đứng một ngồi với hộp cơm đã đổ ở đó. Thấy nhỏ ngồi bệt dưới đất, hắn đau lòng muốn chết. Định đỡ nhỏ dậy thì cô gái kia đã ôm chầm cánh tay hắn mà khóc nức nở, kể lể nỗi oan khuất của mình. Hắn bực mình, gạt mạnh tay cô gái kia ra rồi nhẹ nhàng đỡ nhỏ lên, giữ chặt nhỏ trong lòng. Mọi người đứng quanh ai cũng bị dọa cho hoảng hồn. Giám đốc của họ nổi tiếng là không gần nữ sắc, vậy mà giờ lại ôm một cô gái đưa cơm trong lòng là thế nào? Nhỏ thì khác, giờ đã có thể thả lỏng bởi hắn đang ở bên. Hắn cứ như một vị thần, xuất hiện oai phong như vậy mà cứu nhỏ ra, lòng nhỏ chợt thấy ấm áp vô cùng.

Nơi lồng vòng tay của mình một chút, hắn cúi xuống nhìn nhỏ. Thấy dấu tay đỏ chói trên mặt nhỏ, lông mày hắn nhử ngày càng chặt hơn, sự tức giận của hắn không chỉ ở mức bình thường nữa. Buông nhỏ ra, hắn bước thẳng tới cô gái đang đứng cạnh môi khóc rầm rức, giờ lại thêm vẻ sợ hãi cực kì khi hắn càng rút ngắn khoảng cách hơn. Bốp! Hắn giáng một cái tát còn mạnh gấp mấy lần khiến cô ta ngã vật ra, cả người run rẩy trước sức mạnh kinh khủng của hắn. Mọi người hít một luồng khí lạnh, chỉ có thể tội nghiệp cô gái kia vì dám đắc tội với giám đốc. Hắn - đúng là một ác quỷ máu lạnh mà không ai dám đụng đến, cô gái kia coi như là đã tàn đời rồi.

Lướt ánh mắt lạnh hơn băng của mình qua từng người đang đứng quanh đây, hắn bỗng kéo nhỏ lại, cất giọng đồng dục:

“Bất cứ ai dám đụng đến,” hắn ngừng một lát, nhỏ chỉ nhìn hắn với đôi mắt tràn ngập dấu hỏi chấm, “vợ sắp cưới của tôi, người đó đừng mong đặt chân đến tòa nhà này một lần nữa.”

Ai cũng gật đầu như cái máy, đủ hiểu hậu quả của họ nếu dám đụng vào nhỏ. Còn nhỏ cũng đang giật mình, cái gì mà vợ sắp cưới chứ!? Nhỏ nhìn hắn bằng đôi mắt đầy sững sốt, bức hắn phải cho nhỏ câu trả lời. Hắn chỉ vuốt tóc nhỏ đầy trù mến, rồi ra lệnh bằng ánh mắt cho trợ lý thân tín của mình. Anh ta hiểu ý ngay, lập tức kiểm soát đưa nhỏ ra xe trong khi hắn ở lại giải quyết hết đồng lõa xôn này. Bóng nhỏ vừa khuất, cơn giận bị đè nén của hắn lại bùng lên dữ dội. Hắn phát tay, giải tán đám người đứng đó. Ai cũng như được lệnh ân xá, biến mất khỏi “hiện trường” ngay. Còn mình hắn với cô gái kia, hắn mới nở nụ cười hiểm ác:

“Dọn hết đồng này đi, và từ ngày mai cô không phải đến đây nữa.”

Cô ta hoảng loạn, lắc đầu điên cuồng rồi ôm lấy chân hắn van xin. Cô biết chỉ cần bước chân ra khỏi tập đoàn Cao Nguyên, cô ta sẽ chỉ là người thất nghiệp cho tới khi chết. Ai mà chẳng hiểu sức mạnh của hắn cùng tập đoàn lớn thế nào, chỉ một chữ kí cũng đủ để cho bất cứ công ty nào phá sản, làm sao có người dám đứng lên đối đầu với hắn mà nhận những nhân viên đã bị đuổi việc khỏi Cao Nguyên chứ?

“Giám đốc, giám đốc, tha cho tôi, tha cho tôi. Tôi biết lỗi rồi, tôi biết lỗi rồi, nhất định sẽ không bao giờ dám đụng vào phu nhân nữa... Giám đốc tha cho tôi...”

Cô ta càng khóc to, hắn càng thấy bức mình. Năn nỉ một ác quỷ như hắn, chắc chắn cũng không thể làm hắn mềm lòng nổi, ngược lại càng làm hắn khát máu hơn. Hắn bóp chặt cằm cô ta, gần giọng:

“Vậy tại sao cô không chịu nghĩ đến hậu quả khi đụng đến người phụ nữ của tôi? Nếu cô không ra khỏi đây ngay lập tức, tôi không dám đảm bảo gia đình cô sẽ được sống yên ổn đâu.”

Cô ta khóc càng lớn hơn, chỉ dám dọn dẹp sạch sẽ rồi dọn đồ đi. Giờ thì cô ta đã tin không có chuyện gì là hắn không dám làm. Nếu cô ta vẫn cố chấp sống chết bám trụ lại đây, không chỉ tương lai mà ngay cả gia đình cô ta cũng sẽ bị hủy hoại trong tay người đàn ông này. Cô ta đã trả một cái giá thật đắt vì dám đụng đến người phụ nữ của hắn, trở thành bài học cho tất cả những người nào dám khi dễ nhỏ.

~

Ngồi trên xe với hắn, nhỏ lấp bắp lên tiếng giải thích, quên bém luôn chuyện hắn gọi mình là vợ sắp cưới:

“E...Em xin lỗi. Em không cố ý đến công ty anh gây chuyện, chỉ...chỉ tại quán gia...”

Hắn nhìn nhỏ mà buồn cười, hắn trách nhỏ bao giờ cơ chứ? Còn chuyện quán gia nhờ nhỏ lên công ty đưa cơm, ngay từ khi chiếc xe chở nhỏ rời đi thì ông ta đã báo hắn rồi. Giải quyết xong công việc, hắn đi thang máy cá nhân xuống định đón nhỏ lên, ai ngờ lại thấy một cảnh ấu dâm thế này đây. Dám đụng tới nhỏ, hắn chưa làm cho cô ta thân bại danh liệt là cũng đã quá nhân từ rồi.

Nghĩ tới đây, hắn chợt nhớ tới vết thương trên má nhỏ. Nhẹ nhàng xoay mặt nhỏ lại, vết tay dử tợn ấy cũng đã nhạt dần. Vậy mà khi hắn chạm nhẹ vào, nhỏ vẫn than rất. Thấy vậy, hắn không ngần ngại gì mà đích thân vào hiệu thuốc mua cho nhỏ một tuýp thuốc mỡ, dịu dàng xoa lên má nhỏ. Hành động dịu dàng này của hắn làm má nhỏ vốn đã đỏ vì vết thương, giờ lại còn đỏ hơn nữa. Con người ân cần này của hắn quả thật nhỏ chưa từng thấy bao giờ, vậy mà hôm nay hắn lại thể hiện tất cả sự quan tâm với nhỏ làm nhỏ cảm động quá chừng. Nhỏ thì thảo, gò má nóng ran:

“C...Cảm ơn.”

Hắn gật đầu, từng động tác bỗng trở nên nhẹ hơn, ánh mắt cũng lộ rõ sự quan tâm cùng cưng chiều. Được một đoạn đường, hắn cho người dừng xe lại. Cho đến khi hắn kéo tay dử vào, nhỏ mới biết đây là một nhà hàng. Hóa ra hắn muốn ăn trưa cùng nhỏ? Sự ngọt ngào cứ vậy mà lan tỏa ra, khiến bất cứ món ăn gì nhỏ nếm đều là một hương vị của hạnh phúc, nhẹ nhàng và ấm áp đến khó tả.

Sau bữa ăn, hắn cứ thế mà nắm tay nhỏ đi dạo phố. Mỗi bước đi của hai người lại là một cặp mắt quay lại ngoái nhìn. Vẻ đẹp trai anh tuấn của hắn, kết hợp cùng sự thanh khiết của nhỏ tạo thành sự tương phản, ấy vậy lại hòa hợp chặt chẽ với nhau để tạo thành một bức tranh thật sống động và dịu dàng, dễ dàng bắt

mắt bất cứ ai nhìn vào. Nhưng dường như họ chỉ có nhau, hoàn toàn lạc lối mắt trong thế giới của riêng họ, cứ vậy nắm chặt tay nhau như một lời hứa sẽ dành trọn cuộc đời này bên nhau.

~

Đi dạo chán chê, hần mới gọi điện cho tài xế đến đón. Chiếc xe vừa lặn bánh, nhỏ đã kéo kéo tay áo hần, nhỏ giọng nói mình phải đi mua đồ ăn. Hần đương nhiên cũng không thể ngược đãi cái bụng của mình, lập tức bảo tài xế lái đến siêu thị gần đây nhất. Định bảo hần đợi trong xe, ai ngờ hần cũng khoan thai bước ra, đi theo “hộ tống” nhỏ. Nhỏ đâu có biết, hần đi theo là để “dọn dẹp” bất cứ ai dám có ý gì với nhỏ, ai bảo trông nhỏ dễ thương quá cơ! (Anh ý thâm hiểm a ~)

Hần đúng là đoán không lầm, có biết bao ánh mắt đổ dồn lên người nhỏ khiến hần sôi máu lên, chỉ muốn lấy hết mấy con mắt dám nhìn nhỏ chằm chằm ra. Vì có hần ở bên xua đuổi mấy tên hám gái với ánh mắt giết người của mình, nhỏ hoàn thành việc mua sắm của mình nhanh hơn hần. Ra tính tiền, hần rất lịch lãm rút chiếc thẻ vip của mình ra, rồi lại xách hết đồ không cho nhỏ động tay động chân gì hết. Nhỏ phản đối vô hiệu, cứ vậy thông dong bước cạnh hần. Ra khỏi siêu thị, mắt nhỏ chợt lướt qua một cửa hàng nào đó. Vô thức, nhỏ kéo kéo áo hần rồi bước đi nhanh. Hần thấy nhỏ vậy cũng ném hết đồ cho tài xế rồi bước đi cùng. Thấy nhỏ đã dừng, hần cũng dừng theo. Ngược lên nhìn biển hiệu, mặt hần bỗng tối đi. Hồi ức tệ hại năm ấy cứ thế ùa về, trở thành một vết thương chưa bao giờ lành trong hần.

24. 24

Vui vẻ, nhỏ kéo tay hần vào cửa tiệm, không để ý đến sắc mặt hần đằng sau đang rất tệ. Ông chủ tiệm thấy có khách thì chào đón nồng nhiệt, giới thiệu rất nhiều mẫu mã khác nhau. Đến khi thấy một thứ rất vừa mắt, nhỏ cầm lên rồi hôn hờ đưa cho hần xem. Thấy hần, bàn tay cầm đàn của nhỏ bất giác hạ xuống một tí. Trong đáy mắt hần đang nổi sóng ngầm, khí lạnh cứ vậy ùa ra từ người hần. Tuy nhất thời không biết hần giận vì điều gì, nhỏ vẫn bỏ đồ xuống, chào ông chủ cửa tiệm rồi kéo hần ra. Lên xe, sự tức giận của hần cũng chưa hề giảm xuống, nhỏ còn thoáng thấy chút gì thật yếu ớt xẹt nhanh qua mắt hần nữa. Vì vậy, nhỏ hoàn toàn im lặng suốt quãng đường về, trong đầu vẫn còn nhớ về cây guitar bằng gỗ gụ của cửa hàng. Nó quả thật là cây guitar đẹp nhất mà nhỏ từng thấy, cũng làm nhỏ nhớ lại về cây guitar của hần năm ấy.

Về đến nhà, nhỏ lao vào chiến đấu với căn bếp, sắp xếp lại tủ lạnh rồi dọn bữa tối như thường lệ. Ngồi ăn cơm với hần, nhỏ cũng không hề hé răng, lẳng lặng ăn xong rồi bỏ đi rửa bát. Bỗng, một hơi nóng ập đến, một vòng tay rắn chắc quấn quanh eo nhỏ. Nhỏ nín thở khi hần cúi đầu, hơi thở ấm áp phả ra trên mái tóc nhỏ. Đứng bất động trong vòng tay hần, nhỏ cố hết sức tập trung vào mấy cái đĩa mình đang rửa, máy móc làm việc như một con rô-bốt vậy. Hần cứ đứng ôm nhỏ như vậy, hoàn toàn không rời lỏng vòng tay. Ngay đến khi nhỏ đã làm xong, hần vẫn không hề có ý định buông tay. Ngược lại, bàn tay của hần lại bắt đầu không an phận khiến mặt nhỏ đỏ hết cả lên.

“Ng...Nguyễn Vũ?” Nhỏ e thẹn gọi tên hần.

Hần không trả lời, bế nhỏ lên, tiến thẳng đến phòng hần. Nhỏ gục mặt vào lồng ngực hần, không chống cự nữa. Tâm trạng của hần không hề ổn định, dường như hần đang có tâm sự gì đó thì phải? Nếu hần không muốn nói ra, vậy thì nhỏ đành làm nơi giúp hần giải tỏa tất cả vậy. Vì yêu hần, nên nhỏ cam lòng, bất cứ lúc nào cũng sẽ ở bên, tiến đến gần hần hơn.

~

Nằm trong lồng ngực hần, nhỏ mệt mỏi muốn chìm vào giấc ngủ thì nghe được giọng nói như ru của hần. Hần kể lại cho nhỏ nghe cái chết của mẹ hần, những lời cuối cùng mẹ gửi cho hần... đủ để chứng tỏ hần yêu mẹ mình nhiều thế nào. Cha hần sau đó thì lại vui đầu vào công việc, hần bị bỏ mặc trong nỗi đau của riêng mình, dần dần càng trở nên lạnh lùng hơn. Cây guitar của hần cũng do mẹ hần tặng cho, kể từ khi tốt nghiệp hần chưa đụng vào bao giờ. Càng trở trêu hơn nữa, mẹ hần mất ngay vào ngày sinh nhật hần, trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa trong lòng hần.

Nhỏ im lặng lắng nghe, trái tim đau đốn thay cho hắn. Không biết nói gì hơn, nhỏ áp mặt vào lồng ngực săn chắc của hắn, vòng tay qua eo hắn. Nhỏ muốn an ủi hắn, tuy không nói ra nhưng nhỏ vẫn mong hắn hiểu. Hắn đương nhiên hiểu, ôm nhỏ chặt hơn. Sau một khoảng lặng, hắn hỏi về gia đình nhỏ. Nhỏ ngập ngừng, phải nói làm sao bây giờ? Tuy rất buồn vì chị gái đã lừa gạt mình như vậy, nhỏ cũng không nhẫn tâm nói ra để hắn trả thù. Cô gái đứng ở lễ tân đã tát nhỏ, nhỏ tuy không biết hắn sẽ làm gì, nhưng qua cái tát kinh người kia của hắn trả thù cho nhỏ, chị gái chắc chắn không thể thoát khỏi hắn. Vì vậy, nhỏ kể tất cả, chỉ lược tất cả những điều chị đã gây ra cho nhỏ bằng những câu nói lấp lửng. Hắn cũng không hỏi lại, chỉ nằm im bên nhỏ. Kể lẽ chán chê, thấy hắn không có động tĩnh gì, nhỏ cũng từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Vì mệt mỏi, khi nhỏ thức dậy cũng đã là giữa trưa. Luống cuống, nhỏ cố gắng nhắc thân thể mỗi nhứ của mình dậy, vào phòng tắm rửa, thay đồ. Khi bước ra khỏi phòng ngủ, một tiếng đàn thật dịu dàng len lỏi đến tai nhỏ. Nhỏ cứ như bị thôi miên, lần theo tiếng nhạc mà đi vào phòng khách, lại thấy hắn tay đang ôm cây đàn năm ấy, đánh lên bản nhạc thật êm dịu, cũng thật tang thương. Nhỏ đứng nghe, hoàn toàn lạc mất trong tiếng guitar thánh thót của hắn. Bản nhạc dứt, nhỏ mới hoàn hồn, đi đến bên hắn. Trong đáy mắt của hắn, trận bão cũng đã tan dần, thay vào đó là một sự nhẹ nhõm. Hắn vươn tay, ôm nhỏ vào lòng, cứ vậy mà gảy đàn. Tiếp theo là một bản tình ca rất ngọt ngào, dễ dàng làm say đắm lòng người. Không tự chủ được, nhỏ cứ vậy mà cất cao giọng hát, hòa mình vào tiếng đàn của hắn. Hắn cũng hơi bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh chóng mà trở lại như bình thường, thoải mái mà tận hưởng chất giọng trong veo, thánh thót như một thiên thần của nhỏ. Hai người hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng họ, quên đi mất tất cả chung quanh, chỉ để mong kéo dài quãng thời gian ngọt ngào này.

Đến khi dây đàn của hắn đứt ngang, cả hai mới bị kéo về thực tại. Cũng đã gần năm năm hắn mới chạm tay vào cây đàn này, hỏi sao dây không đứt được. Nhưng giọng hát của nhỏ ngưng giữa chừng như vậy thật làm hắn có chút nuối tiếc. Bỏ cây đàn xuống, hắn ôm nhỏ rồi hỏi nhỏ về công việc trước đây của nhỏ. Tuy tối hôm qua nhỏ có nói đã từng nghỉ việc nhưng lại nhất quyết không nói cho hắn là mình làm việc gì, bây giờ hắn vẫn muốn biết. Giọng hát nhỏ hay như vậy, khuôn mặt cũng thanh tú ưa nhìn, tính cách lại hòa đồng, cơ sao lại phải đi làm giúp việc cho hắn?

Nhỏ giật mình. Nếu nhỏ nói ra, liệu hắn có tin những scandal quái ác đó không? Cũng vì chúng mà nhỏ mất cả việc làm, phải rời khỏi chỗ ở cũ để tránh phóng viên, bị cha mẹ đuổi đi không thương tiếc... May mắn thay, nhỏ đã được gặp hắn, tìm được tình yêu cho mình, cuối cùng cũng giành được tình yêu như mình mong muốn. Nhỏ tin hắn, vì vậy nhỏ kể lại cho hắn nghe, về công việc của mình cùng những tin đồn thất thiệt đó. Hắn nghe mà giật run. Hắn hiểu nhỏ, đương nhiên biết là nhỏ sẽ không đời nào làm những chuyện như thế này, bằng chứng xác thực nhất là hắn, tận mắt chứng kiến dấu vết đỏ chói của một người con gái trong trắng ngày hôm ấy. Bất cứ ai dám làm nhỏ tổn thương, dù là quá khứ hay hiện tại, hắn đều sẽ không bỏ qua.

Biết hắn đang giận, nhỏ đương nhiên lảng tránh nhắc đến người đã gây ra mọi chuyện là ai. Hắn đang đau lòng vì nhỏ sao? Một cảm giác ngọt ngào len lỏi vào tận đáy lòng nhỏ, giọng nhỏ thì thầm giúp hắn hạ cơn giận đi. Bên cạnh nhỏ, hắn cũng chẳng thể giận lâu. Hắn hỏi nhỏ có muốn lại được nổi tiếng lần nữa không, giọng cực kì quả quyết. Nhỏ hơi bất ngờ, một lúc sau lại lắc đầu thật chậm rồi vùi mặt vào lồng ngực hắn. Hắn thấy vậy cũng không hỏi gì thêm cả, chỉ im lặng tận hưởng hơi ấm cùng hương oải hương nhẹ tỏa ra từ người nhỏ.

Hắn không biết rằng, có ai đó đang cười rất hạnh phúc trong lồng ngực mình. Tuy nhỏ thích ca hát, nhưng nhỏ cũng biết cuộc sống của một ca sĩ bận rộn đến mức nào. Cả nhỏ và hắn cùng bận, một người chạy show, một người công tác như vậy thì lấy thời gian đâu để cả hai ở bên nhau bây giờ? Và lại, khả năng tự chăm sóc của hắn cũng đủ làm nhỏ sợ rồi. Nếu nhỏ đi chạy show, không chừng lúc về nhà lại bị hắn dùng mi gỏi dìm chết mất! Cứ thế này là đủ rồi, được ở bên hắn, mỗi ngày chăm sóc cho hắn là hạnh phúc lớn nhất của nhỏ rồi!

25. 25

Mấy ngày hôm sau, tin đồn cứ thế mà bay đầy trời, rằng tổng giám đốc cuồng công việc nổi tiếng của tập đoàn Cao Nguyên đã có vợ sắp cưới. Phóng viên từ đủ các tòa soạn vây chặt kín công ty, mong được phỏng vấn hân. Hân cũng không ngạc nhiên cho lắm; ngay từ lúc hân đứng ra bên vực nhỏ, hân cũng đã lường trước được vấn đề này rồi. Ngay cả nhỏ cũng bị liên lụy nữa. Không biết có ai đã chụp được hình nhỏ với hân dạo phố, khiến đến việc nhỏ bước chân vào siêu thị mua đồ cũng gặp khó khăn. Phóng viên chui ra từ mọi góc ngách, vây nhỏ chặt kín để moi chút thông tin. May mắn thay những vệ sĩ hân dẫn bảo vệ nhỏ lúc nào cũng đi theo, cứu nhỏ thoát khỏi những tay phóng viên bám dai hơn đĩa kia. Về được đến nhà cũng thật gian nan, mặt nhỏ lúc này đỏ chảnh khác một trái cà chua chín. Ngay cả lúc đã an toàn rồi, tiếng réo gọi nào là “tiểu thư, phu nhân...” các loại làm nhỏ ngại gần chết. Lúc nhỏ nổi tiếng, phóng viên còn không bám nhiều như bây giờ, đủ hiểu gia thế hân lớn đến mức nào. Tình cờ lướt qua một tin tức trên tivi, mặt nhỏ tái mét. Phải làm sao đây, nhỏ liên lụy tới hân nữa rồi. Nhìn những dòng chữ vô tình ấy, trái tim nhỏ đau nhói. Đám phóng viên bọn họ đúng là có tài năng bóp méo, moi móc tin tức mà. Ngày ấy, sự nghiệp của nhỏ cũng không tha, bây giờ, họ cũng lại hủy hoại niềm hạnh phúc duy nhất của nhỏ... Không biết hân sao rồi, có ảnh hưởng gì nhiều đến công việc không? Suy ra, hân mới là người bất hạnh, là người “cuồng công việc đến mức mù quáng mà muốn kết hôn với một nữ hoàng scandal” — không phải họ đều cho rằng hân và nhỏ là như vậy ư?

Bữa ăn tối được dọn ra, nhỏ cũng sắp xong bát đĩa thì tiếng mở khóa quen thuộc lại vang lên. Cố gắng gom lại chút bình tĩnh của mình, nhỏ chạy ra đón hân với một nụ cười tươi rói trên môi. Hân thoải mái giang tay ôm nhỏ vào lòng, đặt một nụ hôn trìu mến lên trán nhỏ, dần dần lướt xuống bờ môi đầy quyến rũ kia. Nhỏ cười khúc khích, né hân rồi đẩy hân vào phòng rửa mặt để xuống dùng bữa. Hân tuy bất mãn nhưng cũng nghe theo. Ngay khi cánh cửa phòng tắm được đóng lại, khuôn mặt hân liền khôi phục vẻ lạnh lùng ngay tức thì. Nụ cười gượng gạo của nhỏ, lẽ được ai chứ sao lẽ được hân? Xem ra, hân cần phải đích thân ra mặt để xử lý đám phóng viên đó rồi.

“Em không có gì để hỏi anh sao?” Đang ăn nửa chừng, hân hỏi một câu không ăn nhập vào đâu cả.

Nhỏ sắc cơm, ho dữ dội. Hân vội đưa nhỏ ly nước, tay kia vỗ nhẹ sau lưng nhỏ. Tiếng ho cũng vậy mà nhỏ dần, nhỏ uống ly nước hân đưa một cách từ tốn tuy trong lòng vẫn đang rất loạn. Hân đang nhắc đến tin đồn về cả hai đúng không? Nhưng dù sao, nhỏ cũng hoàn toàn không muốn nói một chút nào. Hân bận trăm công nghìn việc, nhỏ sao có thể ném thêm một gánh nặng nữa lên người hân đây? Vì vậy, nhỏ chỉ im lặng mà lắc đầu, trên môi nở nụ cười trấn an hân. Còn hân, đương nhiên không hài lòng vì nhỏ muốn giấu hân như vậy. Năm năm trước, không phải nhỏ đã chịu đủ ảm ức rồi hay sao mà ngay cả ở bên hân nhỏ cũng phải che giấu nỗi khổ tâm? Nhất định, hân sẽ bảo vệ nhỏ bằng tất cả khả năng của hân, không để nhỏ phải chịu thương tổn thêm một lần nào nữa.

“Vân Anh,” hân quát, “anh không muốn ngay cả khi ở bên anh em cũng phải chịu ảm ức!”

Chỉ với câu nói này, nhỏ biết rõ, hân đã biết. Nhỏ cúi đầu, lí nhí:

“Nếu anh muốn rút lại câu nói đó, em cũng không sao cả đâu.”

Hân tức đến nổi mắt muốn nổ đom đóm, nhỏ dám coi nhẹ tình cảm của hân? Hân tức mình, trừng phạt bằng cách hôn nhỏ thật mạnh. Nụ hôn đến quá bất ngờ khiến nhỏ chẳng kịp trở tay, chỉ biết vô lực mà đón nhận. Sau khi đã buông nhỏ ra, hân nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền của nhỏ:

“Anh chưa bao giờ hối hận khi yêu em cả, và những lời anh nói hôm đó — là thật!”

Nhỏ nín thở trước lời tuyên bố đầy bá đạo của hân, hô hấp bỗng ngưng trệ toàn bộ khi hân từ từ quỳ một chân xuống. Từ trong túi quần, hân lôi ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đỏ, rồi nắm tay nhỏ. Chưa kịp nói gì, hân đã lồng luôn chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của nhỏ, vừa khít không sai một ly! Nhìn viên kim cương ngự trị trên ngón tay nhỏ đang lấp lánh dưới ánh đèn mà nhỏ có chút choáng váng, có phải họ tiến triển quá nhanh hay không vậy??? Tuy đúng là nhỏ đã yêu hân trong năm năm, nhưng chính thức trở thành bạn gái của hân cũng chỉ mới gần đây thôi mà!?! Nhỏ nhìn hân đầy ái ngại, nhưng hân chẳng thèm cho nhỏ cơ hội để phản đối, cứ vậy dùng cách hữu hiệu nhất để “bịt miệng” nhỏ lại. Cả người mềm

nhỏ, nhỏ không có lấy nửa giây để kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thầm oán hằn lưu manh. Nhỏ vừa tức, lại cảm động nói không nên lời; tại sao những lúc thế này, người chiến thắng luôn luôn là hắc chủ?

Vậy là xong, lời nói của hắc chủ ấy đã trở thành sự thật, nhỏ chính thức trở thành vợ sắp cưới của hắc chủ. Tuy rất muốn tháo cái nhẫn gây chú ý quá mức ấy, lá gan nhỏ không đủ to để thách thức hắc chủ. Hôm trước tắm xong quên đeo nhẫn lại, vậy mà bị sát khí của hắc chủ dim chết; cộng với cách hắc chủ ăn nhỏ sạch sẽ, từ sau có cho vàng nhỏ cũng chẳng dám tháo nhẫn ra lần nữa đâu. Người làm trong nhà cùng quản gia chính thức gọi nhỏ là phu nhân, mặc cho nhỏ có giải thích thế nào cũng không chịu đổi cách xưng hô. Còn nữa, nhỏ cũng không hề dám bước chân ra ngoài nữa bước, toàn phải nhờ những người giúp việc khác đi mua thức ăn giúp. Cứ phải ru rú trong nhà, nhỏ sắp điên lên vì chán rồi đây!

Còn hắc chủ thoải mái với việc nhỏ không bước chân ra ngoài, vì không ai có thể đe dọa hay quyến rũ nhỏ nữa, hắc chủ như đẹp được một gánh nặng chứ sao. Nói vậy nhưng hắc chủ cũng biết nhỏ đang buồn chán muốn chết rồi, quyết định phải nhanh chóng làm rõ mối quan hệ giữa hai người. Trong thời gian chuẩn bị, hắc chủ quyết định mời một “người bí ẩn” đến cho nhỏ đỡ buồn. Dù sao cũng đã lâu, hắc chủ cùng “người bí ẩn” ấy không liên lạc rồi còn gì.

~

“Anh à, vợ em đang buồn, anh đến mua vui cho cô ấy tí nhé.”

“Chú nghĩ anh là khỉ trong sở thú hay mấy kẻ ăn không ngồi rồi nên gọi đến à? Anh với chú không gặp nhau cũng đã ba năm rồi, lần cuối nói chuyện cũng là hai năm trước, bây giờ câu đầu tiên chú nói với anh là câu này???” Người bên này thật muốn băm vằm kẻ kia thành trăm mảnh, có gái mà quên cả anh em, giờ lại biến anh thành cu-li sao?

“Thôi mà anh, tiện thể chúng ta họp mặt luôn, em đãi.” Kẻ kia vẫn cười như có như không, xem ra chẳng xi-nê gì với lời nói của người bên này.

“...Nếu không nể tình anh em mười mấy năm nay với ân tình năm xưa chú giúp anh, chú đừng mong...”

“Em biết mà.” Giọng kẻ kia thản nhiên như không, mang theo vẻ tự đắc rất đáng ăn đập. Ngay cả khi cách xa, người này vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt lạnh băng đem theo sự kiêu ngạo cùng đắc thắng của kẻ kia, bực đến mức giết người cũng có thể nghĩ tới.

“Chú cũng phải cẩn thận, ông già nhà chú sẽ không để yên đâu.” Người này bỗng nhớ ra một chuyện rất quan trọng, hạ giọng dặn dò.

“Hừm, em biết. Chỉ cần không phải là người ông ta chọn, ông ta sẽ gây khó dễ, cái tính này em còn lại gì. Anh đừng lo, em sẽ xử lý tốt.”

“À mà quên, vợ chú tên gì ấy nhỉ? Chú giấu tin tức nhanh quá, anh lại bận bù đầu, đến khi nghe thoáng được thì chú đã thủ tiêu hết rồi.”

“Em mà. Bất cứ kẻ nào dám đụng vào cô ấy cũng sẽ phải trả giá đắt.”

“...Anh mừng cho chú.”

“Cảm ơn anh.”

“Mà này, không sợ anh bắt mất vợ yêu của chú à?”

“Anh dám???” Kẻ kia bỗng lồng lộn lên, chút nữa là thủng lỗ nhĩ người này rồi.

“Anh sợ chú rồi đấy, chút nữa là hư luôn cái lỗ tai của anh rồi.”

“...Em có nên suy nghĩ lại việc mời anh về đây không nhỉ?” Kẻ kia vẫn chưa hết hậm hực, giọng nói bắt đầu “lên men” với tốc độ cực nhanh.

“Về chứ, lâu lâu mới được thấy chuyện lạ, sao lại không về? Để xem mỹ nhân thu phục được chú ra sao nữa chứ.” Giọng người này giờ đã thả lỏng rất nhiều, khoái trá vì đã cho kẻ kia một vố khá đau.

“Hừ, cô ấy mà mất một sợi tóc thì đừng trách em không nể tình anh em mười mấy năm nay.”

“Biết rồi, chú lái nhải sắp thành cha anh luôn rồi. Thôi, anh cúp đây.” Vừa dứt lời, người này chợt nhớ ra câu hỏi của mình lúc trước: “Quên nữa, vợ chú tên gì anh còn chưa biết đây này?”

“Cô ấy... là Nguyễn Trần Văn Anh.”

Đầu bên kia im lặng một hồi lâu, chiếc iPhone 6 mới toanh tuột khỏi từng đầu ngón tay rã rời. Nhưng rất nhanh, người này đã kịp chụp lại điện thoại trước khi nó chạm đất, giọng nói trở lại bình thản như ban đầu:

“...Ca sĩ?”

“Ừm.”

“Bảo vệ cô ấy cho tốt.”

“Em biết.”

Cúp máy, người này lấy tai day day hai thái dương đang nhức nhối của mình, trong lòng bỗng rối như tơ vò.

26. 26

“Nguyễn Vũ, anh bị mất em làm gì thế này?”

Tình hình là nhỏ đang bị hấn bị mất, dẫn đi lòng vòng không biết bao nhiêu là lần rồi, nhưng hấn vẫn còn có ý định đi tiếp nữa chứ! Đáng lẽ nhỏ không nên để hấn dễ dàng bị mất mình lại như vậy, để giờ chân thì muốn gãy mà mắt cũng muốn mù luôn rồi! Bỗng nhiên, hấn dừng lại, thả tay nhỏ ra. Nhỏ chơi với, suốt nửa thì ngã, may hấn đỡ lại kịp thời. Hừ, hấn bỏ tay ra đột ngột như vậy, nhỏ mất chỗ dựa không ngã mới lạ. Chưa kịp mở miệng mắng hấn, nhỏ đã nghe thấy tiếng chân hấn bước ra xa hơn, sau đó có tiếng người vọng lại. Sau mấy phút giây ngẩn ngui, hấn lại xuất hiện bên cạnh nhỏ, tháo chiếc khăn đang bị mất nhỏ ra. Do chưa quen với ánh sáng, nhỏ phải chớp mắt liên hồi mới nhìn rõ được phía trước, và đứng người mặt nhỏ là... hai Cao Nguyên Vũ?!? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với nhỏ thế này??

Tuy hơi sợ nhưng nhỏ cũng lại gần xem xét cả hai. Xét về ngoại hình thì chẳng ai kém ai, đến từng sợi tóc lẫn bộ quần áo của hai người cũng giống y như đúc. Bất cứ ai nhìn vào chắc chắn cũng tưởng là hấn đã phân thân, nhưng riêng nhỏ là có thể nhận ra chính xác ai là Nguyễn Vũ thật sự. Bước tới gần hơn một bước, nhỏ không do dự gì mà kéo tay một người ra, thấp giọng hỏi hấn:

“Ai vậy anh?”

“Anh thất lễ rồi, em dâu.”

Giọng nói của “hấn” còn lại vang lên đằng sau làm nhỏ giật thót. Anh... anh ta vừa mới gọi nhỏ là em dâu sao?? Nhỏ nhìn hấn đang đứng bên cạnh, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc. Hấn thì chỉ cười nhẹ, thoải mái vòng tay ôm eo nhỏ, mặc kệ người đứng đằng trước mà cúi người hôn nhỏ. “Hấn” kia lắc đầu thua cuộc, bỏ đi rồi quay lại trong vòng hai phút để trút bỏ lớp ngụy trang của mình. Đến khi nhỏ quay lại, đôi mắt “hấn” đã khác đi, màu nâu sậm được thay thế bằng màu đen tuyền, ảm áp. Trí nhớ nhỏ tự tua lại, đến một khoảng thời gian nào đó mà nhỏ đã được gặp một người giống hấn như đúc.

“Anh là... người ở quán bar hôm ấy?”

“Ồ, anh mừng vì em dâu còn nhớ đấy.”

“Quán bar?” Một người nào đó nghe nói nhỏ đi bar thì mặt đen sì, ánh nhìn như muốn đốt chết nhỏ vậy.

Nhỏ biết mình lỡ lời, chỉ cúi đầu im lặng. “Hấn” cũng không đến mức nhấn tâm đẩy em dâu vào “hố lửa” em trai, vui vẻ giải thích, đôi lúc lại thêm chút mắm muối làm hấn thả lỏng hơn, còn nhỏ thì đỏ hết cả mặt mày. Kể xong xuôi, “hấn” mới chính thức giới thiệu với nhỏ:

“Chào em, anh là Cao Nguyên Đạt, anh trai cùng cha khác mẹ của Vũ.”

Nhỏ hơi lúng túng khi nghe đến mấy từ “anh trai cùng cha khác mẹ”, nhưng cũng nhanh chóng tự giới thiệu mình. Hèn chi trông anh ta rất giống Nguyên Vũ, hóa ra cả hai là anh em. Nhưng chưa để nhỏ kịp “tiêu hóa” hết mớ thông tin kia, hấn đã lúi tuột nhỏ ra xe, sau đó lại rất tự nhiên mà ném cho anh mình đang ngồi ở ghế tài xế một mảnh giấy — và nếu nhỏ đoán không lầm thì là địa chỉ của một nơi nào đó. Xe vừa lăn bánh, nhỏ đã kéo áo hấn cự nự, trách hấn sao lại để anh lái xe như tài xế riêng như vậy. Hấn giải thích cực vắn tắt, rằng anh hấn đến là để làm vệ sĩ kiêm tài xế riêng cho nhỏ trong suốt một tuần. Nhỏ nghe mà phát hoảng. Tuy không biết nhiều về anh trai hấn, nhỏ chắc chắn không người nào mang cái họ Cao Nguyên mà lại có chức vụ thấp hơn tổng giám đốc cả — nếu không phải là của tập đoàn lớn thì cũng là một công ty con của tập đoàn thôi. Để một người quyền cao chức trọng như vậy đến phục vụ nhỏ, lại là anh hấn, không phải hấn bị điên rồi đấy chứ?

Anh ngồi trên lái xe, chỉ máy móc gật đầu mà không phản đối, lâu lâu lại thêm vào mấy câu giúp vui. Một lúc lâu sau, từ việc “anh trai hấn đến phục vụ nhỏ” đã đi đến việc “hai anh em đấu khẩu” từ khi nào chẳng hay. Anh kể cho nhỏ nghe hấn bắt anh nhuộm tóc, đeo kính sát trùng cho giống y chang hấn rồi xuất hiện xem nhỏ có nhận ra không. Nhỏ lườm hấn một cái, hấn thì lườm anh mình, anh thì chỉ tập trung nhìn đường lái xe, ra vẻ “ta đây không hề biết gì” khiến hấn tuy tức nhưng cũng không làm gì được.

Đến một nhà hàng sang trọng nhất nhì thành phố, cả ba cùng vào ăn trưa. Câu chuyện cứ thế tiếp diễn, nhưng lần này theo chiều hướng “tích cực” hơn một chút: thay vì đổ tội cho nhau, hai người cứ vậy mà lúi hết chuyện từ thuở nằm nôi ra kể về đối phương. Nhỏ ráng nín cười đến mức nội thương, nhìn hai người chỉ chóc như hai đứa con nít mà thấy ấm lòng. Hấn cười lại, tâm trạng cũng được thả lỏng khiến hấn càng cuốn hút hơn bao giờ hết, hại nhỏ ngấm không thềm chớp mắt. Đến khi thức ăn được đem lên, nhỏ mới cuống cuống tập trung vào chén mình, thầm rửa mình không ngót vì cái tội mê... hấn.

Bữa ăn diễn ra hết sức vui vẻ, không khí hạnh phúc lan tràn khắp nơi. Khi kết thúc, không khí cuộn lại, trở về với vẻ bình thường như ban đầu. Lần này lên xe, hấn ngồi ở ghế tài xế, anh trai ngồi ghế phụ, nhỏ thì ngồi đằng sau. Hấn đánh tay lái, chở anh về khách sạn cũng khá gần nơi ở của họ rồi giúp anh xách vali vào lễ tân luôn, sau đó mới chở nhỏ về nhà. Nhỏ tuy có rất nhiều thắc mắc về anh trai hấn, nhưng cố gắng nén lại. Khi chỉ còn lại hai người, nhỏ không tìm được mà trách hấn:

“Sao anh lại để anh trai mình làm tài xế cho em được? Em ỉn mà, anh ấy không cần phải phiền vậy đâu.”

“Anh ấy không phiền đâu. Và việc nhờ anh ấy phục vụ em cũng đều có mục đích cả.” Nói rồi hấn dừng lại một chút, “Tuần này anh sẽ rất bận, anh trai sẽ thay anh chăm sóc cho em.”

“Anh có thể thuê người khác mà, sao lại phải là anh ấy?”

“À,” hấn cười nham hiểm, “ngoại trừ anh trai, anh không an tâm giao em cho bất cứ ai khác cả.”

Trái tim nhỏ cũng vì câu nói dịu dàng này của hấn mà đập nhanh hơn, cảm động không nguôi. Sau khi cân nhắc một hồi lâu, nhỏ cũng đánh bạo hỏi hấn về quá khứ của hai người. Hấn như đã dự đoán trước, thản nhiên kể lại như đó là một câu chuyện chẳng liên quan gì tới mình cả.

~

Hấn sinh ra mang họ Cao Nguyên, là người được định sẵn sẽ kế thừa tập đoàn khổng lồ với giá trị bạc tỷ của cha mình. Cũng vì thế, bao nhiêu áp lực lúc nào cũng đè nặng trên vai hấn: phải học điên cuồng, phải tham dự những bữa tiệc xã giao vô vị, phải tập quản lý công ty, luôn luôn phải giấu kín cảm xúc thực sự của mình... Tất cả những điều cha hấn bắt hấn phải làm, hấn không hề oán trách, nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa hơn, và mẹ hấn là cây cầu nối duy nhất giữa cả hai. Mẹ hấn xinh đẹp lại hiền dịu, lúc nào cũng chăm sóc cho chồng con hết mực, cũng là tia sáng duy nhất trong cuộc đời ảm đạm của hấn. Khi mẹ hấn mất, mối quan hệ giữa hai cha con cũng từ đó mà tan biến theo, để lại hai người đàn ông như hai người xa lạ. Chán ghét, hấn bỏ qua nhà chú mình ở, từ đó mới phát hiện ra một bí mật động trời. Cao Nguyên Đạt không phải là con trai của cô chú hấn, mà lại là con trai của cô cùng cha hấn! Hấn cùng anh tình cờ nghe được cô nói chuyện, hiểu hết mọi chuyện. Cô sinh ra Nguyên Đạt trong lúc thời gian cha hấn cưới vợ, sau đó cả hai quyết định che mắt tất cả, để chú tưởng lầm anh là con trai của vợ chồng họ.

Hắn điên tiết, cha hắn đã làm cái gì? Ngay cả vợ của em trai mình mà cha hắn cũng không tha, lại còn lén lút lừa gạt tất cả mọi người. Anh cũng không khá hơn, đôi mắt đen vằn tia máu; không thể nào ngờ người mà mẹ anh gọi bằng anh chồng lại chính là cha mình!

Cả đêm hôm đó, cả hai người đều ra bar, nốc rượu như nước lã, cứ vậy mà uống đến khi say khướt. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm trong căn phòng quen thuộc trong biệt thự Cao Nguyên. Đầu đau như búa bổ nhưng hắn vẫn cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra, hình như một vệ sĩ của cô chú tìm thấy hắn, sau đó mọi thứ tràn ngập một màu đen. Có vẻ như ông già nhà hắn đã chịu hết nổi trò trốn tìm của hắn rồi nên mới lợi dụng lúc hắn uống rượu say, đem về rồi nhốt lại. Hắn cũng không muốn chạy trốn nữa, bắt đầu tự đứng lên để giành quyền kiểm soát tập đoàn Cao Nguyên như người cha yêu dấu của hắn muốn.

Nhắm mắt đã qua ba năm đại học, chuẩn bị đến ngày cha hắn tuyên bố nhường chức chủ tịch cho hắn thì tai họa lại ập đến. Một tuần trước ngày trọng đại này, chú hắn bị tai nạn xe nghiêm trọng, không cấp cứu kịp thời nên đã qua đời. Hắn tuy đau lòng như biết anh sẽ còn sốc nặng hơn, hai người đàn ông một lần nữa lại say bí tỉ ở quán bar. Nhưng điều hắn không ngờ tới nhất, hai hôm sau, cha hắn dắt cô cùng anh đến nhà, tuyên bố kết hôn với cô. Hắn và anh nghiến chặt răng, lòng đau thắt. Chẳng lẽ, tình cảm của mẹ hắn, tình anh em đối với ông ta không có nghĩa lý gì sao, lại ngang nhiên kết hôn với vợ của em mình? Máu nóng bốc lên đỉnh đầu, hắn lao tới, chỉ muốn đánh cho đến khi ông ta tỉnh lại thì thôi. Anh đứng bên cạnh nhanh tay kịp giữ hắn lại, lôi thẳng hắn lên phòng. Tuy thật rất hận mẹ mình, hận cha ruột của mình, anh cũng không thể để hắn làm càn. Bị lôi lên phòng như vậy, hắn điên tiết đập phá lung tung trong phòng, còn anh chỉ đứng nhìn nhưng không can hắn lại. Đến khi đã phát tiết xong, cả căn phòng của hắn đã như một bãi rác, không một đồ vật nào còn nguyên vẹn, tất cả đều trở thành những mảnh vụn xấu xí — trừ một thứ duy nhất. Trong góc phòng, trong quang cảnh hỗn độn như vậy, cây đàn guitar của mẹ hắn vẫn đứng đó; tuy vẫn còn mới như lúc mẹ hắn còn đây, tại sao trong mắt hắn, nó bây giờ chỉ là một món đồ xưa đã vỡ nát?

Mặc cho sự tức giận không hề che giấu của hắn và anh, lễ cưới vẫn được diễn ra. Hắn mặc kệ, bỏ cả lễ cưới lẫn công việc, rời khỏi biệt thự Cao Nguyên. Tuy vậy, cha hắn vẫn chính thức cho người tìm đến nơi, giao cho hắn chức chủ tịch. Trước khi rời đi, một người còn nói bóng gió rằng đây luôn là mong ước của mẹ hắn, muốn được thấy tất cả những công sức của con mình được đền đáp. Hắn lao đến, gần như bóp chết người đàn ông đó khi dám nhắc đến mẹ hắn, nhưng sau đó cũng bị đám người của cha hắn gạt ra. Dám nhắc đến mẹ hắn, xem ra ông già nhà hắn vẫn còn lá gan lớn lắm mới dạn thuộc hạ nói vậy. Nhưng nếu công ty này thứ mẹ muốn hắn có được, hắn sẽ thực hiện ước nguyện đó của bà. Hắn nhận chức, giao cho anh quản lý một chi nhánh mới, sau đó chấn chỉnh hết thảy công ty, loại hầu hết người của cha hắn ra. Dưới sự dẫn dắt của hắn, chỉ sau hai năm, tập đoàn Cao Nguyên trở nên lớn mạnh hơn bao giờ, bắt đầu chiếm vị trí anh cả trong ngành thương mại Đông Nam Á.

~

Kể xong quá khứ của mình, cô gái ngồi bên cạnh hắn đã nước mắt ngấn dài làm hắn đau lòng khôn thôi. Hắn ôm nhỏ vào lòng, cố gắng dỗ nhỏ nín. Quả thật, hắn rất may mắn khi có được nhỏ. Sau nhiều năm, trái tim sắt đá của hắn lại bị nhỏ làm tan chảy, mở cánh cửa tâm hồn mình cho nhỏ bước vào; cảm giác này còn lớn lao hơn tất cả những thành tựu mà hắn đã đạt được, một cảm giác chỉ có nhỏ mới đem lại được. Dịu dàng, hắn ôm nhỏ trong lòng cho đến khi nhỏ ngủ thiếp đi vì mệt mỏi, sau đó đặt lên trán nhỏ một nụ hôn thật thâm tình.

“Ngủ ngon, vợ nhé.”

Sáng hôm sau, hắn đi làm sớm, dặn nhỏ ở nhà đừng ham chơi quá mà mệt. Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu. Tuy không biết cả tuần này hắn sẽ bận việc gì (chuẩn bị công khai mối quan hệ của cả hai chứ gì! Mình đoán là chuẩn mà J), nhưng nhỏ cũng không muốn trở thành gánh nặng của hắn. Vậy là nhỏ thoải mái ra ngoài dưới sự hộ tống của anh, nhưng cũng không đi đâu nhiều. Nhỏ đi nhà sách, siêu thị, đôi khi mua thêm vài bộ váy mới hay ghé thăm những nhà hàng hắn thích học thêm vài bí quyết nhưng tuyệt đối không đi thêm chỗ khác. Những chỗ nhỏ với hắn chưa đi chung thì cũng phải “để dành” chứ, dù là anh hắn cũng vậy, chỉ có đi với hắn nhỏ mới thực sự cảm thấy thỏa mãn cơ!

Nếu so với hắn, anh lúc này rảnh rỗi hơn nhiều, ngày ngày chỉ phải theo hộ tống nhỏ, tối về lại báo cáo cho

hắn nghe. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, anh không tự chủ được mà tự cho mình hưởng thụ niềm vui được ở bên cạnh nhỏ. Càng gần nhỏ bao nhiêu, trái tim cùng lý trí của anh lại càng khó tự chủ hơn bấy nhiêu, nhưng anh bắt chính mình phải tỉnh táo. Một hôm, anh đánh tay lái trở lại khi nhớ mình để quên áo khoác, chợt nhìn thấy chiếc Maserati quen thuộc của hắn ở cổng nhà. Hắn tới cổng, không rút chìa khóa ra vội mà chỉ ung dung đứng đợi. Và chỉ chưa đầy năm giây sau, nhỏ đã lao ra, sà vào vòng tay hắn. Nhìn thấy hai bóng người quấn lấy nhau, bàn tay đặt trên vô-lăng của anh đột nhiên siết chặt. Anh cúi đầu, quay đầu xe rồi lái về khách sạn. Vào đến phòng, anh tu liền một hơi hết sạch một chai nước khoáng, cố gắng áp chế vị chua đang dần trào lên cuống họng.

27. 27

Đứng trước gương, nhỏ không thể tin nổi đó là hình bóng mình đang phản chiếu nữa. Cô gái bình thường giờ được hóa phép, lông lẩy như một nữ hoàng. Mái tóc dài được ép thẳng, những lọn tóc đen được tết công phu biến thành một làn sóng, khuôn mặt cũng được trang điểm kỹ càng, làm làn da trắng hồng cùng đôi mắt nâu kia càng nổi bật hơn. Trên người nhỏ là một bộ đầm dạ hội lông lẩy không tay, màu trắng tinh khôi trải dài đến chân, từ đó mà hóa phép thành một màu đen huyền ảo. Đằng sau lưng nhỏ là một chiếc nơ được tạo thành từ dải lụa ở eo, càng tôn thêm vòng hai mảnh mai hơn. Quả thật, công sức của những người thợ trang điểm bỏ ra trong suốt một tiếng cùng chiếc đầm tốn hơn mười triệu đồng này cũng không bị lãng phí.

Hắn đứng ngoài, kiên nhẫn chờ đợi. Hôm nay, trông hắn đẹp trai đến mức bạch mã hoàng tử cũng còn kém xa! Mái tóc nâu được vuốt keo, bộ tuxedo đuôi tôm trắng – đen truyền thống càng làm tăng thêm khí chất lạnh lùng của hắn hơn. Nhỏ len lén nhìn ra, lại không thu ánh nhìn được. Đây cũng là lần đầu tiên nhỏ thấy hắn ăn mặc trang trọng thế này, hồi làm sao nhỏ không mê? Nhưng chưa ngấm hắn được bao lâu, những người thợ kia đã lôi nhỏ vào lại, đánh phấn tô son cho nhỏ lần cuối. Tuy phiền và mệt muốn chết nhưng nhỏ cũng đành cắn răng chịu đựng vì hắn thôi. Hình như hôm nay là dịp gì đó, nếu không hắn đâu thuê nhiều người trang điểm cho nhỏ với mua bộ đầm này làm chi.

Sau khi người thợ cuối cùng bỏ đồ nghề trên tay mình xuống, họ đều lùi ra xa ngấm ngĩa lại “thành phẩm” của mình. Ai cũng cảm động muốn chết, đều đồng ý với nhau nhỏ là thành công lớn nhất trong cuộc đời làm thợ của mình. Nhỏ chỉ cười bên lên, hồi hộp bước ra bên ngoài. Hắn lúc này quay lại, trong đáy mắt vốn luôn luôn bình tĩnh bây giờ đang nổi sóng ngầm trước người con gái yêu kiều kia. Nếu bình thường nhỏ đẹp bởi vẻ bình tĩnh, hiền lành của mình thì bây giờ, nhỏ trở nên kiều sa, lông lẩy khác hẳn ngày thường. Hắn kim lòng không đậu, ôm nhỏ vào lòng, đắm chìm trong mùi oải hương ngọt ngào ấy. Nhỏ đẹp tới mức làm hắn phát điên, thật muốn nhốt nhỏ lại trong nhà suốt ngày hôm nay, nhưng hắn cũng tự dè nén chính mình xuống.

“Em... em nhìn lạ lắm sao?” Nhỏ hỏi nhỏ, mặt hơi nóng lên trước cái nhìn chăm chú của hắn.

Hắn lắc đầu, giọng thì thầm đầy dụ hoặc:

“Không, em còn hơn cả đẹp nữa cơ.”

Câu nói của hắn đặt nhỏ trực tiếp lên một đồng lửa, ngại đến mức chỉ muốn đào một cái hố để trốn. Hắn nhếch miệng, lộ vẻ quyến rũ thâm trầm khó đoán, sau đó rất ga-lăng mà đưa tay cho nhỏ. Lòng có chút ngọt ngào, nhỏ nhẹ nhàng khoác tay hắn, để yên cho hắn dẫn ra xe. Chiếc Maserati màu đen chạy bon bon, nhanh chóng tiến đến bến cảng. Còn đang thắc mắc, nhỏ đã được hắn dẫn lên một chiếc du thuyền xa hoa. Đêm nay, boong thuyền chật kín người, đèn đóm giăng đầy, sáng rực cả một góc trời. Tiếng nhạc xập xình nổi lên khắp mọi nơi, không gian tràn ngập tiếng người nói chuyện, cười đùa cùng nhau. Biểu ngữ cùng băng-rôn mang tên tập đoàn Cao Nguyên giăng đầy khắp mọi nơi. Có nhắm một mắt lại, nhỏ cũng có thể đoán ra mình đang ở trong một bữa tiệc lớn, mà lại là bữa tiệc thường niên của công ty hắn! Nhỏ nhìn hắn, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt. Hắn nhìn nhỏ, ánh mắt đầy sự kiên định, ấm áp như đang an ủi nhỏ. Đoạn, hắn nắm tay nhỏ đi mời rượu mọi người, cũng chính thức dắt nhỏ vào thế giới của chính hắn.

Nhỏ không khỏi hồi hộp trước hành động của hắn, nhưng cũng rất nhanh chóng tự trấn tĩnh lại. Nở một nụ cười duyên dáng, nhỏ cầm ly rượu một cách tự nhiên, thật xứng với chức bà chủ tương lai của Cao Nguyên. Mọi người thấy hắn xuất hiện với nhỏ thì đầy ngạc nhiên, không ai ngờ là tin đồn giữa hai người là thật. Tuy có chút không phục khi nhỏ sắp trở thành vợ hắn, ai cũng phải thừa nhận nhỏ hoàn toàn xứng đáng với hắn. Tin đồn hay không tin đồn, nhỏ đón tiếp mọi người thật tự nhiên, nói chuyện cũng rất khôn khéo vừa lòng người khác – thật khó có thể tin đây là lần đầu tiên nhỏ đi tiếp rượu người khác. Nhưng trái ngược với những gì người khác nghĩ, trái tim nhỏ đang trút pa-tin trong lồng ngực, cố gắng hết sức để không làm mất mặt hắn, cũng là để chứng tỏ giá trị của chính mình. Hắn nhìn cô gái nhỏ đi cạnh mình, lòng bàn tay đang rịn mồ hôi nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười bình thản mà làm hắn cảm động. Hắn cũng biết nhỏ không thể uống rượu nhiều, nhỏ cũng không làm khó mình mà mỗi lần mời chỉ nhấp một ngụm rượu nhỏ xíu. Hai người đi đã gần hết các bàn, gặp gần hết mọi người mà ly rượu của nhỏ chỉ với có quá nửa. Một người con gái hết lòng vì hắn như vậy, hỏi sao hắn không muốn bảo vệ cho được?

Khi hắn phải lên phát biểu, nhỏ đứng ở một góc khuất chờ hắn. Hắn bước lên sân khấu, ngọn đèn sáng chói chiếu lên người hắn như một vầng hào quang bao quanh, làm hắn nổi bật hơn bất cứ ai đêm nay. Hình ảnh đó lưu lại thật sâu trong nhỏ, cùng với biết bao kỷ niệm về hắn làm nhỏ chợt nhận ra tình cảm của mình đối với hắn, hóa ra sâu đậm hơn rất nhiều những gì nhỏ nghĩ. Thời gian vui đáp cho hạt giống tình yêu, kết tinh thành những cảm xúc chân thật nhất giữa nhỏ và hắn bây giờ. Quả thật, nhỏ cảm thấy đêm nay, mình là người con gái hạnh phúc nhất thế giới này vì đã được ở bên cạnh hắn.

Bỗng, một bàn tay chợt bịt miệng nhỏ lại, rồi cả người nhỏ bị một ai đó kéo đi. Bị “bắt cóc” bất ngờ, nhỏ chưa kịp phản kháng gì thì người đó đã lôi nhỏ vào một căn phòng rồi thả nhỏ ra. Đứng trước mặt nhỏ bây giờ là một người đàn ông khá cao tuổi, mái tóc nâu đã điểm vài sợi bạc, khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt sắc bén như có thể nhìn xuyên thấu mọi việc. Một dự cảm xấu hiện lên trong lòng nhỏ khi nhỏ đã lờ mờ đoán ra được người đàn ông này là ai.

“Nguyễn Trần Văn Anh, tôi nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp nhau,” chất giọng trầm và lạnh của ông ta làm nhỏ thoáng rung mình. Quả nhiên, sự lạnh lùng từ hắn đúng là do di truyền mà ra.

“Không biết bác tìm cháu có việc gì ạ?”

Ông nhìn nhỏ, đôi mắt sắc đánh giá nhỏ, từ vóc dáng đến nét mặt, trên khuôn mặt ông không lộ chút biểu cảm. “Xin tự giới thiệu với cô, ta là cha của Nguyên Vũ, Cao Nguyên Bảo Lâm.”

Quả nhiên... Nhỏ đã đoán trúng, ông ta chính là cha ruột của hắn. Giữ im lặng, nhỏ chờ đợi xem ông sẽ nói gì tiếp theo.

“Tôi biết cô là một người con gái tốt, nhưng con trai tôi cũng vì cô mà cãi lại lời cha nó,” ông cười nhạt, đồng thời rút ra một tấm chi phiếu. “Hãy rời xa nó, tấm chi phiếu này sẽ thuộc về cô. Địa vị của cô không bằng Nguyên Vũ, ở bên cạnh nó cũng không thể giúp nó trong công việc, ngược lại sẽ cản trở sự nghiệp của nó trong tương lai. Nếu cô thật sự nghĩ cho nó, hãy rời xa nó đi.”

Ông đặt tấm chi phiếu lên bàn, xoay lưng bỏ đi. Nhỏ đứng đó, tay chân lạnh ngắt, đầu óc quay cuồng trước những lời nói của cha hắn. Nhỏ đang cản trở hắn sao, nhỏ không xứng với hắn sao? Từ trước tới giờ, nhỏ không hề nghĩ như vậy. Một người đàn ông mạnh mẽ như hắn chắc chắn có thể tự lo liệu mọi việc, vì vậy mới không có thời gian tự lo cho mình. Không giúp hắn trong công việc kinh doanh, nhỏ chỉ muốn làm công việc duy nhất là chăm sóc cho hắn chu đáo thôi. Đối với nhỏ, đây mới là thứ hắn cần nhất. Cha hắn nghĩ đến địa vị của hắn, nhỏ chỉ muốn nghĩ đến hạnh phúc của hắn – hai điều hoàn toàn khác nhau, ông đương nhiên không hiểu được ý nghĩ trong lòng nhỏ. Nhưng dù sao, nhỏ cũng sẽ không lung lay đâu. Tình yêu này nhỏ đã đánh mất bao thời gian mới có được, chắc chắn nhỏ không buông tay dễ dàng vậy đâu!

~

Hắn tháo cà vạt, cả thân thể tuy mệt mỏi nhưng vẫn khá tỉnh táo. Bước vào phòng tắm, dòng nước lạnh xối thẳng vào mặt làm hắn tỉnh táo hẳn. Đêm nay quả là một đêm mệt mỏi đối với hắn. Vừa phải tiếp rượu, phải phát biểu, miệng mời chào những người xung quanh, đồng thời cũng phải luôn chú ý đến nhỏ, dây thần kinh căng như dây đàn của hắn giờ cũng được thả lỏng. Dầu sao, hắn cũng không phải là siêu nhân, làm gì có chuyện không biết mệt. Tắm xong, sự căng thẳng của hắn cũng được với quá nửa, đầu óc lại lan man nghĩ đến biểu hiện của nhỏ tối nay. Lúc đầu, nhỏ tuy hơi căng thẳng nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh của

mình; nhưng đến khi hắn phát biểu xong, tâm tình của nhỏ hình như có chút biến đổi. Khuôn mặt nhỏ có chút đỏ dần, chút cứng ngắc, đi bên cạnh hắn mà cứ như người mất hồn vậy. Khi về đến nhà, nhỏ cũng lẳng lặng bỏ đi tắm mà chẳng nói một tiếng. Xem ra, lúc hắn lên phát biểu đã có chuyện gì xảy ra rồi. Hắn khẽ rửa thầm, tự trách chính mình đã quá chủ quan nên mới không để vệ sĩ theo sát nhỏ. Sự thật rằng hắn đâu có hoàn toàn ở cạnh nhỏ trong suốt buổi tối nay, để nhỏ gặp chuyện gì mà mình cũng không biết. Hắn phải tự mình hỏi nhỏ cho ra lẽ mới được.

Nhỏ thì đã tắm xong từ lâu, đang nấu vài món ăn nhẹ cho hắn. Hắn uống rượu tiếp khách cả đêm, làm gì có thời gian mà ăn uống chứ. Bày bàn ăn xong, nhỏ lặng lẽ ngồi đợi hắn, trong đầu vẫn còn văng vẳng tiếng cha hắn. Tuy đã tự thuyết phục chính mình không để bị lung lay bởi câu nói đó, nhỏ vẫn không thể dứt hẳn khỏi những suy nghĩ tiêu cực được. Nhỏ ngồi chờ đợi, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của hắn trước mắt.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Hắn nhẹ nhàng nắm tay nhỏ, giọng nói giờ đã mềm đi rất nhiều, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng bất ngờ.

Ngập ngừng một lúc, nhỏ cũng kể hết cho hắn nghe về chuyện mình đã gặp cha hắn ra sao. Hắn từ đầu đến cuối không nói một tiếng, vẻ mặt mỗi lúc càng lạnh đi. Ông già hắn tìm đến nhỏ còn nhanh hơn hắn tưởng nữa.

Đợi nhỏ kể xong, hắn vòng qua ngồi cạnh nhỏ, giơ tay xoa đầu nhỏ. “Em đang cân nhắc đề nghị của ông ấy?” Hắn hỏi bằng một giọng điệu đầy bá đạo cùng tự tin, khiến nhỏ đang sục sùi cũng không kìm được mà mỉm cười.

“Không đâu, chỉ là...” Nhỏ rút ra tấm chi phiếu cha hắn đưa. Nếu cầm có nghĩ là đã chấp nhận điều kiện của cha hắn, đương nhiên nhỏ không muốn. Còn nếu không cầm, số tiền lớn như vậy mà phí phạm thì không nên, vì vậy giải pháp tốt nhất của nhỏ là giao cho hắn. “Em không biết phải làm gì với tờ chi phiếu này. Số tiền lớn như vậy, em không thể để lung tung được.”

Hắn cầm lấy, đến chín số không cơ à, xem ra ông ta không tiếc tiền để đuổi vợ sắp cưới của hắn đi. Hắn chỉ cười nhạt: “Ông ta đã đưa thì em cứ cầm lấy, coi như đây là quà cưới cho em vậy.”

Nhỏ biết hắn cũng không muốn liên lụy gì đến cha mình nhiều, đứng dậy cất kỹ tờ chi phiếu vào trong cái két nhỏ phòng mình. Đợi nhỏ đi, hắn mới từ tốn rút điện thoại ra, nhắn anh vài câu. Sau đó, hắn thoải mái vào phòng nhỏ luôn. Nhỏ mãi lo nghĩ, đầu để ý “con sói” đang rình rập sau lưng mình đến khi đã quá muộn...

28. 28

Oa, chương này mình viết dài hơn nhiều, vì truyện của mình cũng sắp tới phần kết rồi. Cảm ơn những ai đã đọc và đang ủng hộ mình nha!!!

“Vân Anh, chị biết em rất hận chị, nhưng xin em hãy tha thứ cho chị. Chỉ vì chị yêu Vũ quá nhiều mà đã bán đứng em, chị thật sự xin lỗi...”

Nhỏ lướt qua lá thư, thầm đếm, đây hình như là lá thứ mười mấy trong tuần này rồi. Chị nhỏ tự dưng gửi thư đến đây, xin lỗi rồi mong nhỏ tha thứ này nọ. Nhỏ cũng đưa thư cho hắn xem, hắn chỉ cười nhạt rồi phán hai chữ: xé đi. Thở dài, nhỏ chỉ mong chị có thể tỉnh táo lại một chút. Những lá thư này tuy nội dung mỗi lần đều được đổi đi một chút, chỉ có ý chính là vẫn y nguyên: chị muốn nhỏ rời khỏi hắn. Nhỏ không khỏi chua xót mỗi khi nhận được một bức thư như thế này, hóa ra tình cảm của chị với hắn nhiều như vậy làm nhỏ không khỏi có chút hờn ghen.

Không những vậy, hắn bây giờ cũng tắt bật sớm tối. Nhỏ nghe loáng thoáng rằng hắn cãi lời cha, đòi cưới nhỏ thay vì một tiểu thư của một tập đoàn lớn. Cha hắn rất tức giận, cố tình giật dây cho các cổ đông cũ dưới trướng mình cố tình làm khó hắn. Ông còn đe dọa, nếu hắn không nghe, cái chức chủ tịch của hắn

cũng sẽ mất trong nay mai thôi. Nhưng hắn sẽ không nghe, nhỏ biết. Cái tính cứng đầu cứng cổ của hắn đã ăn sâu vào máu thịt từ rất lâu rồi...

~

Nhỏ thấy hắn gặp nhiều rắc rối như vậy cũng vì mình thì đau lòng lắm. Vì vậy, ngoài việc chăm sóc hắn ra, nhỏ còn giúp hắn sắp xếp sổ sách, dần dà trở thành thư ký thứ hai của hắn luôn. Tuy học nghệ thuật, nhưng do hay trốn vào giảng đường kinh tế nghe giảng cùng mấy đứa bạn mà nhỏ cũng biết chút ít. Nhờ sự chỉ dẫn của hắn cũng như tính nhanh nhạy bẩm sinh, nhỏ học rất nhanh, có thể giúp hắn ít nhiều trong công việc.

Có nhỏ bên cạnh giúp đỡ, hắn nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình. Âm thầm, hắn củng cố chức vụ cho những người trung thành với hắn, dùng thủ đoạn đoạt lấy cổ phần trong tay các cổ đông của cha hắn rồi nhẹ nhàng gạt bỏ những người đó ra khỏi tập đoàn. Cha hắn tức điên, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn. Chức chủ tịch không còn là của ông, người của ông trong tập đoàn thì bị hắn sa thải hết, ông chỉ còn nước giương mắt nhìn con trai mình chiếm đoạt Cao Nguyên hoàn toàn, không chế nó một cách triệt để nhất. (Cái này mình chém, chứ ko biết gì về kinh doanh hết á >0<)>

Mọi chuyện bắt đầu ổn thỏa được một chút, hắn liền lên kế hoạch cầu hôn nhỏ. Tuy mạnh miệng tuyên bố trước báo chí rằng nhỏ là vợ sắp cưới, đến lời cầu hôn hắn cũng chưa một lần nói ra. Hắn định bụng tối nay nhất định phải hạ quyết tâm để ngỏ lời với nhỏ mới được. Đường đường là đại thiếu gia, là ông chủ máu lạnh của tập đoàn hàng đầu Đông Nam Á mà giờ đây đang lo lắng hết sức về việc cầu hôn một cô gái; đến hắn cũng muốn tự đâm chính mình cho tỉnh tỉnh lại tí. Gọi điện cho trợ lý, hắn đặt bàn cho hai người trong nhà hàng sang trọng nhất thành phố, sau đó gọi điện dặn nhỏ chuẩn bị. Hắn thì tắm rửa, thay quần áo ngay tại phòng nghỉ của mình ở công ty – bao gồm cả quần áo, giường cùng phòng tắm cho những tuần hắn muốn tăng ca. Cầm chiếc hộp nhung đỏ, hắn mở ra lần thứ n để đảm bảo chiếc nhẫn vẫn còn nằm đó. Làm từ vàng trắng 14 carat, chiếc nhẫn tuy giản đơn nhưng rất thanh lịch, dễ dàng tôn lên bàn tay mềm mại của nhỏ. Viên sapphire xanh tím được thiết kế như một nụ hoa, e ấp giữa những cánh hoa trắng, càng làm nổi bật hơn vẻ đẹp và sự quý giá của nó. Điều đặc biệt nhất là mặt trong của chiếc nhẫn này có khắc tên hắn, cũng là để hắn “đánh dấu chủ quyền” với nhỏ luôn. Hắn lục tung biết bao nhiêu cửa tiệm mới có thể tìm thấy chiếc nhẫn hắn cho rằng hợp với nhỏ, bây giờ cầm nó trên tay không khỏi có chút khẩn trương; liệu nhỏ có thích hay không? Không thể trì hoãn thêm, hắn biết, tình cảm của hắn đối với nhỏ bây giờ đã trở nên sâu đậm đến dường nào.

Vì hôm nay là một ngày đặc biệt đối với hắn, hắn đã cho tài xế riêng về, tự mình lái chiếc Maserati đen quen thuộc về nhà đón nhỏ. Chiếc xe lăn bánh, chạy thong thả trên đường mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Chỉ đến khi còn cách nhà có 100 mét, hắn bắt đầu cảm thấy có gì đó kì lạ với bánh xe sau của mình. Nhấn phanh, chiếc xe của hắn không những không dừng mà còn bắt đầu tăng tốc dần. Sự bất an bắt đầu tăng dần, hắn nghiêng răng, điên cuồng điều khiển chiếc xe của mình. Bỗng nhiên, một chiếc xe khác từ đâu chạy ngược chiều, lao thẳng về phía hắn. Hắn định mở cửa nhảy ra ngoài, cánh cửa đã bị kẹt từ bao giờ. Hắn tái mặt, có kẻ đã phá chiếc xe của hắn. Chặn cửa, phá phanh cùng chèn bánh xe, xem ra kẻ đó muốn hắn chết không toàn thây. Giây cuối cùng, đèn pha từ chiếc xe đang lao đến làm chói mắt hắn, hai chiếc xe sắp đâm vào nhau với một lực kinh hoàng!

....Tiếng còi xe vang inh ỏi, đèn pha chiếu bốn phía làm hắn thấy thật khó chịu. Đôi mắt hắn đã nhòa đi, nhưng vẫn thấy một hình bóng nào đó thật quen thuộc, giọng nói ấm áp đó vẫn đang vang vọng trong tiềm thức hắn. Mùi máu tanh nồng nhuộm dần khung cảnh hỗn loạn ấy, lấy dần đi sự tỉnh táo của hắn từng chút, từng chút một. Nhắm nghiền hai mắt, không để ý đến sự sống đang dần trôi khỏi tầm với, hắn chìm mình trong một giấc ngủ thật sâu.

~

Bên ngoài phòng phẫu thuật

Nhỏ dựa lưng vào tường, ngồi bệt xuống đất, đôi mắt đỏ hoe do khóc quá nhiều. Ca phẫu thuật đã quá hai tiếng rồi mà chiếc đèn báo vẫn một màu đỏ rực như máu của hắn lúc ấy. Nhỏ đang sửa soạn cho bữa tối cùng hắn, bỗng nhiên trong người chợt cảm thấy thật khó chịu. Mấy giây sau, một tiếng phanh xe ghê rợn rít lên từ phía xa, tiếng hai chiếc xe đụng nhau vang lên, sự lo lắng trong lòng nhỏ càng tăng lên. Chạy

nhanh ra ngoài, nhỏ điếng người. Cảnh sát tới, phong tỏa khu vực nơi hai chiếc xe hư hại nặng đang nằm. Lúc ấy, đất trời như đang đổ sụp xuống xung quanh nhỏ, và tất cả những gì nhỏ nhìn thấy là chiếc Maserati đen bết nát, cùng với thân hình hằn nằm trên nền đường, máu đỏ loang ra khắp nơi. Nhỏ điên cuồng gào thét, cố hết sức để lao đến bên hấn nhưng bị giữ chặt cứng bởi cảnh sát đứng gần đó. Cho đến khi hấn đã được xe cứu thương đưa đi, đầu óc nhỏ vẫn còn đang quay cuồng. Đây là ảo giác, nhất định phải là vậy. Một người nhắm mắt còn có thể lái xe như hấn, làm sao có thể gặp tai nạn được?

Với chút sức lực cuối cùng, nhỏ cũng về lại được nhà, tìm vội chiếc điện thoại. Bàn tay run rẩy không ngừng, nhỏ bấm số gọi anh. Mấy phút sau, anh xuất hiện, cả người luộm thuộm không khác gì nhỏ bây giờ. Nhưng so với nhỏ, anh vẫn còn giữ được bình tĩnh. Anh lôi nhỏ lên xe, chở nhỏ đến bệnh viện gần nhất. Hối han một hồi lâu, anh cũng tìm được phòng phẫu thuật của hẳn. Đúng như anh đoán, họ chở anh đến bệnh viện gần nhất, hiện đang tiến hành phẫu thuật cho hẳn.

Nhỏ vô hồn, để anh kéo đi không tốn chút sức lực nào. Nhìn ánh đèn màu đỏ chớp tắt liên hồi, trái tim nhỏ rỉ máu mỗi lúc một nhiều. Nhỏ ngồi bệt xuống nền nhà lạnh ngắt, đôi mắt đen hằn rõ sự đau khổ. Nếu hẳn có mệnh hệ gì... nhỏ cũng không dám nghĩ nữa.

Anh ngồi bên cạnh, thấy nhỏ như vậy thì đau lòng lắm. Không suy nghĩ gì, anh ôm nhỏ thật chặt, thì thầm: “Nếu muốn, em hãy khóc đi.”

Tia lý trí cuối cùng cũng bị anh đánh tan, nhỏ khốc. Những giọt nước mắt rơi đều, thấm ướt áo anh, tiếng nhỏ khốc cũng mỗi lúc một to hơn. Anh không phản ứng gì, để mặc cho nhỏ khốc. Đến khi nước mắt nhỏ khô dần, ánh đèn đỏ chói mắt kia mới tắt lịm.

Bác sĩ bước ra, khuôn mặt ông lộ rõ vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy nhỏ và anh, ông không nói gì mà chỉ ra hiệu cho cả hai đi theo. Đến văn phòng, ông mới ngược lên nhìn thẳng vào cả hai.

“Cậu ta mất máu rất nhiều, phần não cũng bị tổn thương nặng. Cánh tay phải và xương sườn cũng do lực va chạm quá mạnh nên bị gãy. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, truyền máu cùng bằng bó cho cậu ta. Nhưng việc cậu ta có tỉnh lại hay không, tôi cũng không thể nói trước được. Hiện giờ, cậu ta đang chìm vào hôn mê sâu, tôi mong hai cô cậu hãy chuẩn bị tâm lý cho điều tệ nhất.”

“Không, không thể nào! Bác sĩ, xin hãy cứu anh ấy. Tôi xin ông, bác sĩ.” Nhỏ gào lên, quỳ xuống mà van xin ông. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, nhỏ cũng không thể để mất hắn được.

Anh và bác sĩ đỡ nhỏ dậy, khuyên can nhỏ đủ điều. Anh đỡ nhỏ lại bằng ghế bên ngoài rồi chạy đi mua chút thức ăn cho nhỏ. Dưới sự bắt ép của anh, nhỏ cũng ăn uống xong, lấy lại được chút sức lực. Nhỏ nhờ anh dắt đến phòng hần, rồi xin bác sĩ vào thăm hần. Bác sĩ sợ nhỏ sẽ bị kích động lần nữa, lúng túng không biết nên nói sao. Nhưng dưới sự kiên trì của nhỏ, cuối cùng ông cũng phải nhượng bộ, nhưng chỉ cho nhỏ mười phút.

Bước chân vào căn phòng hắt nắng, không gian còn đọng lại mùi máu cùng mùi còn nồng nặc làm nhỏ có chút xây xẩm. Càng tới gần hắt, bước chân nhỏ càng thêm lảo đảo. Hắt nằm đó, băng trắng quấn kín người, khuôn mặt tái nhợt không còn chút sức sống, đôi môi trắng bệch, nứt nẻ. Lòng nhỏ tê dại, những giọt nước mắt chưa kịp khô đã chực trào ra lại. Nhỏ chạm nhẹ vào khuôn mặt hắt, những ngón tay run rẩy trước nhiệt độ nóng hổi. Quỳ sụp xuống bên cạnh giường hắt, nhỏ nhẹ nhàng thì thầm với hắt, cố giữ cho giọng nói mình bình tĩnh hết mức có thể. Một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng, nhỏ muốn hắt nghe được những lời này, sẽ quay về với nhỏ. Cứ vậy, nhỏ nói không ngừng nghỉ, thổ lộ hết những tâm tình cùng bí mật thầm kín nhất của mình như hắt đang thật sự lắng nghe vậy. Giọng nói của nhỏ bắt đầu tắt dần, những tiếng thì thầm biến mất, nhỏ đã kiệt sức rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Bên ngoài, anh không nghe gì đáng khả nghi nên ngăn bác sĩ lại, để cho nhỏ ở với hẳn thêm một chút. Không chỉ riêng nhỏ, anh cũng đang rất lo cho hẳn. Nhưng là một giám đốc, sự bình tĩnh của anh đã được luyện thành một thói quen thép. Cũng như hẳn, dù cho trời có sập, anh cũng không thể hoảng loạn. Đã quá 30 phút, anh bắt đầu cảm thấy lo, xin bác sĩ vào phòng bệnh. Lúc này, một người con gái với mái tóc dài như một dòng suối đang ngủ say, đầu gối trên giường, một bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay người con trai đang mang thương tích đầy mình, đôi mắt cũng khép chặt. Anh thở dài, nhẹ bế nhỏ lên, đưa nhỏ về nhà mình. Sau khi đắp chăn cho nhỏ cẩn thận, anh mới khép chặt cánh cửa phòng ngủ, bắt đầu gọi điện thoại, phân bổ nhiệm vụ cho những nhân viên thân tín của mình phong tỏa thông tin, đồng thời lo liệu công việc

của hắn trong thời gian này. Rồi anh tập hợp hết đám vệ sĩ của anh cùng của hắn, ra lệnh cho họ bảo vệ nhỏ cẩn thận, cùng lúc cũng phải đào sâu vào vụ việc này, để xem ai là kẻ đứng đằng sau tai nạn của hắn.

~

Mấy ngày sau đó, nhỏ ở hắn trong bệnh viện, chăm sóc cho hắn 24/24 không rời nửa bước. Anh sau khi giải quyết xong chuyện công ty, khi về không thấy nhỏ nữa thì nghĩ nhỏ đã về nhà, không thể ngờ nhỏ lại ngốc nghếch tới mức ở luôn trong phòng bệnh của hắn. Anh kiên quyết kéo nhỏ về cho nhỏ nghỉ ngơi, nhưng cũng chỉ được một ngày nhỏ đã trốn đi mất tiêu. Đến anh bây giờ cũng phải bó tay, bỗng dưng lại ghen tỵ với thằng em mình quá; nhưng rất nhanh chóng anh đã gạt luôn sự khó chịu này đi, dành để mặc cho nhỏ tự làm theo ý mình thích. Anh cũng kín đáo nhờ bác sĩ kê thêm một cái giường trong phòng bệnh của hắn cho nhỏ, chứ nhìn nhỏ ngồi gật gà gật gù trên cái ghế cứng nhắc kia làm anh lo lắng lắm.

Sau hai tuần, hắn vẫn chưa hề có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại cả. Tối đó, nhỏ như thường lệ, nắm chặt tay hắn hàn huyên đủ chuyện. Hắn nằm đó, im lặng tựa như một vị thần đang ngủ, đôi mắt nhắm chặt. Tại sao đến lúc này rồi mà hắn vẫn chưa tỉnh dậy? Một giọt, rồi hai giọt, nước mắt nhỏ rơi xuống không ngừng. Nhỏ gục mặt xuống, kìm tiếng nức nở ngày một lớn của mình. Lòng tin của nhỏ đang lung lay dần; nếu hắn không tỉnh lại, nhỏ biết làm sao bây giờ?

Đúng lúc đó, như có một phép lạ, bàn tay hắn chợt nhúc nhích. Tuy chỉ là một cử động rất nhỏ thôi cũng khiến nhỏ chú ý. Nhỏ dụi dụi mắt mình, đôi mắt vẫn còn nhòe nước nhìn hắn chăm chú. Những ngón tay của hắn lại yếu ớt di chuyển lần nữa, mi mắt hắn cũng khẽ giật nhẹ. Nhỏ mừng rỡ, bàn tay run lên vì kích động bấm nút gọi bác sĩ. Mấy giây sau bác sĩ tới, nhỏ cũng biết ý lùi ra ngoài. Vừa ra ngoài, nhỏ lại chạm mặt người nhỏ không muốn chạm mặt nhất – cha hắn. Nhỏ chào ông một cách cứng nhắc, định bụng lùi ra càng xa càng tốt, chẳng ngờ sau mấy ngày cố gắng tránh gặp thì ông ta lại hiện ra trước mắt mình như vậy. Cha hắn lại không nghĩ vậy, bước lên đứng chắn trước mặt nhỏ, cất giọng gay gắt:

“Cô còn làm gì ở đây? Chiếm đoạt cổ phần, sa thải nhân viên của tôi, gạt người cha này khỏi tập đoàn... tất cả đều do cô mê hoặc nó mà ra. Vì cô mà nó làm méch lòng nhiều người tới mức họ ra tay hãm hại nó, giờ còn dám đến đây khóc lóc làm trò? Nếu cô thật sự muốn tốt cho nó, cô hãy rời xa nó cho tôi, đừng bao giờ để tôi thấy cô nữa. Còn dám có bất cứ liên hệ nào với nó, tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Nói xong, ông đi thẳng vào phòng bệnh của hắn, để mặc nhỏ đứng đó, đôi mắt đẹp giờ đã nhòa lệ. Sự tội lỗi cứ dần vật trong nhỏ, đẩy những bước chân nhỏ ngày càng xa bệnh viện hơn. Đến khi mệt nhoài, nhỏ mới thấy mình đã đi đến một công viên gần đó từ lúc nào. Ngồi trên chiếc xích đu đã hoen rỉ, trái tim nhỏ chợt lạnh đi. Đoạn, nhỏ nhả tin cho anh về tình hình của hắn, rồi tháo sim ra và bẻ gãy nó. Nhìn chiếc sim đã gãy đôi trong lòng bàn tay, nhỏ không chút đắn đo mà ném nó đi.

Tình cảm của hắn dành cho nhỏ quá lớn lao, nhỏ không thể đáp trả cho đủ, lại càng không thể hại hắn thêm nữa. Nhỏ cười chua chát, lấy chiếc thẻ màu đen hắn từng đưa ra. Mấy ngày sau khi nhỏ nhận chiếc thẻ, nhỏ đã biết hắn nói dối. Chiếc thẻ này vốn là của hắn, số tiền chứa trong đó lên đến mấy tỉ, đủ cho bất cứ ai sống thoải mái đến hết đời và đảm bảo không phải ai làm cho hắn cũng có thể dễ dàng cầm nó. Hắn tin tưởng vào nhỏ đến vậy, tại sao một chút lòng tin cho chính mình nhỏ cũng chẳng có?

Với số tiền ít ỏi còn lại, nhỏ bắt taxi đến một ngân hàng gần đó. Sau khi rút đủ số tiền lương lúc làm việc cho hắn, nhỏ cẩn thận gói kĩ rồi chuyển phát nhanh chiếc thẻ về lại nhà hắn. Bước ra khỏi đó, nhỏ đi lạc lõng một mình dưới màn đêm dày đặc. Đêm nay mới tối làm sao, bầu trời bị mây phủ kín, kéo bóng đêm tới dày đặc hơn – một đêm tịch mịch, lạnh lẽo vô cùng. Đầu óc mờ mịt, nhỏ cứ thế mà đi, để mặc cho từng bước chân vô định dẫn dắt mình tới bất cứ nơi nào không có sự hiện diện của hắn.

~

Anh vừa tan họp, nhận được tin nhắn của nhỏ liền phóng xe thẳng đến bệnh viện. Vừa bước vào trong, sự lo lắng trong anh tăng lên. Xe của cha, tại sao lại ở đây, vào giờ này? Anh lên tầng mà hắn đang nằm, chợt thấy cha anh đang đi về phía ngược lại. Vội đứng nép qua một bên, anh để ông đi qua mà không để cho ông nhìn thấy. Vào phòng bệnh của hắn, anh hỏi bác sĩ tình hình của hắn; có vẻ như đã có tiến triển tốt hơn. Không thấy bóng dáng quen thuộc của nhỏ đâu, anh liền hỏi bác sĩ. Ông ta cũng không biết gì hơn, chỉ nói cho anh rằng từ khi cha anh tới thì nhỏ đột nhiên biến mất. Đôi mày anh nhíu lại, nỗi bất an trong lòng dâng cao.

29. 29

Hic, rất xin lỗi vì lâu rồi mình mới đăng chương mới. Tại vì dạo này thi dồn dập, cũng thật khó mà có thời gian rảnh để mà viết tiếp. Xin lỗi các bạn nhiều nhiều!!!

Một tuần sau

Những nhân viên của tập đoàn Cao Nguyên đang làm việc chăm chỉ như mọi hôm, vậy mà tại sao bầu không khí vốn vẫn im lặng lại có chút khang khác? Đè ép lên đó là một áp lực vô hình, nặng nề tới mức không một ai dám thở mạnh. Người thư kí thở dài, bước vào trong phòng làm việc của sếp. Không hiểu vì lý do gì, từ khi sếp của cậu qua cơn hiểm nghèo và tỉnh lại đã mang tâm trạng không tốt chút nào đi làm, báo hại mọi người toát mồ hôi hột khi sếp đi ngang qua, sợ mình biến thành mục tiêu của sếp. Bây giờ, chỉ còn mình cậu ta dám đối mặt với sếp thôi. Đặt tập hồ sơ lên bàn, cậu ta cũng không nán ná thêm mà bỏ đi luôn. Nếu cần, sếp có thể gọi, thêm nữa, cậu ta cũng không có đủ dũng khí để đối đầu với cơn thịnh nộ của sếp một khi phát hỏa.

Đến khi người thư kí đã đi khỏi, hần mới hoàn hồn lại được một chút. Đốt một điếu thuốc, hần đứng dậy, nhìn đăm chiêu ra cửa sổ. Ngoài đó, cuộc sống vẫn tiếp diễn, người xe đi lại bình thường, những tòa nhà cao tầng chen chúc đó đây, tạo thành một khung cảnh tuy lộn xộn nhưng vẫn rất yên bình. Trong này, hần chỉ cảm thấy ngột ngạt, bức bối kinh khủng. Quả thật, đây là lần đầu tiên một người lúc nào cũng có thể lấy tay che trời như hần lo sợ. Buông rơi điếu thuốc, hần dậm lên nó như một vật để trút giận, mặc kệ cho chiếc thảm sang trọng cũng như đôi giày da đắt tiền của hần bị vấy bẩn. Rửa mặt, hần diện tiết cảm chiếc áo khoác của mình cùng chìa khóa xe, bỏ luôn công việc vẫn còn dở dang.

Đợi hần đi khuất, thư kí của hần cùng một người nữa mới dám vào phòng hần.

“Cao thiếu gia, tôi thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra với giám đốc. Dạo này giám đốc chệnh mảng, lại nóng tính, lúc nào cũng bỏ dở công việc mà đi khiến thiếu gia phải tới lo giúp. Tôi thay mặt giám đốc xin lỗi thiếu gia vậy.”

Anh xoa tay cho qua, bắt đầu tới bàn làm việc của hần sắp xếp lại giấy tờ. Người thư kí sau khi thu dọn căn phòng gọn gàng xong cũng biết ý lui ra, để yên cho anh làm việc. Giải quyết xong công việc của hần thì cũng đã năm giờ hơn, anh cũng thu dọn chuẩn bị về. Lái xe đến một quán ăn gần đó, anh dùng qua loa cho xong bữa, đầu óc lại lang thang về chuyện xảy ra một tuần trước.

Khi ấy, anh vào thì hần đã tỉnh lại, cha anh đang đứng bên. Ngay khi hần mở mắt, người đầu tiên hần hỏi là nhỏ. Anh giật mình, lắc đầu không biết. Ánh mắt sắc lạnh của hần lập tức hướng tới cha mình, cất cao giọng chất vấn. Cha anh lúc đầu còn chối, sau đó lại mắng chửi hần thậm tệ vì dám để nhỏ đề đầu cưỡi cổ mình. Cha còn nói đã yêu cầu nhỏ rời xa anh, nhất định chia cắt hai người. Hần lồng lộn, suýt chút nữa đã đánh cả cha mình, may có anh giữ lại kịp thời. Sau đó, hần ra lệnh cho người của mình đuổi thẳng cha hần ra ngoài, sau đó sai họ đi tìm nhỏ; người của anh cũng nhập cuộc. Đến khi hần được xuất viện liền chạy thẳng về nhà, chỉ nghe quản gia nói có người gửi cho hần một bưu phẩm. Mở cái gói, trong đó là một chiếc thẻ màu đen mà hần từng đưa nhỏ, hần biết ngay người gửi là ai, điên cuồng phóng xe khắp nơi tìm nhỏ. Sau một tuần, kết quả thu về vẫn là con số 0, nhỏ như hoàn toàn biến mất khỏi trái đất này vậy. Hần lúc đó bắt đầu nổi điên lên, đôi lúc lại thần thờ nhìn chiếc nhẫn mình đã mua, bóng dáng cô độc vô cùng. Anh biết tâm tình hần sẽ không tốt lên nổi, im lặng chăm sóc công ty giùm hần, đồng thời dặn dò trợ lý lo liệu công việc bên công ty mình cho đến khi anh về.

Thở dài một hơi, anh trả tiền rồi đánh xe về khách sạn. Đưa chìa khóa xe cho bảo vệ, anh bước vào sảnh, đôi mắt chợt mở to khi thấy một hình dáng giống nhỏ như đúc. Người con gái đó đứng tần ngần một lúc lâu, sau đó lại bỏ đi khiến anh giật mình. Chạy vội theo sau, anh nhanh chóng bắt được tay người ấy, cô gái giật mình quay đầu lại ngay. Xác nhận đúng là nhỏ, anh mới thở phào nhẹ nhõm, tảng đá to luôn đè nặng giờ đã được bỏ xuống khiến trái tim anh thanh thản hơn nhiều. Không kiềm được, anh ôm chầm lấy nhỏ, nhưng sau đó lại nhanh chóng thả nhỏ ra khi nhận thấy hành động thân mật quá đáng của mình. Nhỏ

lúc này vẫn bàng hoàng, nhìn anh với đôi mắt không thể tin được. Chưa để nhỏ kịp nói gì, anh đã nắm tay nhỏ nhấc lên lầu, vào phòng anh để nói chuyện cho ra lẽ.

Nhỏ ngồi ở sofa, cảm thấy cực kì không thoải mái khi bị anh bắt gặp. Tuy có ý định đi gặp anh, nhưng bây giờ nhỏ đang hối hận muốn chết vì quyết định của mình đây. Khi anh pha trà, nhỏ thật sự có ý định muốn trốn đi, rồi lại thôi; cứ nhấp nha nhấp nhồm như vậy đến khi anh đem trà ra.

Anh ngồi đối diện nhỏ, thần sắc vẫn bình thản mà cầm ly trà lên nhấp một ngụm. Sau mấy giây im lặng đến đáng sợ, anh mới cất giọng điềm nhiên như không:

“Vân Anh, em có muốn giải thích với anh một chút không?” Anh xoay tách trà trong tay, giọng nói có phần trầm hơn: “Em biến mất không một dấu vết, khiến anh và Vũ mất ăn mất ngủ mấy ngày đêm để lục tung khắp nơi tìm em. Mấy ngày nay, nó như người mất hồn, làm gì cũng không nên thân.” Rồi anh lắc đầu, cười khẩy như tự giễu: “Anh cứ nghĩ em sẽ nghĩ tới nó mà quay về, xem ra, anh đã đánh giá sai em rồi.”

Bàn tay cầm tách trà của nhỏ run lên bần bật, từng giọt nước mắt bỗng chốc rơi theo từng lời nói của anh. Nhưng lần này, anh không chạm vào nhỏ, chỉ yên lặng nhìn nhỏ với ánh mắt đầy trách móc.

Sau một hồi, nhỏ cũng tìm được dòng nước mắt, đôi mắt to tròn nhìn anh chứa đầy nỗi đau cùng sự quả quyết. “Em xin lỗi, em không thể về với anh ấy được.”

Trước khi anh kịp nói gì thêm, nhỏ đã lên tiếng: “Cha anh nói đúng, em hoàn toàn không xứng đáng với anh ấy. Dính líu tới hàng trăm tin đồn, không có việc làm ổn định, địa vị cũng chẳng thể nào sánh ngang anh ấy được, làm sao em có thể để chính mình làm liên lụy đến anh ấy chứ?”

Đoạn, nhỏ đặt một chiếc USB trước mặt anh, giọng nghẹn ngào: “Đây là bằng chứng mà em tìm được mấy ngày nay, tất cả cũng vì em mà Nguyễn Vũ gặp tai nạn. Công ty anh ấy gặp rắc rối, tin đồn về anh ấy và em khiến tập đoàn mất uy tín với các cổ đông đều là vì em, có phải không?”

Anh nghẹn lời, chẳng thể trả lời nhỏ. Anh nghĩ, anh và hấn đã che giấu rất kỹ những tin đồn đó, ai ngờ nhỏ đã biết tất cả. Có phải trong khoảng thời gian hấn để nhỏ giúp với sổ sách trong công ty, nhỏ đã vô tình tìm ra những điều hấn muốn giấu? Rồi còn những bằng chứng này, nhỏ đã tìm ở đâu? Người của anh chưa điều tra ra một manh mối nào đã phải chạy xôn xáo đi tìm nhỏ, hóa ra trong thời gian này nhỏ biến mất là vì vậy?

Một tuần trước

Nhỏ bước đi trong vô định, chợt đụng phải một người ăn xin trên đường. Cô ta ăn mặc rách nát, thân hình gầy gò, bần thiêu, bàn tay run rẩy cầm một chiếc túi cũ luôn mềm van xin nhỏ rủ lòng thương. Thấy vậy, nhỏ đau lòng cho cô ta một số tiền khá khá. Khi chuẩn bị đi, trong đầu nhỏ lại nảy ra một ý. Biết chắc rằng người của hấn sẽ tìm mình một khi hấn tỉnh dậy, nhỏ xin cô ta cho trú nhờ, đồng thời cho cô ta một món tiền lớn. Cô ta thấy nhỏ trông thật thà, hiền lành thì ái ngại đồng ý. Từ đó, nhỏ đến ở chung với cô ta trong một căn chòi xiêu vẹo dưới gầm cầu, cũng nhờ vậy mà tránh được tai mắt của hấn.

Mấy ngày sau, nhỏ nghĩ tới việc phải tìm cho ra người đã hãm hại hấn. Tuy lòng có chút chua xót, nhỏ vẫn quyết định tìm đến người mình nghi ngờ nhiều nhất - chị gái nhỏ. Tìm đến căn nhà cũ, nơi từng chứa đầy biết bao kỷ niệm ấm áp của mình mà trái tim nhỏ quặn đau; cha mẹ đã bỏ rơi nhỏ, chị lại hận nhỏ thấu xương, nhỏ mãi mãi không thể quay về nơi này lần nữa.

Mấy phút sau, tiếng động cơ xe đáng thức nhỏ khỏi những suy nghĩ viển vông, ra hiệu rằng chị sắp ra khỏi nhà. Nhỏ bắt vội một chiếc taxi, âm thầm bám theo chị đến một quán cà phê nhỏ. Chị gặp một người lạ mặt, rút ra một cọc tiền lớn rồi trao cho người đó. Nhỏ giật mình, rút chiếc điện thoại ra, nhẹ nhàng ghi âm cuộc nói chuyện của cả hai. Càng nghe, trái tim nhỏ càng nguội lạnh dần. Hóa ra, chị nhỏ thuê người trà trộn vào công ty hấn, sau đó cố tình gây rối với xe hấn. Sau đó, chị còn cười thật to: “Nếu tao không có được hấn, con nhỏ em gái của tao cũng đừng hòng chen chân vào. Dù sao, nó mãi chỉ là một con chó trung thành luôn theo đuôi hấn thôi, làm sao tao có thể để nó bước chân vào làm phu nhân của nhà họ Cao chứ.”

Nhỏ lúc đó bỗng trở nên điềm tĩnh đến lạ, lặng lẽ bỏ đi. Trên đường đi, nhỏ đã nghĩ rất nhiều về chuyện giữa nhỏ và hấn. Cho đến giờ, hấn vẫn luôn gánh vác bao khó khăn chỉ cho nhỏ có một cuộc sống thật bình lặng, nhỏ biết chứ. Tình cảm của hấn với nhỏ, làm sao nhỏ không hiểu. Vẫn biết sẽ làm hấn đau, nhỏ vẫn

quyết định bỏ đi; bởi lẽ, vì yêu nên nhỏ muốn hẳn có một cuộc sống đơn giản, nhẹ nhàng hơn. Hẳn vẫn còn sự nghiệp của mình, vẫn còn anh bên cạnh mà quan tâm, giúp đỡ, vẫn có thể quên nhỏ đi và yêu người con gái khác. Vì vậy, nhỏ sẽ đi thật xa, rời khỏi hẳn. Trước khi đi, nhỏ tìm đến anh, chỉ mong hẳn biết được sự thật chứ không gì hơn, sau đó có thể thanh thản mà rời xa hẳn.

“Em sẽ đi đâu, làm gì?” Anh hỏi, giọng nói khàn đi, chùng chất một nỗi đau khó nói.

Nhỏ đáp, giọng nhẹ tựa một cơn gió xuân: “Em có một người họ hàng xa đang sống ở Mỹ, em sẽ bay đến đó vào ngày mai.” Rồi, nhỏ quay lại nhìn anh, ánh mắt chất đầy sự chân thành cùng tình yêu thương, “Cảm ơn anh đã quan tâm đến em và anh ấy, em thật sự rất biết ơn. Sau này, mong anh vẫn tiếp tục chăm sóc anh ấy thay em. Em hứa, sẽ sống một cuộc sống thật tốt với tình cảm mà Nguyễn Vũ và anh đã dành cho em.”

Nhỏ cúi nhẹ đầu, chào anh một lần cuối. Anh thần thờ, nhìn theo bóng dáng của nhỏ đến khi biến mất hoàn toàn, lý trí của anh mới quay lại. Khẽ rửa mặt, anh đưa tay vò rối mái tóc mình, trong lòng khó chịu cực kì.

Sự thật rằng, anh đã yêu nhỏ, ôm khư khư mối tình đơn phương này suốt tám năm trời từ lần đầu tiên gặp nhỏ. Anh luôn âm thầm quan sát từng hành động của nhỏ, theo chân nhỏ từ năm cấp ba đến khi nhỏ bước vào đời. Anh dành hàng giờ ngồi nghe nhỏ hát ở một góc khuất của quán cà phê, thường xuyên gọi thức ăn từ nhà hàng mà nhỏ làm thêm, cũng cố tình giúp cha nhỏ tìm việc và giới thiệu nhỏ với giám đốc của cuộc thi hát. Ấy vậy, chưa một lần anh bước ra khỏi bóng tối anh đang ẩn mình mà tiếp xúc với nhỏ, bởi anh biết rõ hơn ai hết - nhỏ vẫn còn yêu hẳn. Cứ nhìn ánh mắt thần thờ của nhỏ khi tình cờ thấy một tạp chí nào nhắc đến tên hẳn là anh lại thấy bức bối trong lòng. Vì vậy, anh quyết định chờ, chờ cho đến khi nhỏ hoàn toàn quên hẳn, anh có thể quang minh chính đại theo đuổi nhỏ mà không lo có lỗi với hẳn. Vậy mà mọi thứ lại đảo lộn, đem nhỏ rời khỏi anh. Vào lúc công ty anh nhận được đơn hàng lớn nhất, công việc chất chồng, nhỏ lại gặp rắc rối, sự nghiệp tiêu tan nên phải làm người hầu cho hẳn từ lúc nào không hay. Đến khi nhận được cuộc gọi đó của hẳn, anh mới sững sờ khi biết cả hai đang ở bên nhau, hạnh phúc đến mức nào.

Anh tự trách chính mình, liệu lúc đó nếu anh tiếp cận nhỏ sớm hơn, kết quả giờ có khác đi? Bây giờ, cơ hội một lần nữa lại là của anh. Chỉ cần anh im lặng, để yên cho nhỏ đi và sai người của mình bám theo nhỏ, anh có thể dễ dàng qua mắt được hẳn. Sau đó, anh sẽ là người ở bên nhỏ, giúp nhỏ chữa vết thương lòng, giành lại trái tim nhỏ. Ý nghĩ này dần vặt anh, thôi thúc anh quên đi cái tình anh em ấy, đoạt lấy những gì mình muốn.

Reng... Reng... Reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tạm thời giúp anh thoát khỏi sự căm dỗ sai trái ấy. Nhìn màn hình, tim anh đập nhanh hơn một nhịp. Thả chiếc điện thoại xuống bàn, anh úp mặt vào lòng bàn tay, bầu không khí ngột ngạt vây lấy anh đang dần trở nên dày đặc hơn. Trên màn hình, hai chữ “em trai” vẫn lóe sáng, trở thành thanh kiếm sắc đâm vào chính tâm can anh.

30. 30

Sân bay

“Chuyến bay đến Tokyo, Nhật Bản sẽ đến trễ 30 phút so với thời gian dự định do thời tiết chuyển biến xấu. Chúng tôi thành thật xin lỗi, mong quý khách thông cảm...”

Tất cả các hành khách đang ngồi chờ đều lớn tiếng phàn nàn, chửi rủa trước cái lý do quá ư là thường xuyên này. Riêng chỉ có một người vẫn ngồi im lặng, bây giờ mới đứng lên vào quán cà phê gần đó mua cho mình một tách trà nóng. Vừa nhâm nhi ly trà, cô ta vừa nhìn ra ngoài sân bay. Bộ đồ giản dị, trên người chỉ khoác một chiếc túi nhỏ cùng cặp kính râm đen che khuất đôi mắt càng tô đậm thêm vẻ đẹp lạnh lùng của cô gái. Đường như không quan tâm đến bất cứ điều gì xung quanh, cô cứ thế bước thẳng một mạch về phía

trước. Mặc kệ những ánh mắt đầy ngạc nhiên đang dõi theo, bóng dáng cô nhanh chóng biến mất khỏi sân bay. Bắt một chiếc taxi, cô rời khỏi đó ngay lập tức, bàn tay run bần bật xé tan chiếc vé cho chuyến bay đó.

Đúng hai mươi phút sau khi cô gái rời đi, hơn mười chiếc xe màu đen xuất hiện, chặn tất cả các cửa ra vào. Mọi người chưa hết bàng hoàng, một bóng người chạy vụt ra, lao thẳng vào sân bay. Sau hơn ba mươi phút hỗn loạn, những chiếc xe đen cũng đã rút hết, chỉ còn lại đúng hai chiếc vẫn kiên trì nằm đó. Một chàng trai bước ra khỏi xe, đôi mắt nâu sậm đầy vẻ mệt mỏi hướng về phía bóng người kia đã chạy vào, đến tận giờ vẫn chưa bước ra.

Bên trong, hân diên cuồn tìm kiếm hình bóng nhỏ, gần như lật tung mọi góc ngách của nơi này lên như một kẻ mất trí. Bảo vệ của sân bay nhiều là thế, cũng chẳng ai dám ngăn hân lại; có ai mà không nhận ra hậu quả nếu gây sự với một kẻ máu lạnh, lắm tiền lắm của như hân cơ chứ. Chỉ đến khi anh đợi hết nổi, vào trong ngăn hân lại mọi chuyện mới tạm lắng xuống. Kéo hân ra khỏi sân bay, anh dùng vũ lực nhét hân vào xe rồi ra lệnh cho tài xế lái đi mất, trả lại tình trạng ban đầu cho nơi này. Đồng thời, anh cũng không quên dặn dò đám đàn em dùng tiền làm ngậm miệng một số nhân viên ở đây để tránh một số phiền phức không cần thiết.

Xử lý mọi chuyện xong xuôi, anh mới quay sang kẻ tội đồ bên cạnh. Hân bây giờ chỉ còn đúng một từ để diễn tả: thảm. Mái tóc nâu rối bời, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi, vằn vệt máu chứng tỏ hân đã không ngủ rất nhiều đêm rồi. Bộ quần áo nhàu nhĩ, nút áo còn bị cài lệch khiến hình tượng tổng giám đốc của hân bị chà đạp kinh khủng.

Nhìn hân như vậy, anh tuy xót nhưng cũng không thể không mắng cho hân tỉnh lại được:

“Cao Nguyên Vũ, chú tỉnh lại một chút cho anh! Nếu chú cứ làm loạn hết cả lên cũng chẳng giúp tìm được cô ấy nhanh hơn chút nào đâu.”

Hân gạt tay anh ra, miệng lẩm bẩm một cách tức tối:

“Cô ấy đoán được, cô ấy biết chắc em sẽ tìm ra đúng chuyến bay nên đã rời khỏi đó từ lâu rồi. Em thật ngu ngốc mà, tại sao lại không nghĩ ra chứ!”

Anh thở dài đầy bức bối, hai con người này làm anh sắp điên rồi đây. Thì ra, hiểu nhau quá cũng không phải việc tốt chút nào. Hân đoán được ngay nhỏ sẽ chọn chuyến bay sớm nhất có thể, còn nhỏ thì lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chỉ cần anh với hân nhúng tay vào giờ bay một phút là đã bỏ chạy rồi. Cứ như một trò đuổi bắt không hồi kết vậy, kết cuộc cũng chỉ là tổn thương nhau mà thôi.

Nhớ lại lúc ấy, anh đã dần vật biết bao nhiêu trước khi nói với hân rằng mình đã tìm thấy tung tích của nhỏ. Phản ứng lúc đó của hân cứ như một kẻ sắp chết khát thì tìm được nguồn nước, hy vọng lại tiếp sức cho hân. Lúc ấy, anh biết anh đã chẳng thể chen chân vào tình cảm của cả hai rồi. Nhìn cả hai tự hành hạ nhau như vậy mà anh đau thay. Đã đến nước này, anh không ngại dùng thủ đoạn đâu. Nếu hai con cáo lươn lẹo của ngành kinh doanh này để một con cừu non như nhỏ trốn thoát thì thật mất mặt.

Vậy là anh bí mật dặn dò thuộc hạ, và sau khi bắt hân đi ăn uống, nghỉ ngơi xong anh mới nói hân nghe kế hoạch của mình. Mặc cho hân đồng ý hay không thì cũng phải thuận theo thôi nếu không muốn nhỏ chạy thoát thật. Nguyễn Trần Văn Anh, lần này, em không trốn thoát khỏi tay bọn anh được nữa đâu.

~

“Tin mới: hôm nay, vào lúc năm giờ chiều, tổng giám đốc Cao Nguyên Vũ đã gặp phải một tai nạn khủng khiếp khi đang trên đường rời khỏi công ty. Các nhận chứng cho biết...” Tiếng người phát thanh viên vẫn vọng ra đều đều, vô cảm như vậy trên tivi, ấy vậy lại làm trái tim nhỏ ngày một lạnh đi. Nhỏ không tin nổi vào tai mình nữa, hân làm sao lại bị hai tai nạn liên một lúc như thế này? Bỗng dưng nhỏ thật muốn mắng đám cận vệ của hân một trận nên thân, ăn không ngồi rồi làm gì mà để hân gặp nạn hoài?

Cảm giác lo lắng cứ đè nặng lên vai nhỏ, như một vết thương rỉ máu, từ từ cướp đi nguồn sống quý giá của một con người. Quên hết tất cả mọi thứ đi, nhỏ chỉ muốn ở bên hân vào giờ phút này thôi. Như người mất hồn, nhỏ tìm đến đoạn đường mà hân gặp tai nạn, đứng thần thờ ở đó một lúc lâu. Nhỏ không hề để ý rằng phía sau lưng, có ai đó đang rình rập; trong phút chốc, trước mắt nhỏ tối sầm, lý trí cũng dần rời đi, lưu lại ý nghĩ sau cùng của nhỏ rằng mình cần phải tìm hân.

Biệt thự Cao Nguyên

Chớp chớp mắt, nhỏ cuối cùng cũng tỉnh lại, đưa mắt nhìn quanh xem mình đang ở đâu. Lạ nhỉ, tại sao nhỏ đang nằm trên giường, và tại sao xung quanh lại tối om thế này? Hình như nhỏ vừa bị bắt cóc, rồi được đưa tới chỗ của chúng? Ý nghĩ đó làm nhỏ lạnh người, đầu óc hoàn toàn bị nỗi sợ hãi mơ hồ lấn át. Cánh cửa phòng bỗng bật mở, tiếng bước chân vang trong không gian tối tăm càng làm nhỏ giật mình. Không suy nghĩ nhiều, nhỏ vội nằm xuống, lấy chân trùm kín người rồi nhắm chặt mắt lại, thầm cầu mong người mới bước vào đó sẽ bị đánh lừa.

Trái ngược với suy nghĩ của nhỏ, chẳng có chuyện gì xảy ra sau khi cánh cửa đã được khép lại. Người đó đứng im, hơi thở dồn dập trong không khí. Sau khi tưởng chừng như cả thế kỷ, người đó mới bước lại gần, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nhỏ. Lòng nhỏ đánh thót một cái, lần này sự hiếu kỳ thay thế cho sự sợ hãi. Mùi bạc hà của người đó phả nhẹ vào cánh mũi nhỏ, bàn tay của người đó to lớn như lại hết mực dịu dàng... giống như hắc vậy. Nếu là hắc, thì cái tin tức nhỏ tình cờ nghe được là thế nào? Hay là hắc đã đánh lừa mọi người để cho những đối thủ của mình mất cảnh giác? Dù sao đi nữa, tảng đá nặng trong lòng nhỏ đã biến mất không dấu vết, nhẹ nhõm cực kỳ khi biết hắc vẫn bình an.

Hắc ở bên cạnh nhỏ một lúc thì rời đi. Cô bé này, nghĩ sao lại giả ngu với hắc, hắc làm sao không biết được cơ chứ. Bắt hắc tìm đến mỗi cả mắt, làm hắc vừa tức vừa lo, lúc ấy tự nhủ với chính mình là sẽ mắng cho nhỏ một trận. Nhưng giờ nhỏ đã ở đây, hắc không sao nổi giận được, dẫu sao anh cũng đã giải thích nhỏ rời đi là vì hắc mà. Để nhỏ chịu ảm ức rồi, bây giờ nhất định hắc sẽ không buông nhỏ ra một lần nào nữa đâu.

Kéo thêm một cái ghế đến cạnh giường, hắc ngồi xuống, cầm theo cây đàn của mình lúc nào không hay. Gảy thử vài nốt, hắc bắt đầu chơi một bản ballad nhẹ nhàng, tiếng hát trầm ấm của hắc cũng theo đó mà cất lên tràn ngập bầu không gian yên tĩnh. Giọng hát của hắc làm nước mắt nhỏ bắt chợt rơi, đem theo những kỉ niệm xưa tràn về. Hắc hát mới hay làm sao, ảm áp làm sao, và hắc chỉ hát cho riêng mình nhỏ nghe thôi. Nếu trong mắt mọi người, hắc là ác quỷ máu lạnh, đối với nhỏ, hắc là một thiên thần tuyệt diệu nhất.

Hắc đang chìm đắm trong giai điệu của chính mình, bỗng dưng bị một sức nặng kéo lại. Hóa ra là nhỏ, ôm cổ hắc mà khóc như một đứa con nít vậy. Bỏ cây đàn xuống, hắc cũng dang tay ôm lấy nhỏ, một nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt vốn lạnh băng. Hắc để cho nhỏ khóc thỏa thuê, sau đó mới nhẹ nhàng đặt lên môi nhỏ một nụ hôn. Hắc nghĩ, chắc nhỏ cũng đã hiểu qua những câu hát của hắc rồi chứ nhỉ. Cho dù sau này, tình yêu của họ có gặp trắc trở đi chăng nữa, cả hai sẽ vẫn luôn bên nhau, giữ vững niềm tin và cùng nhau đi nốt đoạn đường này.

Hai tuần sau

Đám cưới của nhỏ và hắc diễn ra linh đình, trở thành quả “bom” nổ nhất trong ngành tin tức. Cái chức danh nữ hoàng tin đồn của nhỏ cũng bị hắc và anh đẹp sạch không còn một mống, và ác ma lạnh lùng độc thân như hắc cuối cùng cũng có người làm chủ rồi. Cha mẹ nhỏ cũng đã đón nhận nhỏ lại cùng chàng rể mới của họ, cha hắc dần dà cũng bị nhỏ “thu phục” bởi sự dịu dàng và đảm đang sẵn có. Anh được nhận chức phù rể của hắc, trong khi phù dâu của nhỏ là một người bạn xa lắc xa lơ từ hồi cả hai còn học cấp ba. Về phần chị gái nhỏ thì bị hắc “giở lòng nhân từ” ra giao cho cảnh sát, phạt tù năm năm vì tội mưu sát. Từ đó, không ai phá hoại hạnh phúc của hai người nữa. Và, như chúng ta thường hay nghe nói: Họ “live happily ever after!”

Vậy là câu truyện của mình cũng đã hoàn thành! Cảm ơn các bạn đã đọc, comment và like cho mình dù câu cú, cốt truyện có hơi lủng củng tí. Thanh kiu Vinamiu và hẹn gặp lại các bạn vào một ngày không xa!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-hat-cua-mot-ac-quy>